

கிறவாது பட்டி

இரசிகமணி
கனக.
செந்திநாதன் *

Pundit S. P. Sharma
Secretary

தீற்வாத உடல்

(நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புவரின்
பாடல்கள் பற்றிய விமரிசனம்)

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு: தெ, 1972

அச்சப்பதிப்பு: வடமாகாண கூட்டுறவு அச்சச நூற்பதிப்புச் சங்கம்
யாழ்ப்பானம்.

விலை: ரூபா 2-50

கிடைக்குமிடம்: தனலக்குமி புத்தகசாலை, சன்னகம்

THIRAVATHA PADALAI
(Literary Criticism)

Author: Rasihamany Kanaga Senthinathan

Publisher: Yarl. Ilakkiya Vaddam.

First Edition: January, 1972

Price: Rs. 2.50

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	iv
முன்னுரை	v
அணிந்துரை	vii
காலமென்ற தீயில் கருகாத தங்கம்	1 — 32
தீறவாத படலை	33 — 47
வா... போ	48 — 55
அந்தகா வந்துபார்	56 — 63
தங்கத் தாத்தாவும் பண்டிதமணியும்	64 — 72
பின்னேடு	73 — 79
வாழ்த்து	80

பதிப்புரை

நாடறிந்த எழுத்தாளராகிய இரசிகமணி கனக. செந்தி நாதனின் திறவாத படலை என்னும் இரசனை நாலை வெளியிடுவதில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் பெருமையடைகிறது. யாழ் இலக்கிய வட்ட நிறுவர்களில் ஒருவராகிய இரசிகமணி அதன் பெருங் காப்பாளராக இருந்து வருகிறார்.

தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவரின் கவிதை நயத்தை எடுத்துக்கூறும் இந்நால், ஒவ்வொருவரும் பேணிக்காக்க வேண் டிய அரிய பொக்கிழும். இத்தகைய அரிய தொண்டைச் செய்வ தற்கு இரசிகமணி ஒருவரால்தான் முடியும் என்பதை இந்நாலை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் உணர்வர்.

இந்நால் எழுதப்பட்டிருக்கும் உத்தி முறையே புதுமையானது. எல்லோரும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய இனிய எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பது இந்நாலின் இன்னெரு சிறப்பு அம்சமாகும்.

இரசிகமணி தாம் சுவைத்ததை எம்மையும் சுவைக்க வைக்கும் நுட்பம் அவரை ஓர் உயர்ந்த இரசிகமணிதான் என ஒப்புக் கொள்ள வைக்கிறது.

ஈழுத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைச் சிறப்புக்களை மேடைகளில் பேசிவரும் இரசிகமணியின் வெண்சங்கு என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை ஏற்கெனவே வெளியிட்ட யாழ். இலக்கிய வட்டம் இந்நாலை தனது 17வது வெளியீடாக இரசிகர்கள் கைகளில் சமர்ப்பிக்கிறது.

இந்நாலை எழுதி வெளியிடத் தந்த இரசிகமணி கனக. செந்தி நாதன் அவர்களுக்கு யாழ் இலக்கிய வட்டம் நன்றி கூறுகிறது.

எமது முந்திய வெளியீடுகளை வாங்கி ஆதரித்த இரசிகப் பெருமக்கள் இரசிகமணியின் ஜம்பத்தைந்தாவது வயதில்—அவர் ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெறும் வேண்டியில்—வெளிவரும் இந்நாலை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று மிகப்பணிவுடன் வேண்டுகின்றோம்.

காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

மாநகர சபை,

யாழ்ப்பாணம்.

10-1-72.

செயலாளர்
யாழ் இலக்கிய வட்டம்

முன்னுரை

பண்டிதமணி சி. க. அவர்களிடம் கல்வி கற்றவர்களும், பழகியவர்களும் ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களிடம் பக்தி செலுத் தாமல் இருக்கமுடியாது. அவர்களிடம் பழகிய காரணத்தால் சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களது பெருமையை - உன்மையான கவித்துவத்தை—ஓரளவு என்னால் அறியமுடிந்தது. ஓரளவு என்ற சொல்லைச் சரியான அர்த்தத்தில்தான் உபயோகித் திருக்கிறேன். என்னிலும்பார்க்கப் புலவர் அவர்களின் பாடல்களின் நயங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் அவர்கள், புலவர் அவர்களது நினைவுதினைக் கட்டுரையாகச் சில கட்டுரைகளை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எழுதி யுள்ளார்களே தவிரச் சிறுநூலாக கவேணும் எழுதி வெளியிடவில்லை. அன்பர் தெல்லியூர் நடராசா அவர்கள் “தங்கத் தாத்தா” என்ற சிறுநூலை வெளியிட்டுள்ளார். அவரால் அவ்வளவாவது செய்ய முடிந்ததே என்நான் இன்புற்றேன்.

எங்கள் நாடு - எங்கள் எழுத்தாளர்கள் - அவர்தம் படைப்புகள் என்ற குறிக்கொளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சென்ற பல வருடங்களாகப் பல மேடைகளில், ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களின் கவிதைகளை - இக்காலக் கவிஞர்களின் தரமான கவிதைகளை - அறிமுகம்செய்து வந்திருக்கிறேன். தங்கத் தாத்தாவின் பாடல்களை விமர்சிக்கும்போது சபையோர் காட்டிய உற்சாகம் என்னைப் புள்காங்கித்துமடையச் செய்தது. எத்தனைமுறை பேசினாலும் - புதியபுதிய கோணத்தில் விமர்சித்தாலும் - சபையோர் ஆரவங்காட்டி வரவேற்றார்கள். இது ஏன்? என்று எனக்கு நன்கு விளங்கியது. ஆடிப்பிறப்பும், கத்தரி வெருளியும், தெய்வப் பணையும், மரணிக்க கங்கையும், கதிரைமலையும், ஆடு வெட்டுதலும் அவர்களோடு - அவர்கள் இரத்தத்தோடு - கலந்துவிட்ட பண்டங்கள். அவர்களுக்கு உரிமையான சொத்துக்கள். இதனாலேதான் பொதுமக்கள் நன்கு இரசிக்கிறார்கள்; வரவேற்கிறார்கள்.

உயர்தரக் கல்லூரிகளில், ஆசிரியப் பயிற்சிக் கழகங்களில் படிக்கும் மாணவர்கள் இப்பாடல்களைக் கேட்டு காட்டிய உற்சாகம் சொல்லுந்தரத்ததன்று. இவர்களிற்பலர் சிறுவர் செந்தமிழ் என்ற புலவர் நூலைப் படித்தவர்கள்தாம். எனினும் சொல்லுகின்ற முறையிலே பாடபோதனை போவிராமல் வேரேரூ கோணத்திலிருப்பதால் நன்கு இரசித்தார்கள்.

எனவே, நானே புலவர் பாடல்கள் பற்றிய ஒரு நூலை வெளி யிட்டாலென்ன? எனச் சிந்தித்தேன். ஏற்கெனவே சிதறுபூ போலப் புலவர் அவர்களைப்பற்றிப் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரை களைப் பல மலர் களிலும் எழுதியிருந்தேன்: அவற்றை மறுபடியும் நிரலாக்கி, கோவைசெய்து எழுதித் திறவாத படலை என்னும் நூலாக்கி வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இந்த நூலுக்குத் திறவாத படலை என்னும் பெயர் சூட்டி யிருக்கிறேன். அதற்குப் பல காரணங்கள் உள். அவற்றை இம் முன்னுரையில் விரித்து எழுத நான் விரும்பவில்லை. இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளில் ‘திறவாத படலை’ என்பதும் ஒன்று. அது கவர்ச்சியாக இருப்பதும் நூலின் பெயர்க்கான காரணங்களில் ஒன்றாகும்.

இந்நால் வெளிவருவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் ஜக்கியதீபம் என்னும் பத்திரிகைக்குப் பொறுப்பாசிரியராக இருக்கும் நவாவியூர் நடேசன் அவர்களாவர். ‘கபிலர்’ என்ற புனைபெயரில் கலை சம்பந்தமான விமர்சனங்களை—அடக்கமாக—எழுதிவருவார். ‘நீர்மலா’ என்ற ஈழத்துத் தமிழ்ப் பதத்தின் வசனகர்த்தா. படாடோபம் சிறிதுமற்றவர். இலக்கிய இரசனை மிகுந்தவர். ‘இனியவர்’ என்ற தமிழ்ப் பதத்தைக் கேட்கும்போது அவர் உருவமே முன்னிற்கும். அனாறு இக்கட்டுரைகளை ஜக்கியதீபத்தில் வெளியிட்டு உதவினார்கள்.

அன்னாருக்கும் அனிந்துரை நல்கிய செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களுக்கும் என் நன்றி. இந்நூலின் முதலாலாவது கட்டுரையைச் சுருக்கி தில்லித் தமிழ்ச் சங்க வெள்ளிவிழா மலரிலே வெளியிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியதோடு நில்லாமல், ‘திறவாத படலை’க்கு பின்னேடு எழுதி உதவிய பேராசிரியர் சாலை. இளந்திரையன் அவர்களுக்கும், நன்மொழி வாழ்த்து எழுதிச் சிறப்பித்த புலவர்மணி சோ. இளமருகனூர் அவர்களுக்கும், இதை வெளியிட்ட யாழ்-இலக்கிய வட்டத்துக்கும் இந்நூலை அழகாக அச்சிட்டு உதவிய வடமாகாண கூட்டுறவு அச்சகத்திற்கும் எனது நன்றி.

எனது ஜம்பத்தைந்தாவது வயதில் - ஆசிரியப் பணியில் இருந்து ஓய்வுபெறும் வேணியில் - இந்த நூலை வாசகப் பெருமக்கள் முன்பு பணிவுடன் வைக்கிறேன். தங்கத் தாத்தாவின் புகழாகிய மாலையுடன், இரசிகளுக்கிய என்பெயரும் நாராகவாவது சேர வேண்டும் என்று தமிழ்த்தாயை இறைஞ்சுகிறேன்.

குரும்பசிட்டி,
10-1-72.

கனக. செந்திநாதன்

அணிந்துரை

செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை
[பலாவி அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலையின்
முன்னே விரிவுரையாளர்]

பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்களைத் தந்த பெரும் புலவரும், எங்கள் நாட்டவரால் ‘தங்கத் தாத்தா’ என மன முவந்து, அன்பு சொரிந்து கொண்டாடப்படுவருமாகிய நவாவி ஓர்ச் சோமசுந்தரனார் அவர்களின் பாடல்களின் நயத்தை நல்ல முறையில் தமக்கே உரித்தான நடையில் இந்நால் மூலம் வெளிப் படுத்தியுள்ளார் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள்.

ஆழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி கண்டு, வெண்சங்கு மூலம் இனிய ஒசையை எழுப்பி, ஈழம் தந்த கேசரியின் நன்மூயற்சிகளை ஆராய்ந்து, முன்றுவது கண்ணை நமக்குக் காட்டி, பிரசந்தம் பூங்கா வில் நன்மணம் நுகர்வித்து, வளர்பிறையையும் அம்பிப்பாடலை யும் இரசிக்கச் செய்து ஈழத்துக்கணில்களைக் கொட்டு கட்டி மாலையாக்கிய இரசிகமணியை ஈழம் நன்கு அறியும். அவர் முச்சு, பேச்சு, எழுத்து எல்லாம் இந்த நாட்டின் புலவர்மணி களை, எழுத்தாளர்களை மக்கள் மத்தியில் பிரகாசிக்கச் செய்வதே என்பதை அவரை அறிந்தோர் நன்கு உணர்வர்.

நம் தாத்தாவாகிய புலவர் பெருமானின் சுவைப்பாடல்களை நம்மவரே நயந்து இன்புருமையைக் கண்ட மனவேதனை இந்த நல்ல இரசிகரை இக்தகைய சிறந்த சுவை நூலொன்றை வெளிப் படுத்தத் தூண்டியது. புலவர் அவர்கள் இலங்கை வளம், தால விலாசம், நாமகள் புகழ் மாலை, சுதிரைக் கிலேடை வெண்பா, தந்தையார் பதிற்றுப் பத்து, மரதனஞ்சலோட்டம், சிறுவர் செந்தமிழ் எனும் சுவையான நூல்கள் பலவுந்தந்து ஈழத்துக்கே புகழீட்டித் தந்துள்ளார்.

அவரது இந்த நூல்களையும், அங்கங்கே சிதறிக்கிடக்கும் பாடல்களையும் நன்கு படித்துச் சுவையான-வழங்கக்கூடிய - ஜீம் பது பாடல்களை இரசிக உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார் இரசிகமணி. அப்படியான அறிமுகத்தை ஜீந்து கட்டுரைகள் மூலம் அவர் நிறைவேற்றிருகிறார். முதலாவது கட்டுரை காலமென்ற தீயில் கருகாத தங்கம் என்பதாகும். இந்தக் கட்டுரை நன்பரும் இரசிகமணியும் பேசும் தோரணையில் அமைந்துள்ளது. விமர்சனத் துறைக்கு இலகுவான முறைபோல இது அவருக்குத் தோன்று

கின்றது போலும். முப்பத்திரண்டு பக்கமுள்ள முதலாவது கட்டுரையில் புலவர் அவர்களின் நூல்களில் சிறந்தவற்றையும் — நல்ல பாடல்களில் இருபத்தெந்தையும், தொட்டுக்காட்டி விமர்சித்துள்ளார். யாழ்ப்பானத்தில் இந்த நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்தில் பரவியிருந்த போலி ஆசாரம், ஆங்கில மோகம் முதலியவைகளை அகற்றவும், கந்தபூராண கலாசாரம் உறுதி பெறவும் புலவர் அவர்கள் பாக்கள் இயற்றினார் என்பதை மனதிற் பதித்துக் கொண்டு அவர்தம் கவிதைகளை இரசிக்க வேண்டுமென்கிறூர் இந்நூலாசிரியர். அறிவு, அன்பு, அருளோடு உறுதிப் பொருளும் பெற நாம் செய்யவேண்டியன் எவை என்பதை நம்மவரை முன்னிலைப்படுத்திப் புலவர் பெருமான்,

‘அறிவு நிரம்பிட வேண்டில்-உண்ணைய
அன்பும் அருளும் அடக்கமும் வேண்டில்
உறுதிப் பொருள் பெறவேண்டில்-எங்கள்
ஒன்டமிழ் நூல்களை ஒதிடுவீரே’

என எடுத்தோதி நம் உய்வுக்கும் வழிகாட்டுகிறூர். இதே தடத் தில்-எந்த இடத்திலும் விட்டு விலகாமல் - புலவர் பாடல்களையும் இரசிப்பிக்க இரசிகமணி முயன்றிருக்கிறார் என்பதை இந்தக் கட்டுரையை வாசிப்போர் உணர்வார்.

இலங்கை வளம் என்ற தேஜையும், அமிழ்தத்தையுமே வென்ற பாடல்கள் புலவருக்கு அழியாப் புகழைத் தந்திருக்கின்றன. அவற்றிடையே வரும் குரங்குக் காட்சிகள் கற்பனை செறிந்து ஏனைய புலவர்கள் தந்த வானரக் காட்சிகளையும் ஒருபடி விஞ்சி நிற்கின்றன. இதை இரசிகமணி நமக்குக் காட்டிப் பெருவிருந்தளிக்கிறார் இக்கட்டுரையில். இப்படியான ஓப்புநோக்கும் விமர்சனத்துக்குப் பல நூற் பயிற்சியும், சொல்லுங் திறனுங் தேவை. இரசிகமணியின் இக்கட்டுரையை வாசிப்போர் அவரது இந்த ஆற்றலை பலவிடங்களிலும் உணர்வார் என்பது நிச்சயம்.

இந்தப் புலவர் பெருமானின் மகனைர் இளமுருகனைர் கவிக்கருவுடைய திருமகனைர் என்பதை அவரியற்றிய தமயந்தி திருமண நாடகத்தில் கலைமகள் துதியாக வரும் பாடல்மூலம் அறியலாம். பாடல் இது:

அன்ன மனுங்க அழகுமயில் குனிய
வன்ன வரிக்குயில்கள் வாய்மூட-மன்னும்
நடையாள் வனப்பு நயத்தாள் தமிழின்
தொடையாளென் உள்ளச் சுடர்

அருமையான இந்தப்பாடல் அவர் தந்தையார் பாடிய நாவலர் வசன நடை எத்தகைத்தென்ற பாவினையும் ஞாபகப்படுத்துகிறது. நாவலர் வசன நடைபற்றிப் புலவர் பெருமான் பாடிய பாடல் நெஞ்சைவிட்டகலாதது. பாடலைப் பாருங்கள்:

அன்ன நடைபிடியி னடை அழகுநடை
 அல்லவென அகற்றி அன்னட்
 பண்ணுமது புலவரிடைச் செய்யுணடை
 பயின்ற தமிழ்ப் பாவையாட்கு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 எனப் பயிற்றி வைத்த ஆசான்
 மன்னிவளர் நாவவள்றன் அழியாநல்
 லொழுக்க நடைவாழி வாழி !!

இப்பாவினால் புலவர் பெருமான் நாவலர் பெருமானின் வசன நடைச் சிறப்பை உயர்த்துவதோடு, தாழும் உஸர்ந்து நிற்கிறார் என்பதை இரசிகமணி விளக்கிய நயம் போற்றக்கூடியது.

யாழிப்பாணப் புலவரொருவர் - அதிலும் பாநலஞ் சிற்றத் தங்கத் தாத்தா அவர்கள் - பனையின் நலம் பற்றிப் பாடாது விடின் தொகுதிக்குப் பெருங்குறை உண்டாகுமன்றே. இந்த நூலின் ஆரம்பத்தில் வின்னூலக ஐந்தருக்களிலும் மன்னூலகத் தாலத்தரு பற்பல வகையிலும் சிறந்து நிற்கும் அழகைப் படிக்கும்போது புலவர்பெருமான் காட்டும் தாலத்தின் வளத் தோடு அது புலவருள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய கற்பனை வளமும் நம் இதயத்தை இரசிக உணர்ச்சியில் ஆழ்த்துகிறது. செங்கக்கோன் இயற்கையாகவே சுட்டுத்தரும் (பனுட்டு எனும்) பல காரத்தை உண்ணுது பிறநாட்டார் 'அங்கே சமைத்து இங்கே விடும்' இனிப்பு உண்ணும் போலித்தனத்தால் மானமும் பணமும் ஒருங்கே பறக்கின்றனவென்று புலவர் எள்ளி நகையாடுகின்றார். தாலிலிராசமும், பனைமரக் கும்மியும் புலவர் நமக்குத் தந்து போந்த கற்பகப் பாடல்கள் என்பதை உணரவைப்பதில் இரசிக மணி நமக்குப் பேரிரச இலக்கிய மணியாகக் காட்சிதருகிறார்.

ஆடிப்பிறப்பும், கத்தரிவெருளியும் எப்படிச் சாதாரண மக்களுடைய உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்டன வென்பதைப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பள்ளை தந்த பாடல் மூலம் விளக்குகிறார் ஆசிரியர். பாடல் இது:-

ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
 ஆக்கி அளித்த புலவர்பிரான்
 தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கை வளத்
 தேன் தமிழின்திறம் மாந்துவமே

இப்பாடல் ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரி வெருளி, இலங்கை வளம் ஆகிய மும்மணிகளைக் கோவை செய்து இவற்றைப் படிக்க ஆர்வ எழுச்சியைத் தூண்டுகிறது என்றும் இவ்வாசிரியர் குறிப் பாகக் காட்டுகிறார்.

என்பது வரிகளைக் கொண்ட ‘தாரமாய்த் தாயானாள் கை’ என்ற பாடற் பகுதியை நாம் உணர்ந்து நயக்க வழிகாட்டுவிவர் இப்பாடல் புலவரவர்களைப் பாவலர் திலகங்களாகிய நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர், சுன்னைகம் முத்துக்குமார கவிராயர், இருபாலீச் சேஞ்சிராய முதலியார், உடுப்பிடிச் சிவசம்புப் புலவர் ஆகியோரின் வரிசைக்கே உயர்த்திவிடுகின்றதென்கிறார். இந்த இடத்தில் இவர் தம் குருவாகிய பண்டிதமணி சி. கண பதிப்பிள்ளை அப்பாடலாற் கவரப்பட்டமையை எடுத்துக்காட்டி அவர் விமரிசனத்தாற் புலவர் பாக்கள் ஆழியாவரம் பெற்றி ஸங்குவதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

புலவர் அவர்களின் புத்தம்புது உவமைகளைக் காட்டும் இவ்வாசிரியர் கண்ணியாயின் வெந்நீர் ஏழுக்குமேற்ப அமைந்த ஏழு வகை உவமைகளின் திறத்தை நாம் எண்ணி வியப்புறச் செய்கிறார். ஒர் இடத்தில் பழகுதமிழ் என அமரர் வேந்தனாரின் பாடற் பகுதியைக் காட்டி யாழ்ப்பாணத்துக்கேயுரிய சொற்களாற் புலவரவர்கள் பாக்கள் பிஞ்சு உள்ளங்களில் இலகுவில் இடம் பெறுவதைச் சுட்டுகிறார். பெரிய காப்பியம் பாடும் பெருந்திறன் வாய்ந்த தங்கத் தாத்தா அங்ஙனஞ் செய்யாதது ஈழநாட்டின் தூர்ப்பாக்கியமே எனக் கூறும் இந்த இரசிகமணி தம் வேதனையைச் சிறுவர்களுக்காக அவர் படைத்துத் தந்த பாடல்களாற் குறைத்துக் கொள்கிறார். சிறுவர்களுக்குக் கிடைத்த அரும்பெறற் பாக்கியம் பெரியவர்களுக்கும் களிப்பேருவகை ஊட்டுவது இயல்புதானே!

இரண்டாவது கட்டுரை திறவாத படலை. முதலாவது கட்டுரையை நன்பரும் தாமும் சம்பாஷிக்கும் தோரணையில் அமைத்த இரசிகமணி, இக்கட்டுரையில் புலவர் அவர்களோடு வாசகரையும் சுற்றுலாச் செய்வது போல எழுதியுள்ளார். புலவர் அவர்கள் எங்கெங்கோ பாடிய பாடல்களை வைத்துக் கொண்டு வாசகர் மன திலே தங்க இந்த உத்திமுறையை இரசிகமணி கையாண்டுள்ளார். பல புலவர்கள் வறுமையைப்பற்றிப் பாடிய பாடல்களைத் தொட்டுக்காட்டி, முத்துக்குமார கவிராயரது பாடலை வியந்து, தங்கத்தாத்தாவின் ‘கண்டெமுந்திருகரம்’ என்ற பாடலை அழுத்தி, விமரிசிக்கும்போது இரசிகமணி தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறார். பீடில் மன்னரைப் பாடாத புறநானாற்றுப் புலவர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர் நம் நவாலியூர்ப் புலவர். புலவர்களின் தன்மானம்மிக்க பண்பை,

‘‘நெஞ்சுவந் தீயும் நிறைபொருளன்றி
வஞ்சகப்பொருள் தொட மாட்டேன்’’

என்ற வரிகளில் (வர்ஷையும் புலவனும்) அழுகுற விளக்குகிறார் இரசிகமணி. புலவர்தம் தெய்வபக்தி மிகுதியையும், இலகுவான செஞ்சொற்களாலமைந்த கொஞ்ச தமிழில் அவர் யாத்த பாக்களையும் இக்கட்டுரையில் நாம் கண்டினபறலாம். இலக்குமியிடம் மிடியோட்டும் செல்வம் இரந்து வேண்டும். புலவர்

இருள்ளல் நீங்க அறிவரம் அருளமுதம் வேட்டுத் தமிழன்னையின் வேறுகாத நாமகளைத் துதிக்கும் புகழ்மாலை தமிழ் மக்களுக்கு அவரணிந்தின்புறும் என்றும் வாடாப் புத்தம் புதுப் பூமாலை என்ஸாம். இப்பாடல்களை ஒருங்கு சேர்த்து மாலைபோலத் தொடுத்து விமர்சனத்துறைக்கே புதிதான் ‘திறவாத படலீ’ ஒன்றைத் திறந்த இவ்வாசிரியருக்கு ‘இரசிகமணி’ என்ற பட்டம் மிகவும் பொருத்தமானதேயாகும்.

மூன்றாவது கட்டுரை ‘வா—போ’ என்பதாகும். ஓரெழுத்து மொழிகளாகி ‘வா, போ, தா, ஆ, கா’ என்பவற்றை வைத் துக் கொண்டு இந்த இரசிகப்பெருமகனார் நம்மை பெயர் தெரியாப் புவவர், வெறிமங்கைக் கவிராயர், சிவக்கொழுந்து தேசிகர், நமச்சிவாயப்புவவர் ஆகியோரிடமெல்லாம் கூட்டிச் செல்கிறார். ஈற்றில் தங்கத் தாத்தாவின் ஒரேழுத்து ஒரு மொழியை முதலிற் கொண்டுள்ள பாடல்களுக்கு இட்டுச் சென்று, அவர் மூலம் நாமகள் நம் வாய்க்குள் அஞ்ஞானப்பசி யோட்டி என்றும் நின்று நிலவும் இன்பத் தமிழமிழ்தம் பெய்யச் செய்யும் விந்தையையும் விளக்குகிறார்.

புலவர் சோமசுந்தரனானின் அருமந்த அந்தப் பாடல் இது:

தா வென்று சொல்லித் திருமுன்னரே

தண்ட ணிட்டு நின்றால்

வா வென்றமூத்து மடிமீதிருத்தி

வருடி அனைத்து

ஆ வென்று வாயைத் திறவென்று

அஞ்ஞானப் பசியடக்கிப்

போ வென்று புத்தமு தீவாள்

அருந் தமிழ்ப் பூங்கொடியே

இந்த அருமையான பாடலை நாமகள் புகழ்மாலை என்னும் பெரும் நாலுள் கண்டிப்பிடத்து. மற்றையோரின் பாடல்களோடு ஒப்புநோக்கி ஒளிவிசச் செய்த பெருமை இரசிகமணி யினுடையது

இந்த மூன்றாவது கட்டுரை ஒர் ஒப்பு நோக்குதல் கட்டுரையாகும். இரசனை பெருக்க உதவும் முயற்சி இது. ‘அந்தகா—வந்துபார்’ என்பது நான்காவது கட்டுரை. முதலே முத்து-சொந்தகளால்-ஓற்றுமை பூண்ட கவிதைகளை ஒன்று சேர்த்து மூன்றாவது கட்டுரையில் காட்டிய ஆசிரியர் பொருளால் ஓற்றுமை கொண்ட பாடல்கள் மூலம் இக்கட்டுரையை வடித்துத்தந்திருக்கிறார். தங்கத் தாத்தாவை ஈற்றில் இயமனை வெல்லும் நமக்கு மந்திரம் தரும் குருவாக்கிவிடுகிறார் இரசிகமணி. தமிழ் என்னும் மூன்றெழுத்து மந்திரம் தந்து நம்மை அமரராக்கும் புலவர் பாடல் சிறந்த தமிழ்ப்பாடல்களுள் ஒன்று என்பதுண்மை.

நல்ல ஒரு கவிஞரை ஒரு நாடு பெற்றெறுப்பது அந்த நாட்டின் தவப்பேறேயாகும். அந்தக் கவிஞரை வாழச்செய்ய ஒரு விமர்ச கரைப் பெற்றுக்கொள்வது அதனிலும் தவப்பேறு என்பது உண்மை. நவாலியர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களின் கவித்து வத்தை நுனித்தறிந்து பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் தகுந்தபடி விமர்சித்து எப்படி மக்கள்முன் காட்டினார் என்பதைப் படிப்படியாக இரசிகமணி காட்டி ஐந்தாவது கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். பண்டிதமணியின் ஆக்கங்களை ஒழுங்காக வாசித்து நுனுக்கமாகப் புரிந்துகொண்ட இரசிகமணி போன்றோல்தான் இப்படியான் ஒரு கட்டுரையை எழுத முடியும். ஈழத்து இரசிகர்கள் இரசிகமணி போன்றேரை ஊக்கப்படுத்தி, மனம் சோரவிடாமல் இப்படியான நூல்களை வெளிவரச்செய்தல் வேண்டும் என்பது என் பேரவாவாகும். சமீபத்தில் கோப்பாய் மகளிர் ஆசிரிய கலாசாலையில் எனது தலைமையில் இரசிகமணியவர்கள் ஈழத்துக் குழந்தைப் பாடல்கள் பற்றி அருமையான ஒரு சொற் பொழிவை ஆற்றினார்கள். அப்போது அவர்கள் தங்கத் தாத்தாவின், “கத்தரி வெருளி”ப் பாடலை விளக்கிவிட்டு, கவிஞர் சக்சிதானந்தனின் “காய்கள் கட்டிய வெருளி”யை விளக்கி ஒரு மாதிரிகைப் பாடம் போல நடாத்திக் காட்டினார்கள். பாராமுகம் செய்த தோட்டக்காரனை விட்டுவிட்டுக் காய்களே வெருளியாகி நின்ற காட்சியைக் கவிஞர் சக்சிதானந்தன் குழந்தைகள் இரசிக்கும் படியாகப் பாடியிருந்தார். அதில் இரண்டு பாடல்களைப் பாருங்கள்:

முறுக்கு மீசை இல்லைன்று
முனு முனுத் துக்கொள்ளவே
நறுக்கி வைத்த அறுகம்புல
நாளி ருப்பேன் என்றது

கண்ணில்லாத வெருளி என்று
காய்கள் கவலை கொண்டன
அண்ணன் நாவற் பழவனுர்
அதற்கு வந்து குந்தினார்

பாடல்களைக் கேட்டுச் சபை நன்கு சுவைத்தது. அப்போது நான், “ஸழத்துக் குழந்தைப் பாடல்களைப் பற்றி இந்த இரசிகமணி ஒரு நூல் எழுதினுலோ” என்று எண்ணினேன். அள்ள அள்ளக் குறையாத விடயஞானம் உள்ள இரசிகமணியை இந்த நாடு நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும்.

இறுதியாக இரசிகமணிக்கு நாம் செய்யும் கைம்மாறு அவரின் இந்நாலைப் படித்து, தங்கத் தாத்தாவின் கவிதைகளை ஒதுவது தான். நம்முள்ளமும் அப்போதுதான் தாத்தாவின் திருமேனி போன்று மாற்றுயர்ந்த தங்கமாகும்.

வியாபாரிமூலை,

பருத்தித்துறை.

10-1-72

பெர. கிருஷ்ணமிள்ளை

1. காலமென்ற தீயில் கருகாத தங்கம்

பாரதியாரா...? ஆகா! வரகவி-தேசியகவி — தேசப் பெருங்கவி — மகாகவி — மறுமலர்ச்சிக்கவி என்றெல்லாம் ஆர்ப்பரிக்கிறார் நமது நண்பர்.

நண்பரும் நானும் பாரதிதாசனு?... புதுமைக்கவி... புரட்சிக்கவி... கவிஞர்திலகம்... பாவேந்தர் இக்காலக்கவிகளுக்குள் கற்பனையும் கவிப்பெருக்குமுள்ளவர் அவரைப் போல் யார்? என்று ஆர்வத் தோடுபொழிந்து தள்ளுகிறார் என் அன்பர்.

தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையா? தமிழ்ப் பண்பும் மரபும் கெடாமல் பாடிய அவர் பாடல்களுக்கு ஈடேது? இனையேது? என்று விமர்சிக்கிறார் அவர்.

‘நாமக்கல்’ கவியா? ‘‘காந்தியின் தத்துவமெல்லாம் நாமக்கல் கவியாக உருவெடுத்தது’’ என்று முழக்குகிறார். இன்னும் ச. து. ச. யோகியார், கம்பதாசன், சோழ முதலியோர்களின் கவிதைகளையும் சுத்தானந்தர், கலை வாணன், தூரன், குயிலன், சுரபி, சுரதா, வாணிதாசன் என்போரின் பாடல்களையும் பற்றி அவர் சொல்லத் தொடங்கி விட்டால், அடடா! தமிழ்த்தாய் எப்படி எப்படியெல்லாம் அணிசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று என்னால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால்...?

‘‘இந்தத் தமிழ்த்தாயின் அணிகலன்களுள் நம் நாட்டுப் புலவர்களின் பங்கு எவ்வளவு?’’ எனக் கேட்டால் நண்பர் முகம் சுருங்குகிறது.

‘‘ஏன்? நமது சோமசந்தரப் புலவர் இல்லையா? காலம் என்ற தீயிலே கருகாத தங்கமாக அவர் பாடல் கள் ஒளி வீசவில்லையா?’’ என என் வாயிலிருந்து கள்வி பிறக்கிறது.

“இருக்கிறோ... ஆனால்.... ஒரு ஆடிப்பிறப்பும், கத்தரி வெருளியும் பாடி...” என்று நண்பர் இழுப்பது என்காதில் விழுகிறது.

“நிறுத்தும்.... உம்முடைய தாழ்வுமனப்பான்மையைக்காண எனக்கு வருத்தம் ஏற்படுகிறது. உமக்கு நமது நாட்டைப் பற்றியோ, நமது புலவரின் கவிகளைப் பற்றியோ அறிய ஆசையில்லை. இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை என்ற பழமொழி உம் விடயத்தில் சரியாக அமைந்திருப்பதை நான் காணுகின்றேன். உம்மைச் சொல்லி என்ன? தமிழரின் இயல்பான குணங்களிலே இதுவுமொன்று’’ என்று பொறுமை இழந்து சொன்னேன்.

நண்பர் திகைத்துப் போனார். சிறிது நேரம் மௌனமாய் இருந்து விட்டு, ‘‘அதென்னப்பா தமிழரின் இயல்பான குணம்?’’ என்று மெல்லமாகக் கேட்டார்.

சுமார் மூப்பது வருடங்களுக்கு முன் 1938-ஆம் ஆண்டு என்றினக்கிறேன். தமிழ்நாட்டின் பிரபல எழுத்தாளரும், தன் பேரூவின்சக்தியாலே தமிழ்நாட்டில் கலை, இலக்கியப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவருமாகிய கல்கி (ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி) அவர்கள் யாழ்ப்பாண நகரமண்டபத்திலே தமிழரின் இயல்பானகுணம் என்ன என்பதை அழகாக விளக்கினார். அவர் சொன்னது இது: வங்காளத்தான் ஒருவனிடம் சென்று உங்களுக்க் காக்கை எப்படி யிருக்கும் என்று கேட்டுப் பாருங்கள். ‘‘ஆகா! என்ன அழகு! என்ன குரலினிமை!! எப்படிப்பட்ட குணம!!! அதை இன்னும் நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? கட்டாயம் ஒரு முறையாவது பாருங்கள். அது பால்தான் குடிக்கும். அதை வர்ணித்து முடியாது’’ என்று சொல்லுவான். அதே கேள்வியை ஒரு சிறிது மாற்றி, உங்களுரில் அன்னம் இருக்கிறதாமே அது எப்படி இருக்கும்? அதை ஒரு முறைகாட்டுவீர்களா என்று வங்காளத்தான் ஒருவன் தமிழனிடம் கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். ‘‘தூ! அன்னமா? அதுவும் ஒரு பட்சியா? பால்தான் குடிக்கும் என்கிறார்கள். ஆனால் நான் என் கண்ணால் காணவில்லை. அதைப்பார்த்து என்ன பிரயோசனம்? சுத்தமான வெள்ளை என்கிறார்கள். பொய். சிறிது கறுப்பும் கலந்து தான் இருக்கும்’’ என்பான்.

இது ஒரு தாழ்வுமனப்பான்மை. நம்மிடம் உள்ள பண்டம் குறைவானது என்ற எண்ணம் தமிழர் எல்லோரதும் பொதுச்சொத்தாய்விட்டது. ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இப்போது இந்த நிலைமை மாறி விட்டது. ஈழத்தில் மாத்திரம் இது இன்னும் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதைக் கொஞ்சம் விளக்க மாகச் சொல்கிறேன்.

“தமிழும் ஒரு மொழியா? அதிலும் ஒரு எழுத்தாள வர்க்கமா? இந்த எழுத்தாளர் களுக்கு என்ன தெரியும்? இவர்கள் எந்தச் சர்வகலாசாலையிற் பட்டம் பெற்றுள்ளனர்?” எனத்தலையை நிமிர்த்திக் கேட்கின்றனர் ஒரு சிலர்.

“மரபு தெரியாது. இலக்கணம் தெரியாது, வசனம் சரிவர எழுதத்தெரியாது. ஏதோ காதல் கதை எழுதி விட்டுக் கத்துகிறார்கள்” என்கின்றனர் வேறு சிலர்.

பண்டிதரா? கந்தபுராணமும், சைவசமயக் கட்டுரை களும் எழுதித்திரிகிறார். தமிழ் நாட்டிலுள்ள அவரைப் போல இவரால் எழுதமுடியுமா? பேசத்தான் முடியுமா? என்று தராசில் போட்டு நிறுக்கிறார் பல்லிலிக்கும் பாதந் தாங்கியொருவர்.

சோமசுந்தரப்புலவரா? ஆசியஜோதி, சஞ்சிவி பர்வத்தின் சாரல், அவனும் அவளும், அகல்யா, துறவி, பாண்டியன்பரிசு முதலிய பாடல்களைப் போல இவர் என்ன பாடியிருக்கிறார்? என்று கேட்கிறார்கள் புரட்சி மாணவர்கள் சிலர்.

“பதினையிரம் பாடல்களைப் பாடிய பெரும் புலவர் ஒருவரைப் பற்றி, கதை, கட்டுரை, கவிதை, நாடகம் என்று சதாபதித்துத் திரியும் நீரே அலட்சியமாகப் பேசினால் அடுத்த தலைமுறை புலவரின் பெயரைக்கூட ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க மாட்டாதே” என்றேன்.

நண்பரின் தலை கவிழ்ந்தது. சிறிது நேரத்தின்பின், “புலவர் பாடல்களைப் பற்றி நீட் இப்படி ஒரேயடியாகப் புகழ்ந்து கூறுகிறே. எங்கே சிலவற்றைச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்றார்.

“புலவரின் நூல்களாக, இலங்கை வளம், தாலவிலாசம், நாமகள் புகழ்மாலை, சிறுவர் செந்தமிழ், தந்தையார்

பதிற்றுப்பத்து, கதிரைச் சிலேடைவெண்பா, மரத னஞ்சலோட்டம் முதலிய குறிப்பிடத்தகுந்த நூல் களும், வேறு சில சிறியநூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. சில நல்ல தனிப்பாடல்கள் பத்திரிகைப் பரவையுள் மூழ் கிக்கிடக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் சொல்ல எனக்கு அவகாசமில்லை. எனவே, அவரது நல்ல பாடல் களேன நான் நினைக்கும் ஒரு சில பாடல்களைப் பற்றிச் சொல்லட்டுமா?" என்றேன்.

நன்பர் சம்மதித்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். நான் புலவர் பாடல்களில் ஒரு சிலவற்றை அறிமுகம் செய்யத் தொடங்கினேன்.

புலவர் பரம்ரை

எந்தப் புலவனையும் அவன் வாழ்ந்த காலம், அவன் முன்னேர் சென்ற பாதை என்பவை உருவாக்குகின்றன என்பது உண்மை. முன்னைப் புலவர்கள் வகுத்துச் சென்ற பாதையை விட்டு விலகிச் செல்வதென்பது சற்றுக் கடினமான காரியந்தான். புதுமையைச் சமைத்த பாரதியாரல்கூட சில விடயங்களில் பழமையை மீறிப் போகமுடியவில்லை என்பதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். நமது புலவரோ யாழ்ப்பாணப் புலவர்களது பரம்பரை. அரசுகேசரியின் இரகுவம்சத்திலே ஊறி, சின்னத்தம்பிப் புலவரது பருளாய் பள்ளில் திளைத்து, முத்துக்குமார கவிராச சேகரரது ஞானகும்மியை முகந்து, சிவசம்புப்புலவரின் அழிய பாடல்களைக் கற்று, குமாரசவாமிப் புலவரது மேகதூதத்தை இரசித்து அவர்களின் அடிச்சவட்டை அழியவிடாமல் பாதுகாப்பதென உறுதி பூண்டவர்.

ஆறுமுகநாவலரது சண்ட மாருதப் பிரசங்கங்களாலும், சங்கரபண்டிதரின் ஆழ்ந்த சமயப் புலமையினாலும் கிறீத்த சமயத்தை எதிர்த்து தமது கலாச்சாரத்தை ஓரளவு காப்பாற்றிக்கொண்ட யாழ்ப்பாணம், இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலே போலி ஆசாரம், ஆங்கில மோகம் இவற்றிற்கு அடிமையாகத் தொடங்கி விட்டது. ஆசிரியப் பணியையே தமது வாழ்க்கைப் பணியாக ஏற்றுக் கொண்ட புலவர் அவர்கள் தமது மென்மையான சுபாவத்துக்கமைய இவற்றை ஒழிக்கப்

பாடுபட்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் “கந்தபுராண கலா சாரம்” நிலைகொள்ளப் பாக்களை இயற்றினார். இந்தச் சூழ்நிலையை நாம் நம் மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பதிய வைத்துக் கொண்டாற்றுன் அவரின் கவிதைகளை இரசிக்க முடியும். இதை விடுத்து பாரதி சகாப்தத்தின் புதுமைக்கவியென்றே, புதுமையைப் புகுத்திய புரட்சிக்கவியென்றே தங்கத் தாத்தாவை நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

மெய்யான முதுசௌத்து

“செந்தமிழ் மக்களே வாரி—எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மாழிச் சிரினாக்கேளிர்”

என்று மிக அமைதியாகப் புலவர் தொடங்குகிறார். “முச்சங்கத்தரியைனேறி—பண்டு, முடிதொட்டமன்னரும் அடிதொட்டுப் போற்ற”த் தமிழ்மாதா இச்சையொடு அரசாண்டாள். எதை அரசாண்டாள்? பல்லியில் யாற் ரெட்டு பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடும் கடல் கொள்ள எஞ்சிநின்ற பகுதியாகிய,

“மங்குல் தவறு வேங்கடமுர் வாங்குமி யாறுமிடாத
தங்கு தமிழ் நன்றாகி தால்”

என்று நாமகள் தசாங்கத்தில் அவர் கூறுகிறார். எப்படி அரசாண்டாள் தெரியுமா? தொல்காப்பியச் செங்கோலேந்தி, அன்னக் கொடியுயர்த்தி, முத்த மிழாம் முரசதிர, பாமாலை புனைந்து, ‘மலைபடு கடாம்’ களிருக, பரிபாடல் பரியாக, வைகை வளம்படப் பெரு கும் நான்மாடக் கூடவில் வீற்றிருந்து அரசாண்டாள். அவளைப்பற்றி மகாகவிபாரதியார்,

“ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டால் — என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகந்தியால் என்றே
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே — நீரை
மேவுர் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தால்”

என்று தொடங்கி, மூன்றுக்குலத்தமிழ் மன்னர் அவளை வளர்த்துமையையும், கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து நல்ல காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்துத்

தெள்ளுதமிழ்ப் புலவோர்கள் நல்ல திஞ்சுவைக்காவியம் செய்து கொடுத்தமையையும் சற்று எடுப்பாகவே பாடி யிருக்கிறார்.

அதேகருத்தை நமது புலவர் சற்றுத் தண்மையான குரலில் பாடுகிறார். தமது சுபாவத்திற் கேற்பப்பாடு கிறார்.

“பொருப்பி வேபிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து” என்ற பழம் பாடலீல் அடியொற்றிப்பாடுகின்றார் என்றாலும் பாடல் நெஞ்சில் நிலைக்கவல்லது.

“மாவாழ் பொதிய மலையிற் பிறந்து வரமுனிவன்
பூவாழ் கரமெனும் பொற்றேட்டி ஸாடுப்புலவர்சங்கப்
பாவாழ் பலைக யிருந்தேட்டி லேதவழ் பான்வளன்தன்
நாவாழ் ஏகந்தமை நான்முன்பு செய்திட்ட நற்றவமே”

நண்பர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். “இப்படியான பாடல்களைத் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தாகச் சபைகளிலே பாடினால் நல்லதல்லவா?” என்றும் வினவினார்.

ஓரு முக்கியமான செய்தி. மோழி அரசி என்ற கவிதைத் தொகுப்பு நூல் ஒன்று வெளிவந்திருக்கிறது. தமிழ்த்தாய் வணக்கப் பாடலாகப் பல நாறு அடங்கியது அந்நால். கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கம் 1947 இல் வெளியிட்டது. அகத்தியர் தொடக்கம் எங்கள் வித்துவான் வேந்தனார் வரை 49 புலவர் பெருமக்களின் கவிதைகள் அடங்கியது. அவற்றில் அநேக பாடல்கள் சபைகளில் வணக்கப்பாடலாகப் பாடக்கூடியவை. அவற்றை யார் படிக்கிறார்கள்? யார் பாடுகிறார்கள்? ‘‘பல்லுயிரும் பலூலகும்’’ என்ற சுந்தரம்பிள்ளையின் பாடலீல விட்டு நகருகிறார்கள் இல்லையே. அந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டபாடல்களில் சோமசுந்தரப் புலவரின் பாடல்கள்தான் முன்னணி வகிக்கின்றன. அழகானபாடல்களாக அமைந்திருக்கின்றன.

தமிழ்த்தாய்மேல் புலவர் அவர்கள் வைத்திருக்கும் பக்திக்கு, அபிமானத்துக்கு இது சான்று என்றேன் நான்.

சிறிது நேரம் சென்றது. நான் மேலே தொடர்ந்தேன். இப்படிச் செங்கோலோச்சிய தமிழ்த்தாய் வலிமையிழந்து உரிமையிழந்து, தம் மக்களால் காப்பாற்றப் படாமல் வேதனையுறுகிறோன். அவள் மக்களாகிய நாம் என்ன செய்தோம்? புலவர் அவர்கள் வருந்தி, நெந்துகூறுகிறோன். நம்மைப் பார்த்து நகையாடுகிறார்.

“வேற்று மொழிகளைக் கற்றோம் — எங்கள்
மெய்யான முதுசூத்தை விலைகூறி விற்றோம்
“நற்றமிழ் ஒதுதல் விட்டோம் — பண்டை
நடையுடை பாவண நன்னெறி விட்டோம்”
“உமிகுத்திக் கைசலித்திட்டோம் — நல்ல
உணவிருக்க விட முண்டன்றே கேட்டோம்”

நகையாடினால் மட்டும் போதுமா? நாமுய்ய, நமது மொழி வாழ அவர் கூறும் வழி யென்ன? அதனையும் தான் கேட்போமே.

“அறிவு நிரம்பிட வேண்டில் — உண்மை
அன்பும் அருளும் அடக்கமும் வேண்டில்
உறுதிப் பொருள் பேற வேண்டில் — எங்கள்
ஒண்டமிழ் நூல்களை ஒத்து வீரே”

என்று நமக்கு உபதேசிக்கிறார் ‘‘திருவள்ளுவர் மொழி சிந்தை செய்வீரே’’ என்று கூறுகின்றார். அவர் பாடியுள்ள நாமகள் புகழ் மாலை முழுவதும் தமிழின் பெருமையும், சிறப்பும், நாயன்மார்களது அற்புதங்களும் விரவிப் படிக்குந் தோறும் இன்பக்கடலாக, என்ன அலையாக, வண்ணமணியாகப் பொலிந்து விளங்குகின்றது.

இலங்கை வளம்	“மன்னும் இமய மலையெங்கள் மலையே மாநில மீதது போற்பிறி திலையே இன்னறு நீர்க்கங்கை யாறெங்க எர்கே இங்கிதல் மாண்பிற் கெதிரேது வேறே”
-------------	--

என்று பரத கண்டத்தைப் பாடும் பாரதி இமய மலை, கங்கைநதி இவற்றைக் காட்டிப் பெருமிதம் கொள்கிறான். அவை மாத்திரமல்ல,

“பேருட்சுடர் வான் கொண்ட சோகனு
பிழைப்பாது புவித்தலம் காத்ததும்
வீரர் வருந்த மிலேச்சுர்தம் தீயகோல்
வீழ்த்தி வேன்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்”

இந்தியத் தாயின் புகழை மேனிலைப் படுத்துகின்றன என்றும் கூறுகிறான். நம்புலவரும் அவ்வளவு பெருமை யுடன்தான் ஈழமண்டலத்தைப் பாடுகிறார்.

“விசம் பேறு மலை தோறும்
பகங் கொண்டல் கூடும்
விழிகுளிர் மயிலாடும்
குயில் மதுரம் பாடும்
தகம் பேறு துடிதுவள
நடை தளர வள்ளி
தமிழ்முருக ஞேடு விளை
யாடி மகிழ் நாடு”

என மலைவளத்தை மொத்தமாகக் குறிப்பிட்டு விட்டு வேரெருந்பாடலில் தனித்தனியாகப் பாடுகிறார்.

“உலகமாய் வேறுய் உடனுகி யொன்றுய்
அலகிலா ஆடல்புரி ஐயன் — நிலவெளர்
செஞ்சடையான் வெண்ணிற்றுன் சேரநினையாதார்
நெஞ்சடையான் முக்கூட நீங்குவடு”

எனத் திருகோணமலையையும்,

“வேஞ்சடையான் அன்பர் விளையடைய வேமிதிக்கும்
காலுடையான் பன்னிரண்டு கண்ணுடையான் — நாலும்கறை
தெடுந் திருப்பாதந் தீண்டி உலகமுய்ய
ஆடும் கதிரை யருட்சிலம்பு”

என்று கதிரைமலையையும்,

“பொன்னுலகம் மன்னுலகம் போகவரச் செய்த வழி
என்னுஞ் சமண யெழில் வரை”

எனச் சிவனேளிபாதத்தையும் பாடிப் பெருமையறு
கிறூர். இன்னும் ஆற்றுவளங் கூறுவது அழகுக்கழகு
செய்வதாகவேயிருக்கிறது.

“பூமலிய விள்பப் புதுநீர் பெருக்கி வரும்,
மாவலியென்னும் வரந்தியும்”

“ஆட்டே ரூள்ளும் புறழும் அழுக்கறுத்துப்
பிடி நோக்கு மணிப்பேரரு”

“வேற்று முகழும் விலை முகழும் தோயுநங்கு
மாற்றுநகுல மலை வான்புளல்”

என்று அவர் வெவ்வேறு நயத்துடன் பாடும்போது மகா
வலி கங்கையும், மாணிக்ககங்கையும், நமது கீரிமலையும்
புனிதமும், அழகும் பொலிய நம் முன் காட்சி தருகின்றன.
இலங்கை வளாம் என்ற நாலிலே கதிர்காமத்தை அவர்
பாடியுள்ள அழகைப் பார்த்தால் — சிலப்பதிகாரத்துக்
கானல்வரி நடையிலே செய்திருக்கும் கவிதையை வாசித்
தால்—புலவருக்கு நிகராக ஒருவர் நிற்கழுடியுமா? என்று
கேட்கத் தோன்றுகிறது.

“அநீர் வரு மாணிக்க கங்கை தனில் மூஞ்சி
அஸ்போடு சிவாய வென அருள் நீறு பூசி
முதிரு மன்பால் நெஞ்ச முருகவிழி அருவி
முத்துநீர் மெய்புளக மூற மொழி குளறப்
புதிய செந்தமிழ் மாலை புகழ்மாலை பாடிப்
போருவில் கந்தா சுகந்தா வென்று பாடுக்
கதிரவாலை காலுத கண்ணன் கண்ணே
கற்பூர ஒவிகாலுக் கண்ணன்ன கண்ணே”

‘‘பொருவில் கந்தா சுகந்தா வென்றுபாடு’’ என்று
அவர் அழகாக அமைத்திருக்கும் வரியை நினைந்து வாயு
ரூத இரசிகர்கள் இருக்க முடியுமா என்று நண்பரைக்
கேட்டு விட்டு அப்பால் தொடர்ந்தேன்.

மலையையும், ஆற்றையும், இடத்தையும் மாத்திரம்
கொண்டு ஒரு நாடு பெருமையடைய முடியாது. ஆட்சி
முறையாலும், நீதியான அரசாலும் பொதுச்சமயப் பண்
பாட்டாலும் ஈழத்துக்குப் பெருமை இருந்ததா? ஆம்.

இருந்தது. வேண்டியமட்டும் இருந்தது என்பதை தொட்ட இடம்தோறும் காட்டி மரதனஞ்சலோட்டத் தை அவர் பாடியிருக்கிறார். புத்த பகவானின் கருணை நெறி, தீசனின் ஆட்சி, அசோகனின் நட்பு, வெள்ளரசின் வருகை இவற்றையெல்லாம் தேசியத்தன்மையோடு அழகுபெறக் காட்டிவிட்டு, நீதிநெறியோடு இலங்கையை ஆண்ட எல்லாள மன்னனைப் புலவர் பாடுகிறார்.

“அல்ல வறக் களவுமுதற் குற்றங்கள் வீட்டி

அண்ணல் மனுநீதிமுறை அனைவருக்கும் காட்டி
மல்லல்மிகு இலகைநகர் வடவெல்லை ஆண்டான்
மாட்சிமைசேர் எல்லாள வாண்மனன என்றே”

எல்லாள மன்னேனாகு போரிட்டு இலங்கையிற் தன் நரசை நிலைநாட்டிய கைமுனு என்ற பேரரசனைப்பற்றிக் கூடப்புலவர் காழ்ப்பின்றி ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட வள்ளார்.

இப்படியாகப் புகழோடு பொலிவற்றிருந்த நாடு அடிமைப்பட்ட கதை நாம ரிந்ததே. இந்த அடிமைத் தனம் நீங்க உழைத்தல்வேண்டுமெனப் புலவரவர்கள் வாலிபரைப் பார்த்து, ஒரு பத்திரிகையை வாழ்த்தும் முகமாகப் பாடியுள்ளார்.

“நல்லறிவிலுள் எங்கள் நாடு குறையகலப்
புல்ளும் பொருள் முட்டுப் போயகல — அல்ல
அடிமைத்தனம் நீங்க ஆண்மை பெருக
மடிமையின்றி உண்டுடுத்து வாழு”

வகை செய்யவேண்டும் என்பது அவரது பேரவா. அவரது ஆசை அவர் காலத்திலேயே நிறைவேறி விட்டது. ஆம் ஈழமாதா சுதந்திரம் பெற்று விட்டாள். அதைக் குதாகலத்துடன் வரவேற்றுப் பாடுகிறார் நம் புலவர் கோமான்.

“கேட்ல் சுதந்திரம் வந்த தெனும்மோழி
 கேள்வி செவி புகவே
 நாடு விடுதலை நாடு விடுதலை
 நாளூர் விடுதலையே
 பாடை விடுதலை சூறுமத வழி
 பாடு விடுதலை யென்
 ரேடு விடுதலை பாடு மகிழ்பவர்
 ரோதை நிறை யொருபால்”

இப்படி எத்தனையோ பாடல்களை அவர் பாடியுள்ளார். இலங்கை வளமும், மரதனஞ்சலோட்டமும் அவரது குன்றுத தேசபக்தியின் சின்னங்கள்; ஆழ்ந்த கவிப்புலமையிற் பிறந்த இரட்டைக்குழந்தைகள். சமயபக்தியும், தமிழ்ப்பற்றும் அவரது மூச்சென்பதுண்மை. எனினும் அவர் தான் பிறந்த நாட்டை மறந்துவிடவில்லை. அவரது தேசம் சம்பந்தமான பாடல்களை, பிரபலப்படுத்தாததினால் ஈழத்துத்தமிழ்க்கவிஞர்கள் தேசம்பற்றிப்பாடவில்லை என்ற குறையைச் சிலர் மேடைதோறும் முழக்கி, மூன்றாந்தரக் கவிஞர்கள் பாடிய ‘தகரடப்பா’ப் பாடல்களை முன்னணிக்குக்கொண்டு வர முயல்கிறார்கள்.

இலங்கைவளம் என்ற நாவில் வரும் புலவர் அவர்களின் கற்பனைவளம் அவரை ஈடு இணையற்ற கவிஞராகக் காட்டுகிறது. அவர் காட்டும் குரங்குக்காட்சிகளைப் பார்த்த

கற்பனை வளம்

தாலே போதுமானது. தமிழிலக்கியத்தில் வரும் மந்தி சம்பந்தமான காட்சிகள் மனதுக்கு

மகிழ்ச்சியளிப்பவை. ‘‘பங்கப் பழனத்துழும் உழவர் பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று சங்கிட்டெறியக் குரங்கு இளநீர்த்தனைக் கொண்டெறியுந் தமிழ் நாடா’’ என்று பாடுகிறார் புகழேந்திப் புலவர். ‘‘சுரும்பர் துளைக்க உவட்டெடுத்துச் சொரியும் இரதச் செழுங் கரும்பைச் சுவைத்துக் கதலிக் குலைசாடித் தூங்கும் தெங்கம்பழும் சிதறி விரிந்த பசுநெட்டிலைக் கழுகின் மேவிக் ககனத் தருவையதன் மீதுபடர் பூங்கொடி வழிபோய் மிதித்துக் குளித்து விளையாடும்’’ குரங்கைக் காட்டுகிறார் சிவஞான முனிவர். ‘‘மந்தி சிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சு

வதைப்” பார்க்கிறோம் குற்றுலக் குறவஞ்சியில். வயது முதிர்ந்த மந்தி ஒரு நிமிடத்தில் இளமை மந்தியாய் உருமாறும் விசித்திரத்தை ஈழநாட்டுப் புலவர் ஒருவர் காட்டுகிறார்.

“வளமை சேர்ந்திடு மூப்பியலால் முது
மந்தி தாவி மலையிடைப் பாய
இளமை மந்தி உருவடிவாய் விடும்
சழுமண்டல நடுடெங்கள் நடுடே” என்பது பாடல்.

இத்தகைய மந்திக் காட்சிகளோடு சோமசுந்தரப் புலவர் காட்டும் மந்திக் காட்சிகளையும் பார்த்தால் புலவர், அவர்களை ஒருபடி விஞ்சி நிற்பது புலனாகும்.

“மாமகுதின் நீலிலே மந்தியினம் குந்த
மாதவரேனப் பெரிய காவடி யெடுத்துக்
தாத்மிதி மித்தியே ஆடிவர நிகிள்
சாங்கிலேடு காகள் மிசைத்து வருமல்லே”

எனக் குரங்குகளின் ஆட்டத்தையும், நரிகளின் ஊளையையும் கற்பனை வளத்தோடு அவர் காட்டுகிறார். அது மாத்திரமா? குளவிக்கூடு ஒன்றுக்கு ஒரு குரங்கு கல்லால் ஏற்றித்துவிட்டுப் பட்டபாட்டை புலவர் நயம்படப்பாடுகிறார்:-

“கட்டிவிட்ட கருங்குளவிக் கூட்டையொரு கடுவன்
கல்லால் ஏற்றித்துவிட்கக் கலைந்த கருங்குளவி
கோட்டிவிட அக்கடுவன் கூவிநடு நடுங்கல்
குளிர்ச்சரத்து முன்னர்வரு குலைப்பனது நடுங்கல்”

வவனியாக் காடுகளில் இருக்கும் குரங்குகள் அங்கே செல்லும் அழகிய பெண்களுக்குப் பின்னால் போய் கவனமாகப் பார்க்கின்றனவாம். ஏன் தெரியுமா?

“வண்ணுளின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சீதைதன் கீ
இந்நாளுந் தேடுதல்போல் இருங்குரங்கு மருவிடுயே”

எனப் புதிய கற்பனையைப் புகுத்தி இரசிகர்களுக்கு விருந்தளிக்கிறார் புலவர்.

பத்தாயிரம் பாடல்களைப் பாடியமை புலவருக்குப் புகழில்ல. ‘இலங்கை வளம்’ என்ற அழியாத் தமிழ்த் தேஜை, அருமருந்தன்ன தீந்தமிழ்ப் பாடலை தந்த நொன்றே அவரை நினைவில் வைத்திருக்கப் போது மானது.

தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும், ஈழவள நாட்டையூம் பாடிய புலவர், அடுத்து தாம் பிறந்த யாழ்ப்பாணப் பகுதியை, அதன் கிராமப்புற வாழ்க்கையை, இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சிகளை, நமக்கே சொந்தமான பணமரத்தைப் பாட முன் வருகிறார்.

**வசனநடை பயிற்றி
வைத்த ஆசான்**

யாழ்ப்பாணம் என்றவுடனே புலவரவர்களுக்கு, ‘பண்ணிற் ரேயப் பொருள் முடிப்புக் கட்டிப்பாடும் பாவலர்களும்’

கல்விமான்களும், சலியாதுழைத்து அயராது வேலை செய்யும் கமக்காரர்களும் கருத்தில் மிதக்கிறார்கள். ஒரு பாட லில், யாழ்ப்பாணத்தை அவர் அறிமுகம் செய்யும்போது,

“மன்னும் மனியியும் மன்றலத்தில்—சென்னியாய் நஞ்சக் கிளைய கடலூறுதை நாவளைத்தே அஞ்சொற் பொந்தியில் அழுதநூந்தும்—செஞ்சொற்செய் பேர்ப்புலவரோடு விளையுமி திருத்தியுனும் ஏர்ப்புலவர் வாழும் யாழ்நூகி”

என்று பாடுகிறார். கமக்காரர்களை அவர், ‘‘பூமி திருத்தியுனும் ஏர்ப்புலவர்’’ என்று வாயார, மனங்குளிரப்பாடு வது மவதுக்கு இன்பமளிக்கிறது. இப்படியான ஒரு பட்டத்தை வேறு யார் அவர்களுக்கு அளித்திருக்கிறார்கள்?

கல்வியும், கமத்தொழிலும் பல்கிப்பெருகும் யாழ்ப்பாணம் என்று அவருக்கு நினைவு வந்தவுடனே கல்வியை, தமிழ்க்கல்வியை நமக்கு ஊட்டித் தமிழைத் தலைநிமிர வைத்த ஆறுமுகநாவலரின் தொண்டு அவரது இதயத் தைத் தொடுகிறது. அவரைச் சரியானபடிப்படம் பிடித்துக் காட்டி, தான் ஒரு மெய்ப்புலவன் என்பதை நிருபித்து விட்டார். நாவலரைப்பற்றி இதுவரை பாடியுள்ள புலவர்கள் எத்தனையோ பேர். ‘‘மன்னுபெருந் தமிழ்ப் பாடையிலக்கணமும் இலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன்’’ எனப்பாடிப் பெருமிதமுறுகிறார் திருவாவடுதுறை ஆதின

மகாவித்துவான் மீனாக்ஷிசந்தராம்பிள்ளை. “ஆரூரனில்லைப் புகலியர்கோனில்லை அப்பனில்லை சீரூரும் மாணிக்கவாசக ணங்கில்லைத் திசையளந்த பேரூரும் ஆறுமுகநாவல் ணங்கில்லை” நரமார்க்கத்தைப் போதிக்க என்று துயரப் படுகிறார் சிவசம்புப்புலவர். “நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லுதமிழ் எங்கே?”, என்று கேட்கிறார் தமிழ்ப்பரோபகாரி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. ‘‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’’ என்று வாழுறுகிறார் வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார். ‘‘மெச்சுநற்பணிகள் செய்து வியன் தமிழ் வியாசனென்று எம் உச்சிமேல் வைக்கத்தக்க நாலவலன்’’ என்று போற்றிப்பரவுகிறார் சுவாமி சுத்தானந் தர். ஆம். இப்படியேல்லாம் பலராலும் பலபடப் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்ட நாவலரைப்பற்றித் ‘தங்கத் தாத்தா’ சோமசுந்தரப்புலவர் அருமையாகப் பாடுகிறார்:-

“அன்னடை பிடியினடை அழகுநடை
யல்லென அகற்ற யன்றுட
பல்லுமுது புலவரிடச் செய்யுணடை
பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
வன்னாடை வழங்குநடை வசனநடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
ஏன்னுவளர் நாவலன்றன் எழியாநல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி”

தமிழ்த்தாய், தனக்கு இயல்பாக அமைந்த அன்னமென் நடையையும் அரும்பிடி நடையையும் விட்டு, திரிபும் யமக மும் சிலேடையும் பாடிய முதுபுலவர்களைச் சேர்ந்து கஷ்ட முற்றான். அவளது அவல நிலையைக்கண்ட நாவலர்பெரு மான் அவளைப்பார்த்து, ‘‘அம்மா, உனக்கு ஏற்றநடை-காலத்துக்கு ஏற்றநடை-இதுவல்ல. அது வசனநடை தான். அந்த வன்னநடைதான் இனிமேல் வழங்கக்கூடிய நடை. அந்த வசனநடையிலே கொஞ்சம் பழகிப்பார். உனக்கு அந்த நடையைப் பழக்க ஒருவருமில்லையே என்று கவலை கொள்ளாதே. இதோ, நான் இருக்கி ரேன். உனக்கு ஆசானையிருக்கக் கோடி புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும்’’ என்று சொல்லி ஒழுங்காகிய வசனநடையைப் பயிற்றுவித்தவர் நாவலர் அவர்களே

என்று புலவர் அவர்கள் பாடியிருப்பது இங்கு நோக்கத் தக்கது. புதியமுறையில் நாவலரது வசனநடையைப் புகழ்ந்திருப்பது நம்மைப் புளகாங்கிதமடையசெய்கின் றது.நாவலரது, “அழியாநல்லொழுக்க நடை”, வாழ்வது போல, புலவர் அவர்களின் “அன்னநடைபிடியினடை” என்றகவிதையும் நெடுங்காலம் வாழுமென்பது உண்மை.

தெய்வப் பணி

யாழிப்பாணம் என்றவுடனே நாவலரது எண்ணத்தையடுத்து நம்முன் எழுவது பனைமரமாகும். “பூலோக கற்பகதரு” என்று புகழ்ந்து பேசப்படும் இதைப்பற்றிப் புலவரவர்கள் பணைமரக்குப்பி, தாலவிலாசம் என்ற இரண்டு நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். பனைமரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியும், பனம் பண்டங்களை மறந்தும் போயிருக்கிற தமிழ்மக்கள் அதன் அருமைப் பெருமைகளை உனர அருமையான பாக்களிலே அதைப்பாடியுள்ளார்கள்.

தாலவிலாசத்திலே பனைமரம் உண்டான விதத்தைப் புராணகாரர் சால்லும் உத்திமுறையிலே சொல்லத் தொடங்குகிறார். பூவுலகத்திலே உள்ள மக்கள் தங்கள் பசிப்பினியை ஓட்டுவதற்கு யாது செய்யலாம் என்று யோசித்துச் சிவபிரானை நோக்கித்தவங்கிடந்தார்கள். அவர் பிரமாவைப் பார்த்து.

“அம்புவியில் மாந்தர் அஞ்சுகல் உம்பருணும்
கற்பகத்தை யிர்பொழுதே யாக்கக் கடவுயை,”

கட்டளையிட்டார். அவர் கட்டளைப்படி, பொற்பது மத்தானும் உளம் பூரித்து ஆக்கியது தான் தெய்வப்பணி. இந்த வரலாற்றைப் பனைமரக்கும் மியிலும் சுருக்கமாகப் புலவர் ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

“விண்ணுலகத்தினில் ஜந்து தருக்களை
வேண்டும் பொருள் தரவே படைத்திம்
மண்ணுலகத்தினில் தெய்வப்பணை யொன்றை
வள்ளல் அருளினன் ஞானப் பெண்ணே”

அப்படி வள்ளல் அருளிய பனையரசன் நாட்டை ஆளும் மன்னன் போலவே வறுமையை ஓட்டி மக்களைக் காப்பாற்றுகின்றன. நாட்டை ஆளும் மன்னன் உருக்கு

வாளேந்திப் பகையரசர்களைமுறியடித்து நாட்டுமக்களைக் காப்பாற்றுகின்றன. இந்தப்பளையரசன் உருக்குவாளுக்குப் பதிலாகக் கருக்குவாள் வைத்திருக்கிறார். கலியை அழிக்கிறார். காசினியைக் காக்கிறார் எனப் புலவர் அட்சரலட்சம் பெறும் வார்த்தைகளால் பாடுகிறார்.

“உருக்கு வாளேந்திப் பகைசெற் றுலகினை
ஓம்பும் மணிமுடி மன்னவன் போல்
கருக்கு வாளேந்திக் கலியை யழித்திந்தக்
காசினியைக் காக்கும் ஞானப் பெண்ணே”

பனையிலிருந்து நாம் பெறும் பண்டங்களை வரிசையாகக் கூறிவந்த புலவர், நுங்கைப்பற்றிப்பாடும் பொழுது தேவர் கடைந்து எடுத்த அமிர்தத்தினும் அது இனியது. தேவர்கள் பூலோக கற்பகதருவின் நுங்கைக் குடித்திருப்பார்களேயானால் அமிர்தத்தைக் கடைந்து நேரம் போக்கியிருக்க மாட்டார்கள் என நயம்படக்கூறுகிறார்.

“கண்டவுடனே வாழுறி யினித்திடும்
கற்கண்டோ தேனே நறும்பாகோ!!
அண்டர்கள் நுங்கின் சுவையறிந்தால் முன்னே
அழுதங் கடைந்திடார் ஞானப் பெண்ணே”

“பிள்ளைக்குத் தாய் கொடாப் பெரியவாழைக் காய்ச்சி” எனப் பனம் பழத்தை அரியதினும் அரியது என உயர்த்திப் பாடியபுலவர், பனுட்டின் பெருமைகளை யும் கூறிவிட்டு, அந்த அருமந்த பனுட்டைத் தின்னுமல் வெளிநாடுகளிலே இருந்துவந்து நம் உடம்பைக் கெடுக்கின்ற இனிப்புப்பண்டங்களுக்கு ஆசைப்படுகின்றார்களே நம்மவர். இது எவ்வளவு வெட்கக்கேடு? ”என்று இடித்துரைக்கின்றார்.

“செங்கதி ரோன்கடும் இந்தப் பலகாரங்கெங்கு வைத்துத் தின்ன மாட்டாமல் அங்கே பிறர்சமைத் திங்கே விடுவதற் காசைப் பட்டோமடி ஞானப்பெண்ணே”

பனைமரக்கும்மியும், தாலவிலாசமும் புலவரின் புகழை உயர்த்தக்கூடிய எளிய, இனிய பாடல்களென் பதில் ஜயமில்லை.

**ஆடிப்பிறப்பும்
கத்தரி வெருளியும்**

ஆடிப்பிறப்பு ஈழத்தமிழர்க்கு முக்கியமான நாள். அதிலும் யாழிப்பாணத் தமிழர்கள் அதை விசேடமாகக் கொண்டாடுவார்கள். கூழ் காய்ச்சியும், கொழுக்கட்டை அவித்தும் குதூகலம் கொள்வார்கள். பாடசாலைப்பிள்ளைகளுக்கான கவிதைப் போட்டி ஒன்று நடைபெற்றபொழுது (1938ல்) புலவரவர்களும் கலந்து கொண்டு சில பாடல்களை எழுதினார்கள். அப்பாடல்களே ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரிவெருளி என்பவை. இவை பாடசாலை மாணவரைக்கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்டவை என்பதை மனதில் பதித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவை பண்டிதமணி சி. க., மகாலிங்கிவம் போன்ற இலக்கிய மேதைகளால் தங்கப்பதக்கம் பெற்றத்தகுதியானவை எனச் சிபார்சு பண்ணப்பட்டவை.

ஆடிப்பிறப்புப் பாடவில் ஒரு விசேடமென்ன வென்றால் தேவையற்ற அடைமொழி ஒன்றுமின்றி, குழந்தைகள் படிக்கக்கூடிய எளிய, இனிய பாடலாக, நல்ல சந்தத்தில் அமைந்திருப்பதுதான். அதுமாத்திரமல்ல, நாளைக்கு வரும் விடுதலைநாளைப் பற்றி முதல் நாள் குழந்தைகள் என்னி நாக்கைச்சப்புக்கொட்டுவதும் தான்.

‘ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழும்குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே’

என்பதில் நாளைவருவதை என்னி மனக்கோட்டை கட்டித் துள்ளுவது தெரிகிறதல்லவா?

‘பூஸைத் துருவிப் பிழிந்து பனங்கட்டி
போட்டு மாங்கடை பயறுமிட்டு
மாவைக் கரைத் தம்மா வார்த்துத் துழாவுவாள்
மனக்க மனக்கவா யூறிடுமே.’

என்றும், ‘‘பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப் பாளே பார்க்கப் பார்க்கப் பசி தீர்ந்திடுமே’’ என்றும் புலவர் பாடிய பாடலை நாம் பாடும்போது வாழுறுகிறது; நெஞ்சம் இனிக்கிறது.

கத்தரித் தோட்டத்து மத்தியிலே நின்று, மெத்தக் கவனமாய்க் கூலியும் வாங்காமல் வேலைபார்க்கும் வெருளி யாரை உங்களில் பலர் கண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவரைக் ‘கருப்’பொருளாக வைத்து அவரது புறத்தோற்றத் தையும், அவரால் கமக்காரர் அடையும் நன்மையையும், வாழ்க்கைக்கு அவர் காட்டும் குறிக்கோளையும் புலவர் அவர்களாலேதான் பாடமுடியும். இதோ, புலவர் வெருளியின் புறஅழகைப் பாடுகிறார்:

‘தொட்டு முறுக்காத மிசை யைப்பார்-கறைச்
சோகி போலே பெரும் பல்லைப்பார்-கறைச்
சோகி போலே பெரும் பல்லைப்பார்

கட்டிய கச்சையில் விட்டுச் சொருகிய
கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்-ஆகா
கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்.

இந்த வெருளியின் கோலத்தைக் கண்டு என்ன நடந்தது தெரியுமா?

‘பூட்டிய வில்லும் குறிவைத்த பாணமும்
பொல்லாத பார்வையும் கண்டதோ-உன்றன்
பொல்லாத பார்வையும் கண்டதோ

வாட்டமில்லாப் பயிர் மேயவந்த பச
வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே-வெடி
வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே’

பச பயந்து ஒடும்போது கிளப்பும் வாலை, ‘வெடி வால்’ என்று கிராமிய மொழியிலே சொல்லியிருக்கும் அழகு கோடிபொன்பெறும். இந்த வெடிவாலோடு தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்களது புலிப்பாட்டில் வரும் வாலை ஒப்பிட்டு அழகாகப் பண்டிதமணியவர்கள் சுமார் இருபத்தெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னே ஒரு விமரிசனங் கூடச் செய்திருக்கிறார். ‘தாடி அறுந்த வேடன்’ கதையில் வரும் அணிலைக்கூட ‘மரத்தில் இருந்துகுதித்து-அட்டா, வாலைக்கிளப்பிக் கொண்டோடுதே பார் பார்’ என்று தான் புலவரவர்கள் பாடுகிறார்கள் என்றாலும் வெருளியைக் கண்டு பயந்து ஒடும்பசவின் வெடிவாலின் நயத்தை அது பெறவில்லை. வெறும் ‘கத்தரித்தோட்டத்து வெருளியை’ நல்ல குறிக்கோளோடு புலவரவர்கள் பொருத்தி நிலைபெறச் செய்திருக்கிறார்கள். ‘சிங்கத்துன்

தோலினைப் போர்த்த கழுதைபோல் தேசத்தில் பல ருண்டு’ என்றும் அங்கவர்தம்மைக்கண்டு ஏமாந்து போகாமல் இருக்க வேண்டுமென்றும் புலவர் இதன்மூலம் வற்புறுத்துகிறார். ஆடிப்பிறப்பும், கத்தரி வெருளி யும் குழந்தைகளுக்கு மாத்திரமன்று, பெரியவர்களும் இரசித்து மகிழ்லாம்; பாடலாம். புலவரவர்களைப்போற்றிப் பாடிய, பண்டிதமணியவர்கள் ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரி வெருளி, இலங்கைவளம் ஆகிய மூன்றையும் குறிப்பிட்டுப் பாடியமை நோக்கத்தக்கது. அவர்பாடல்இது:

‘ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி யளித்த புலவர் பிரான்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கை வளத்
தேன் தமிழின் திறம் மாந்துவமே’

[ஆடு கதறியது] ஆறுமுகநாவலரையும், தெய்வப்பனையையும், ஆடிப்பிறப்பையும், கத்தரி வெருளியையும் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விச்சிறப்பு, உயர்ந்த பண்பாடு, மண்வாசனை இன்பநிகழ்ச்சிகளாகக் காட்டிய புலவரவர்கள் நமது இழிநிலையின் சின்னமாக ஆடு வெட்டும் காட்சியைக் காட்டி நம்மைச்சிந்திக்க வைக்கிறார். அதைக்கூடச் சுருக்கமாக அழிகாக புதிய உத்தி முறையிலே பாடியுள்ளார். மாரியம்மன் கோவிலொன்றுக்கு வெட்டக் கொண்டு போன குட்டி ஆட்டை நினைத்துத் தாயாடு புலம்புவதாக அதை அமைத்திருக்கிறார். ஐம்பத்தாறு வரிகளேயுள்ள ‘ஆடு கதறியதை’ வாசித்துப் பார்க்கும் எந்தத்தமிழ் மகனும் ‘வேள்வி’ என்ற பெயரால் நடைபெறும் அஞ்சாரப் பலியிடுதலை நினைத்துக் கூடப் பார்க்கமாட்டான். ‘கல்லுவைத்த கோவிலெல் வாம் கைகுவித்துக்கும்பிட்டு, ஓராறுமாதம் உடம்பு நொந்து பெற்றெடுத்து, ஆராத காதலுடன் வளர்த்து’ குட்டியாட்டைத் தாயாடு எப்படிப் புகழு கிறது பாருங்கள்:

‘ஆரக் கழுத் தழுகா, அஞ்சனப்பூக் கண்ணழகா
வார நடையழகா மாராப்பு மேனியனோ
துள்ளு நடையழகும் சோதி முகத் தழுகும்
கோளனுஞ் செவியழகும் கோமளமே காண்பதெப்போ?
நீல மயிரழகும் நெற்றிச் செகிலூகும்
கோல மருப் பழகும் கோமளமே காண்பதெப்போ?’

அந்த ஆட்டுக்குட்டியை வெட்டக் கொண்டு போகுமுன் செய்த அலங்காரங்களை நயம்பட வர்ணிக் கிறுர் புவவர்.

“கீம்புரிப் பூண்ணின்து கிணகிணிப் பொற்றுர் சூடி வம்பர் அலங்கரிக்க பார்த்து மகிழ்ந்தேனே வன்னெப் பொற்றேரேறி மாப்பிக்கோற் சென்றுயே இன்னும் வரக் காணேன் எங்குற்றுய்! எங்குற்றுய்!”

ஆடு வெட்டும் காட்சியை அவர் நம்முன் சொல்லாலே படம் பிடித்துக்காட்டுகிறுர்.

“காலி லொரு பாவி கழுத்திலொரு மாபாவி கோலியிழுக்கக் கொடும் பாவி வெட்டினாலே தூவாரும் மேனி சழுன்று தடிதுடிக்க ஆவாவெனவாய் விட்டெயா விறந்தனயோ? கோலி யிழுக்கக் குளறி மனஞ்சிதறி ஆரை நினைந்தோ வழுதாயெனகண்மனியே உன்றுன் தசையரிந்தே யோலைக் குடலைகட்டிச் சென்று சென்று விற்றனரோ தின்று பசியாறினரோ?”

குட்டியாட்டை நினைந்து தாயாடு அழுவதாக எழுதி யுள்ள உத்திமுறைக்கு ஒரு சபாசு போடலாம். “ஓலைக் குடலைகட்டி” என்ற யாழ்ப்பாண மன்வளச்சொல் லுக் காக இன்னெரு சபாசும் போடலாம். வேள்வி நடாத்தி வீம்பு பேசும் ஊரவர்களுக்கு இப்பாடலை அச்சடித்து இலவசமாய் அனுப்பி வைத்தால் கரையாத மனமும் கரையும், உருகாத நெஞ்சும் உருகும்.

தாரமய்த் தாயானுள் கை	“பளிங்கனைய கவிக்கரசன் கம்பனெ னுந் தேவன்” தான் பாடிய “ஏரெழு பது” என்னும் நூலிலே உழுதுண்டு வாழும் காராளரைச் சிறப்பித்துப் பாடும்போது ‘‘மேழி பிடிக்குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்குங்கை, ஆழிதரித்தே அருளும்கை’’ என அவர்கள் கையைச் சிறப்பித்துப்பாடு கிறுன். சாதாரண கைகளைப் பாடவந்து தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள் ‘‘வெயில்வரினும் மழைவரினும் விரிகுடையாம்கையே’’ எனப் பலபடப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆனால் நமது சோமசுந்தரப் புவவர் மனைவியின் கையைப் புகழும் முகமாகத் தமது மனைவியின் அன்பு முழுவதையும் வாசிப்போர் நெஞ்சு நிறையும்படியாகக் கூறியுள்ள
-------------------------	---

உத்திமுறை இருக்கிறதே அதற்கு நிகரேயில்லை. வெறும் புகழுக்காக-நமது நாட்டுப்புலவர்-என்பதற்காக இதை நான் கூறவில்லை. தமது மனைவியின் செயல்களை யெல்லாம் ‘சீர்கொண்ட ஏர்கொண்ட’ என்று தொடங்கிச் சரமகவி போலக்கூட அவர் கூறியிருக்கலாம். ஆனால் புலவர் அப்படிக் கூறவில்லை. திருவள்ளுவர் தமது அன்பு மனைவியாகிய வாசகியம்மையார் தம்மை விட்டுப் பிரிந்த போது ‘அடிசிற்கினியானே அன்புடைய மாதே படி சொற்றவரூதபாவாய்-அடிவருடி, பின்தூங்கி முன் எழும் பேதையே’ எனக் ‘கண்’ ணைப்பற்றியே விதந்து கூறி யிருக்கிறார். கண்ணைப்பற்றி எவ்வளவும் கூறலாம். எப்படியும் கூறலாம். கையை வைத்துக் கொண்டு என்ன கூறுவது? அதிலேதான் நவாவியூர்த்தாத்தாவின் சாமர்த்தியம் அடங்கியுள்ளது.

“கோரு மன்றம் றிருநாளிற் செந்தியை
நோகச் சூழ்ந்துவரு நேரத்தில் — ஆராநல்
அன்புடனே என்கை விரலோ டணியவந்த
பொன்புணியும் செல்வப் புதுமலர்க்கை”

எனத்தாம் இல்லறத்தில் புகுந்த காட்சியோடு புலவர் தொடங்குகிறார். பின்பு இல்லற வாழ்க்கையைச் சிறிது தொட்டுக்காட்டி விட்டு, மனைவியின் அன்பை தனது நோய்க்காலத்தில் அவர் தமக்குச் செய்தபனி விடை மூலம் அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த இடத்தில் தமது தொய்வு நோய் எவ்வளவு அதிகமென்பதை விட மனைவியின் தொண்டை அவர் அனுஅனுவாக அழுத்திச் சொல்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

“பண்டைப் பழவினையாற் பாயோ டெனைக் கிடத்திக் கொண்டு வருத்துங் கொடுநோய் கூடுங்கால்-உண்டாகுஞ் சர்த்திக்கு நெஞ்சைத் தடவுங்கை சர்த்தியின் மேல் குத்திக்கு வெண்மணலைத் தூவுங்கை-குத்திசெய் வெந்திரைக் கொண்டு கழுவங்கை விட்டுமிழ்ந்த அந்திரை யப்பா லகற்றுங்கை-பின்னீர் மாற்றுங்கை மாற்றி வருங்களைப்புத் தீரவங்கே ஆற்றுஞ் சிவிறி கொண்டே யாற்றுங்கை — யாற்றியபின் தூசு துடைக்குங்கை தூபு மெடுக்குங்கை தேசு திகழ் நீற்றுதற் றிட்டுங்கை”

இப்படியாக தமது மனைவியின் ‘கை’ செய்த தொண்டுகளை யெல்லாம் வரிசையாகச் சொல்லி வந்த

புலவர் ஓர் இடத்தில் அதை வர்ணிக்கும் போது நமது நெஞ்சு, நெக்கு நெக்காக உருகுகிறது; இரத்தக் கண்ணீர் கசிகிறது. ‘‘வேப்பங் குழையினாலே இலையான்களை ஓட்டு கின்ற கை, காந்தன் மலரைப்போன்ற ஒன்டொட்டிக்கை’’ என்றெல்லாம் கூறிவிட்டு, நாட்டு வைத்தியர்கள் நோய் போக்கத்தந்த காய்ந்த குளிகைகளை-எப்படி உரைத் தாலும் உரைபடாத்-கல்லுப்போன்ற குளிகைகளை உரைத்து உரைத்து தேய்ந்த விரலுடைய செம்பொற்கை என்று அவர் கூறும்போது நமக்கு அவர் மனைவி மேல் இரக்கம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், புலவரின் கவிதையின் உச்சத்தைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடலாம்போல இருக்கிறது.

சேரிலையான்,

“கூட்டுகின்ற வேம்பின் குழைக் குஞ்சத்தாலகல
வோட்டுகின்ற காந்தன் மல ரொண் பொடிக்கை — ஊட்டுகின்ற
காய்ந்த குளிகை யெல்லாம் காலந்தொருமுறைத்துத்
தேய்ந்த விரலுடைய செம்பொற்கை”

இப்படியெல்லாம் கூறிவந்த புலவர், ‘‘வாரமாயேம் மை வளர்க்கவருஞ் சின்னம்மை தாரமாய்த் தாயானுள்கை’’ எனப் பெயரைக் கடைசியில் கூறிமுடிக்கிறார். சின்னம்மையின் அன்பான தொண்டுக்கு அழியாத சின்னமாக ‘‘தாரமாய்த் தாயானுள்கை’’ மிளிருகின்றது.

இக்கால நவீன விமர்சகர்களிற் சிலர், ஆங்கில மேற் கோள்களைக் காட்டிப் பயமுறுத்துகிறார்களே யொழிய இப்படியான நல்ல கவிதைகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கிறார்களில்லை. உண்மையான கவிதைகளைத் தொட்டுக் காட்டும் ஒருகிலரை அவர்கள், ‘‘உதுவிமரிசனமா? கவிதை வியாக்கியானமல்லவா?’’ என்று ஏனானும் செய்கிறார்கள். பண்டிதவர்க்க விமர்சகர்களோ, ‘‘இக்காலத்திலும் கவிதையும், கவிஞர்களும் இருக்கிறார்களா? கம்பஞெடுகவி போயிற்று’’ என்று கூறுகிறார்கள்; எழுதுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டுப்பாசம் மிக்க சிலர், பாரதிதாசனின் ‘‘தூடும்பவிளக்கை’’ அற்புதம் என்பார்கள். தங்கத்தாத்தாவின் ‘‘தாரமாய்த் தாயானுள்கை’’ யை ஏற்றுத்தும் பார்க்கமாட்டார்கள். நமது புலவர் இலங்கைவளம், தெய்வப்பளை, ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரிவெருளி, ஆடு கதறியது இவற்றைப்

பாடாது இருந்தாலும்கூட, கையைமாத்திரம் பொருளாகக்கொண்டு மனைவியின் அன்பை; தொண்டைப்பாடி யுள்ள இந்த எண்பது வரிகளைக்கொண்ட “தாரமாய்த் தாயானாள்கை” என்னும் பாடலால் புலவர் என அழைக்கப்படலாம்; சின்னத்தம்பிப்புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர் சேஞ்சிராய முதலியார், சிவசம்புப்புலவர் வரிசையில் கம்பீரமாக உட்காரலாம்.

உவமை நயம்

எப்படித்தான் கவிஞர்களின் கவிதை நயங்களை எடுத்துக் கூறினாலும் படித்தவர் பண்டிதர் எனப்படுவோர் ‘நாலுபத்து’ உவமைகளைக் காட்டாவிட்டால் திருப்திப்படமாட்டார்கள். எனவே, நமது சோமசுந்தரப் புலவர் புதுமையாகத் தானே போட்டுக்கொண்ட உவமானங்களைக் காட்டவேண்டியது அவசியம். பாரதிக்குப்பின்வந்த பாரதிதாசனிலே இவ்வகையான உவமானச் சிறப்பைக்கூறிப் பெருமைப்படுவோர் அநேகர். அவர்கள் தங்கத்தாத்தாவின் உவமை முழுவதையும் பார்க்காமல் விட்டாலும் பத்து உவமைகளைப் பார்த்தால் பிரமிப்பு அடைவர் என்பதுண்மை.

கல்லாதார் மனம் இருளைப் போன்றது என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் அந்த இருளை அமாவாசைக்காலத்திருள், அடவியில் உள்ள இருள் எனப் பலவகையாகச் சொல்லலாம். ஆனால் நம்புலவர் அந்த இருளை, (கல்லார் மனம்) “இலங்கையிலே கடுகணுவைக்குகை இருள்” என்கிறார். “ஆகா” என்று வாய்விட்டு மகிழ்கிறோம். மழை பொழிந்து ஆற்றி வேலை புதுவெள்ளம் கரைபுரண்டோட புரஞம் மீனிரை அதை ஆவலோடு வரவேற்றுத் துள்ளிக்குதிப்பதைப்பாடவந்தபுலவர். “யங்கலந்திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல் போல்” என உவமை கூறுகிறோ இதைக் கண்டு துள்ளாத மனமும் இருக்க முடியுமா? பஞ்சத்திலே அடியுண்டமக்கள் இருந்த எல்லா உணவுகளையும் உண்டு பின்பு உண்ணுவதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் பக்கத்திலே இருந்த முருங்கைமரத்தின் இலைகளைக்கூட வறுத்துச்சாப்பிட்டு விட்டார்களாம். இப்போது முருங்கையைப்பார்த்தால் மொட்டை, முழுமொட்டையாக இருக்கிறது. இதற்கு உவமானமாக

நவாவியூர்த்தாத்தா, “நெறிதலை கொள்ளா வுறிதலைச் சமணர் பறிதலை” போல எனப்பாடியுள்ளார். அருமையான உவமானம் இது. மழை பொழிந்து மலைகளிலிருந்து ஆறுகள் ஓடுவதற்கு அவர் கையாண்ட உவமானங்களைப் பாருங்கள். சமய ஒற்றுமைக்கு இதைப்போலச் சொன்னால்தான் மனத்தில் ஓட்டும். மாதபங்கய மலையில் இருந்து இழியும் ஆறுகளைக் கூற வந்தவர் புந்தமாழுளி உபதேசத் தையும், பேதுருதாலகால மலையில் நின்று வீழும் நதி களைச் சொல்லப் புகுந்தவர் யேசுபிரானின் மகைப்பிர சங்கத்தையும், கதிரைமலையில் ஊற்றெற்றுத்துப்பாயும் அருவிகளைப் பாடமுயன்றவர் நாவலர்பெருமானின் கண் டனச் சோந்பொறிவுகளையும் உவமானமாக்குவது நாம் கண்டு இன்புற்பாலது. குமணவள்ளல் தன்னைப் பாடிவந்த புலவருக்கு வரையாது வழங்கிய வள்ளன்மை போல மேகம் வரையின்மேல் மழையைச் சொரிந்தது என்றும் அருமையாகக் கூறியுள்ளார். சோமசுந்தரப் புலவர் கூறிய உவமானங்களில் கன்னியாவில் உள்ள வெந்நீர் ஊற்றுகளுக்கு அவர் கூறியவைதாம் உன்னதமானவை. ஏழுவகையான சூடுள்ள அந்த வேந்நீர் ஊற்றுகளுக்கு ஏழுவகையான உவமானங்களைக் கண்டு பிடித்துப் போட்டுள்ள திறமை எண்ணியெண்ணி வியக்கற பாலது. பாடல் இது:

“காதலைனப் பிரிந்த வளின் மனம் போல வொன்று கவிபாடிப் பரிசு பெறுஞ் மனம் போல வொன்று திதுபழி கேட்டவன்தன் மனம் போல வொன்று செய்த பிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல வொன்று நதி பெறு வேழை துயர் மனம் போல வொன்று நிறை பழித்த கற்புடையாள் மனம் போல வொன்று காது மழுக் காறுடையான் மனம் போல வொன்று. கனலேறு மெழுநிர்களுண்டு கன்னியாயில்” (இலங்கைவளம்)

நட்புக்கு உவமானம் கூறவந்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், “உடுக்கை இழுந்தவன்கை” போல நட்பு இருந்தல் வேண்டும் என்று கூறினார். நமது புலவரோ, கையைக் கூருமல் கையில் உள்ள பெருவிரலை உவமை கூறி “அருந் தொழில் புரிய அருகி நின்றாற்றவில் விரும்பிய செங்கைப் பெருவிரல் போன்றும்”, என விளக் கழுங் கூறியுள்ளார். மனித வாழ்க்கையைக் கூறவந்தவர்

சைவசித்தாந்திகள் கூறும் கதையை உவமானமாக அழகானபாடலாகப் புனைந்துள்ளார். வழியால் நடந்து சென்ற ஒருவனை ஒரு மதயானை துரத்துகிறது. அவன் பயந்து ஓடுகிறான். ஓடுகிறவன் வழியில் இருந்த பாழ்ந் கிணறூன்றில் விழுந்து விட்டான், நல்ல காலம். அவன் கிணற்றுள் இருந்த ஒரு கொடியில் பிடித்துக் கொண்டு தொங்குகிறான். உயிர் தப்பிவிட்டேன் என்று மூச்சு விட்ட படியே கீழேபார்க்கிறான். ஐந்து தலைகளையடைய கொடிய நாகபாம்பொன்று படமெடுத்தபடியே ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. வெளியே மதயானை. கீழே கொடியபாம்பு. இந்த இடர்ப்பாடான நிலையில் அவன்பிடித்துத் கொண்டிருந்த கொடியை இரண்டு எலிகள் அறுக்கின்றன. இப்பவோ பின்னையோ அது அறுகின்றநிலை. அந்த அபாய நிலையிலுங்கூட, மேலே நிற்கும் ஒரு மரத்தி விருந்த தேன்கூடு ஒன்று உடைந்து தேன் ஒழுகுகிறது. அந்தத் தேனுக்காக, அந்த ஒரு சொட்டுத் தேனுக்காக நாக்கை நீட்டுகிறான் இந்தமனிதன். இப்படிப்பட்டதுதான் நம் வாழ்க்கை. புலவர் பாடலாக இதைக் கேட்கலாம்:

ஆன் துரத்தக் கூவலுள் விழுவோன்
கொடியிற் ரூங்க அடியினில் ஜங்தலைக்
கடுவிடவறவு படமெடுத்தாட
நலி பகங்கொடியை எலியிரண்டறுக்க
ஆருயிர்க்கஞ்சி யருந்துய ரூழப்போன்
மேனிலைத் தருவினிற் குடுத்துடைந் தொழுகும்
தேனேரு திவலை நாவினிற் கவைத்தாங்கு
(முதுமொழிப் பத்து-7)

எனக்கூறியுள்ளார். இதுவரை பத்து உவமைகளைத் தொட்டுக்காட்டியுள்ளேன். அவர் பாடித்தந்துள்ள தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து என்ற நூலிலும் பிறபாடல் களிலும் புலவர் அவர்களது உவமைத்திறம் பலபட, தொட்ட இடம் தோறும் துலங்குகின்றது.

செமிக்காத உணவு	தமிழ்க் கவிதைகள் என்னும் பேராற்றிலே சங்கப்பாடல்கள், காவியங்கள், புராணங்கள், பிரபந்தங்கள், தேவார திருவாசகங்கள் என்னும் கிளைநதிகளை நாம் காணுகின்றேம். துளிப்பாடல்கள் என்ற சின்னஞ்சிறு அருவிகளும் நம்மனதைக் கவர்ந்து இன்பம் அளிக்கின்றன. காளமேகம்
-----------------------	--

என்ற புலவர் நகைச்சுவைத் தனி ப்பாடல் களா வேயே நம் இதயத்தில் இன்றும் நிலைத்திருக்கிறார்.

“ஓலை தேடி எழுத்தாணி தேடி ஆன்
லூங்கிருக்கும் இபந்தேடியே ஒரு
மூலை தேடி அளிந்திடும் முக்குக்கண்
ஞூடி தேடி முகத்திற் பொருத்தியே
மாலை தேடி வருமட்டும் ஓர் கவி
வந்த தென்று வரைந்து வழுத்துவன்
சாலை நீடிய பாப்பாங் குளத் துக்குத்
தக்க சோக்க லிங்கக் கவிராயனே”

என, ஒரு புலவர் இன்னெரு புலவரின் கவிதாசாமர்த் தியத்தைக் கேவி செய்திருக்கிறார். பாட்டொன்று எழுதப் புகுந்தவர் ஓலை தேடி, எழுத்தாணி தேடி, ஆளரவம் இல்லாத மூலைதேடி முக்குக்கண்ணூடிதேடி முகத்தில் அணிந்துகொண்டு காலை எட்டுமணிக்கு எழுதக் தொடங்கினார். ஒருவரிசரியாக்கூட வரவில்லை. ஆனால் மாலைக் காலம் அவரைத் தேடிவந்துவிட்டது. படாதபாடுபட்டு ஒருகவி எழுதி முடித்துவிட்டார் அவர். பாவம்! பரிதாபம்!!

இந்தக் கவிஞரைப் போன்ற கவிஞர்கள் இப்போதும் இருக்கிறார்கள். பொருள் முட்டுப்பாடு, சோல்தட்டுப்பாடுள்ள கவிஞர்கள் இவர்கள். அகராதி வைத்துக்கொண்டு மோனை எதுகை பார்த்து எழுதுபவர்கள் இவர்கள். இவர்களுக்கும் இந்தத் தனிப்பாடல்களுக்கும் வெகுதூரம். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்த உடனேயேபாடுங்கள் என்று சோல்லமுன்னமேயே-பாடும் கவிதைகள் தான் சிறப்பான தனிப்பாடல்கள். ஆக்கவிகள் என்று இவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுவார்கள். இப்படிப் பாடவல்ல புலவர்களைத்தான் அக்காலப் பொதுமக்கள் புலவர்கள் என அழைத்தார்கள்; போற்றினார்கள்.

“சோல் என்ற மலரிலே பொருளென்ற புதுமதுச் சொட்டிச் சுரக்குமமிர்த சுரபியாய் ஓளிர்ந்து,” சோமசந்தரப் புலவர் அவர்கள் பல தனிப்பாடல்களைப் பல சந்தர்ப்பங்களிற் பாடியுள்ளார்கள். அவற்றில் இரண்டைப் பார்த்தால் புலவர் அவர்களை இன்னெரு கோணத்தில் தரிசித்தவர்கள் ஆவோம்.

1908 ஆம் ஆண்டிலே ஒருநாள் நடந்த சம்பவம் இது. புலவர் அவர்களும் அவரது அன்பகலா நண்பர் பண்டிதர் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் சைவன் ஒருவனிடம் உணவு உட்கொண்டார்கள். சாப்பாடு படுமோசம். வள்ளிக்கிழங்கும், வாழைக்காய்ப் பச்சடியும் கறிகள். குழம்பு என்று எதையோ ஊற்றினேன். அரிசியோ ‘கட்டரிசி’ அந்த உணவு சீரணமாகவில்லை. வயிற்றில் பெருங் கோளாறு செய்தது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் பண்டிதர் சுப்பிரமணியம், தாம் உண்ட உணவைப்பற்றிப் புலவர் பெருமானே! ஒரு பாட்டுப்பாடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார். புலவர் வாயிலிருந்து அழகிய பாடலொன்று வழுவி வீழ்ந்தது. பாடல் இது:-

வள்ளிப் பழங் கீழங்கே வாழைக்காய்ப் பச்சடியே
கிள்ளித் தெளித்த பச்சைக் கீரையே - வெள்ளப்
புளிக் குழம்பே கட்டரிசிப் பொங்கலே மெள்ள
வெளிப்படுங்கள் எம்வயிற்றை விட்டு

கிள்ளித் தெளித்த பச்சைக்கிரை, வெள்ளப் புளிக் குழம்பு என்ற தொடர்களின் ஆழம்தான் எவ்வளவு? நகைச்சுவையின் உச்சம்தான் இவை.

புலவர் அவர்களுடைய கடைசிப் புதல்வர் சண்முக பாரதி. அவர் சிறு குழந்தையாக இருக்கும்பேர்துமரத் தாற்செய்த நாயோன்றை அவரது சிறிய தந்தையார் விளையாட்டுப் பொருளாக அனுப்பியிருந்தார். அந்த நாயைப்பற்றி ‘சீனியப்பு தந்தநாய் என்ன நாய்?’ என்று குழந்தை பாரதி கேட்கிறான். புலவர் வேடிக்கையாக ஐந்து பாடல்களிற் பதில் கூறுகின்றார். அவற்றுள் ஒரு பாடல் இது:-

சீனியப்பு தந்தருஞ் சின்ன நாய் என்ன நாய்-
நான் நினைந்து சொல்வேன் நயந்துகேள்-சனுகின்ற
தாயில்லா நாய் மேலுந் தந்தையில்லா நாயுண்ணி
கமில்லா நாயிந்த நாய்

சீனியப்பு என்ற யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொல்லை இக் காலத்தில் பலர் சொல்ல நானுகிறூர்கள். சிலர் மறந்தே போய்விட்டார்கள். புலவரவர்கள் பாடலில் அமைத்து அழகு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த, சீனியப்பு, வேடவாஸ்,

பல்லுக்கொழுக்கொட்டை, ஓலைக்குடலைகட்டி முதலிய பழகு தமிழ்ச்சொற்களை - மனவளச்சொற்கள் பலவற் றை-புலவர் அவர்கள் ஆண்டிருக்கும் அழகுபற்றியே பலமனிநேரம் பேசலாம். பல கட்டுரைகள் எழுதலாம். இந்தப் பழகுதமிழ்ச் சுவையின் நயத்தில் ஈடுபட்ட கவிஞர் வேந்தனாரவர்கள் புலவர் அவர்களைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது “பழகு தமிழு மவன் பாட்டில் பயில் வதால் - பசுப் பாலின் சுவை நமக்குக் காட்டுகின்றதே” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

இலவு காத்த கிளி

தங்கத்தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் தமது கவிதை முயற்சியாக ஒரு நல்ல காவியத்தையாவது இயற்றுமல் விட்டுவிட்டாரே என்ற குறை இலக்கிய இரசிகர் களுக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. உயிரிளங்குமரன் என்ற சைவசித்தாந்தக் கருப்பொருள் அடங்கிய நாடகத்தை எழுதிய அவரால் நல்ல காவியம் ஒன்றை எழுதுதல் முடியாத காரியம் அன்று. சாவித்திரி கதையை வசனத்தில் எழுதியுள்ள அவர், அப்படி ஒரு காவியத்தைப் பாடாதது சமுத்தமிழரின் துர்ப்பாக்கியம் என்றே நான் கருதுகின்றேன். எனினும், அவர் குழந்தைகளுக்காகத் தாடி அறுந்த வேடன், புவளக்கொடி, எலியும் சேவலும், விறகுவெட்டி, கொழுக்கட்டைப் பொன்னன், முதலிய கதைகளைப் பாடியுள்ளார். கொஞ்சம் வளர்ந்த சிறுவர்களும் மற்றவர்களும் இரசிக்கும்படியாக ஏரூத மேட்டுக்கு இரண்டுதுலை, இலவுகாத்த கிளி, மனம் நிறைந்த செல்வன், வாழையும் புலவனும் என்ற கதைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றில் ஏரூத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை என்ற கதை சமூகப்பிரச்சினையைச் சிறிது கோடு காட்டிச் செல்கிறது. அதில் வரும் பூராயமாமுதலி, நீலன் என்ற தாழ்ந்த சாதிக்காரனின் ஆசார வாழ்க்கை முறையைக்கண்டு, “சைவமோ தஸ்மி என்று கேட்கும் நளினம் நெஞ்சில் நிலைக்கக்கூடியது”, எனினும் கொலை, புலால் உண்ணல் ஆகிய கருப்பொருள் கொண்ட ஆடு கதறியதை முன்பு தொட்டுக்காட்டியுள்ளேனுக்கையால் அதே கருப்பொருளைக் கொண்ட ஏரூத மேட்டை விட்டுவிட்டு இலவு காத்த கிளிக்கதையை

எடுத்துக்காட்டுவதே நல்லது. கவிதை நயத்திலும், ஏறத மேட்டிலும் பார்க்க இலவுகாத்த கிளி உயர்வானது என்பது என் எண்ணம்.

சாதாரணமாக எல்லோர் வாயிலும் இலவுகாத்த கிளிபோல என்ற உவமை அடிபடுவதை நாம் கேட்கின்றோம். இவைமரம் பூத்துக் காயாக இருக்கும் போது, அது பழுக்கும்; ஆசையோடு உண்ணலாம் எனக்காத்திருக்குமாம் கிளி. ஆனால் அது வெடித்துப் பஞ்ச பஞ்சாகப் பறக்கிறது. கிளி ஏமாறுகிறது. இதை வைத்துக்கொண்டு என்ன பாடுவது? உவமானத்துக்குச் சொல்லப்படும் வரி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு எத்தனை பாடல்களைத்தான் எழுத முடியும்? சோமசுந்தரப்புவரவர்கள் பதினெரு பாடல்களில் இந்த அரிய காரியத்தைச் சாதித்திருக்கிறார்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே இவைமரத்தின் வர்ணனையும், அவர் போட்டுள்ள உவமானங்களும் நெஞ்சை அள்ளுகின்றன.

செந்தீயின் நாம்போலக் செழுந்தளிர்கள் ஈன்று
திருமாலின் நிறம்போலப் பசியதனை பொதுவி
நந்தாத நெடுந்தெருப்போற் கிளைகள்பல ஒச்சி
நடுக்காட்டி லோர்இலவ மரம்வளர்ந்த தன்றே

வளையாமல் நேராக வளர்ந்துநிற்கும் இவைமரத்துக்கும், கிளைகளுக்கும் நேராகப் போடப்பட்டிருக்கும் நெடுந்தெருவும் குறுக்குச் சிறிய தெருக்களும் உவமையாக்கப்பட்டிருக்கும் நயம் கண்டு ரசிக்கலாம் இந்த இவைமரத்தில் அரும்புகட்டி, ‘அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகி’ விட்டது. அதைக் கண்ட கிளி, ‘இனி என்ன பழுத்துவிடும் எடுத்துண்பேன்? என்று நினைத்திருந்தது. அந்த நினைப்பை வேரெரு உவமைமூலம் புலவர் காட்டுகிறார்:-

வறியதொரு மகன் குதிரைப் பந்தயத்திற்காச
வந்து விழும் வந்து விழும் என்று மகிழ்வாக
மிறிது நினை வொன்றுமின்றி யாசை மிகு கிளைப்
பிளை மகிழ்ந் திருந்ததங்கே பேணியதைப்பார்த்தே

பச்சை நிறம் மாறி அந்தக்காய் பழுத்துவிட்டது. கிளி, மிக மகிழ்ச்சியோடு தன் இனசனத்துக்கெல்லாம் ‘என் வீட்டில் நாளைக்குப் பழவிருந்து வாருங்கள்’ என அழைப்புக் கொடுத்துவிட்டு வந்து சேர்ந்தது. புலவரவர்கள் இந்த இடத்தில் கொடுத்திருக்கும் அழுத்தம் சிந்திக்கத் தக்கது. அடுத்தநாள் விருந்தினர்கள் வந்துவிட்டார்கள். கிளியார் அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு இலவமரம் சென்றடைந்தார். அப்போது.

பஞ்சாகிக் காற்றுடனே பறந்ததுவே வெடித்து
பைங்கிளியார் போற்றிவந்த முள்ளிலவம்பழமே

கிளியாருக்கு மிகுந்த வெட்கமும் துக்கமும் தோன் றியதில் வியப்பில்லை. விருந்தினர் நிலைதான்.... பாவம்! புலவரவர்கள் அருமையாக இக்கதையை முடிக்கிறார்.

அந்தோ! அக்கிலி அடைந்த மனவருத்தமெல்லாம்
அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது விருந்தாக
வந்தகிளை மிகநாளி வெறுவபிற்றி ஞேடு
வந்த வழி மீண்டுவே சிந்தை பிறிதாக

சாதாரண உவமையொன்றைக் கவிப்பொருளாக்கி நல்ல பாடலாகத் தந்துள்ளார் புலவர். இதே கதையை இக்காலக் கவிஞர் சிலரிடம் கொடுத்தால் ‘அடா புடா’ போட்டு அலங்கோலமாக்கியிருப்பார்கள். இது உண்மை. புலவர் வழி தனி வழி.

முடிவுரை | நண்பரே, இனி முடித்துவிடப்போகிறேன்.
ஓருமணித்தியாலமாக, நான் பேசிக்கொண் டிருந்ததை நீர் ஆவ லோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தீர். தொடக்கத்தில் இரண்டொருமுறை நீர் வாயசைத்தீர். பின்னர் அதையும் விட்டுவிட்டார். அதனால் பழுதொன்று மில்லை, என்னுடைய அறிமுகத்திலே சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களுடைய இருபத்தைந்து முழுக்கவிடைகளையும் சிலபாடல்களிற் சில வரிகளையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கி

நேரன். புலவர் எழுதிய எந்தாலும் நூல் பற்றியும் விரிவாகச் சொல்லவில்லை. நமது புலவர் பாடல் களில் ஆசை பிறந்துவிட்டால் நீரே தனித்தனி நூலாகத் தேடி வாசித்துப் பார்ப்பீர் என்ற எண்ணத்திலேதான் நல்ல பாடல்களை-நான் இரசித்த பாடல்களை உமக்குச் சொல்லி இருக்கிறேன்.

கவிதைகளைப் பற்றியும் கவிஞர் என்போர் யார்? என்பதைப் பற்றியும் பலர் நூல்கள் எழுதியிருக்கின்றனர்கள். அவற்றைப்பற்றி மேல்வரிச்சட்டமாக நூல் எழுதி இரசனையை ஒரு சிறிதளவாவது உயர்த்த முடியாது. நல்ல கவிதைகளைத் தேடி எடுத்து மீண்டும் மீண்டும் இரசனை பிறக்கச் சொல்வதன் மூலமே இரசனையை வளர்க்க முடியும். அதிலும்கூட, நாயர்கடை இட்டவியை மேம்பை நாட்டு விசுக்கோத்துக்கு ஒப்பிட்டு (புதுமைப்பித்தன் சொல்லியது) குழப்பக்கூடாது; கேட்பவருக்குத் தெரியாத சொற்களைப் போட்டு மயங்கவைக்கக்கூடாது.

இலக்கிய வழி என்ற நூலிலே பண்டிதமணியவர்கள் ஈழத்தின் இலக்கியவழிபற்றி அழகிய முன்னுரையொன்று எழுதியுள்ளார்கள். அவசியம் படித்துப்பார்க்கவேண்டிய முன்னுரை அது. அதில் ஓரிடத்தில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

‘கவிதையுலகிற் சின்னத்தம்பிப்புலவர், முத்துக் குமாரகவிராயர், சேஞ்சிராயமுதலியார், சிவசம்புப் புலவர், நவாவியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் ஜவரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பஞ்சரத்தினங்கள்’

எதையும் நுணுகி ஆராய்ந்து முடிவுசெய்து கூறும் பண்டிதமணியின் வாக்கியங்களே புலவர் பெருமைக்குப் போதும் என நினைக்கிறேன்.

நண்பர் முகம் மலர இன்றைய நாள் எனவாழ்க்கை யில் மறக்கமுடியாத நாள். கட்டாயம் புலவர் ஜவர்களின் நூல்களைப் படித்து அடுத்தமுறை உமக்கே சொற்பொழிவு ஆற்றுகிறேன். வரட்டுமா? என்று சொல்லி எழுந்தார். அவர் ஆர்வத்தைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்தேன்.

அப்போது வீட்டின் உள்ளிருந்து எனது மகன் பாடும் குரல் கேட்டது. அருமையான பாடல். வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் தங்கத்தாத்தாவின் தங்கப்பாடல்களின் சாரத்தைப் பிழிந்து தந்த பாடல் அது.

ஆடிப் பிறப்புப் பாட்டுப் பாடி
அமிழ்தீன் சுவையைத் தந்தோன்
தாடிக் கழவன் தங்கத் தாத்தா
தமிழூப் பாடிக் கூவாய்

ஆடு கதறும் அன்புக் குரலீ
ஆவி உருகக் கூவாய்
தாடி அறுந்த வெடன் கதையைச்
சாற்றிச் சாற்றிக் கூவாய்

புத்தமு தென்றே புகலுந் தமிழின்
புதிய புனைவாய்ப் போலியும்
கத்தரி வெருளிப் பாட்டை நீயும்
கனிந்த குரலால் கூவாய்.

இலவுகாத்த கிணியினேடு
இலங்கை வளமும் பாடும்
புலவன் தங்கத் தாத்தா பூண்ட
புகழூப் போற்றிக் கூவாய்

செந்தமிழ்த் தாய் சீரை எமக்குச்
செய்பும் புலவர் கோனைக்
கொந்தார் சோலைக் குயிலே நீயும்
கூவிக் கூவி மகிழ்வாய்

2. தீற்வாத பட்டில்

**விடிந்த இரவும்
விடியாத இரவும்**

“ஆர்களிவளையை பாரகம் போர்த்த
கூரிருள் கழிந்தது கோழிகள் கூவின”

விடிந்தது. கூரிருள் கழிந்து கோழிகள் கூவ, கடவுளர் நிலைதொறும் படுமணி இரட்டப் பூங்குயில் கூவப் புட்குலம் ஆர்க்கப் பொழுது விடிந்தது.

காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர்பரப்பி நீலவானிடை எழுந்துவிட்டான். எவ்வளவு உயரத்துக்குத் தெரியுமா? கிராமப்புறத்துத் தமிழிலே - சீவனுள்ள பாஸையிலே சோமசுந்தரப்புலவர் சொல்லுகிறார்:

“காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
நீல வானிடை ஒருபணை நிமிர்ந்தனன்”

‘‘ஐயோ, பொழுது ஒருபணை உயரத்துக்குப் போய்விடத்தே’’ என்று கூறும் கிராமத்துப் பெண்மணிகளின் வாய்ச் சொல்லை நாம் கேட்கிறோம். புலவர் அவர்கள் ‘‘நீலவானிடை ஒருபணை நிமிர்ந்தனன்’’ என்று கூறுவது நம் மனதோடு ஒட்டுகிறது.

இரவு விடிந்துவிட்டது. ஆனால், அவன் இரவுமட்டும் விடியவில்லை. அவன் இரவு (வறுமை)மட்டும் விடியாத இரவோ? அவன் யார்? வறுமையிற் செம்மையாய் வாழும் - வாடும் - பாவலன். அவன் விடிய எழுந்து என்ன செய்கிறான்?

‘‘புன்பத முறிய மென்புனல் மாந்தி
ஊசி துன்னிய தூசொன் ரூடுத்துத்
தந்தையின் பின்னர்த் தம்புடை மரியை
இந்திரப் யழங்குடை இடுக்கினன் எழுந்து”

செழுநிதி படைத்த செல்வரைத் தேடிப் புறப்படுகிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் கிழிந்து இனிமேல் தைப்பதற்கே இடமில்லை என்று சொல்லும்படியான வேட்டியை உடுக்கிறார்கள். புலவர் அழகு தமிழிலே அதை ‘‘ஊசிதுன்னிய தூசு’’ என்று சொல்கிறார். வேட்டியிலும் பார்க்க ஒரு படி மிஞ்சக் கக்கத்திலே இடுக்கி வைத்திருக்கும் குடையைக் காட்டுகிறார். குடை வாங்குவதற்குப் புலவரிடம்

பணமேது? தகப்பனாடம் இருந்த குடையைத் தனது சொத்தாக ஆக்கிக்கொண்டார். இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண். இந்தக் குடைக்கும் ஆயிரம் கண்-கிழிசல்-எனவே இந்தக் குடையை ‘இந்திரப் பழங்குடை’ எனக்குறிப் பிடுகிறார் புலவர். ‘ஊசி துன்னிய தூசு’ ‘இந்திரப் பழங்குடை இடுக்கி’ என்ற இரண்டு அருமையான தொடர்களினாலே கவிதையை உயர்த்தி, புலவரின் வறுமையையும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

பழைய புலவர்கள் இல்லாமையோடு கூடப் பிறந்த அனுபவம் புலவருக்கு ஈயாமையோடு கூடப் பிறந்த செல்வர்களின் குணம் நன்கு தெரியும். அவர் களின் ஈகைக்குணம் பற்றித் தனக்கு முன்னே இருந்த புலவர்கள் பாடியுள்ள பரடல்களும் — கொடுத்த நன்னடைக் கைப் பத்திரங்களும்—நன்கு புரியும். அவர் போகும் வழியிலே, அவர் மனத்திலே அந்நிகழ்ச்சிகள் திரைப்படம்போலத் தெரியலாயின. இரட்டைப்புலவர் பாடிய ‘குன்றும் குழியும்’ என்ற பாடல் அவர் மனத் திரையில் மிதந்தது. வேறொரு புலவர் கனவான் ஒரு வளைப் புகழ்ந்து ‘சீருலாவிய காமதேனுவே தாருவே சிந்தாமணிக்கு நிகரே செப்புவசனத்தரிச்சந்திரனே’ எனப்புழக, அவனே, ‘யாரை நீ மாடு, கல், மரமென்று கூறினே; நான் யார்க்கடிமையாயினேன்; யார்க்கு நான் பெண்டு விற்றேன்; தீருமோ இந்த வசை’ என்று கோபித்துத் தரத்திய காட்சியும் மனத்தகத்தே தெரிந்தது. இதுமாத்திரமா? வித்துவான் வருகிறார் என்றதும், ஒரு செல்வன் மனைவியைக் கூப்பிட்டுக் கதவை மூடும்படி சொல்லிப் பரணிலே போய் ஒளித்திருந்த கதையும் நினைவில் வந்தது. ஒரு புலவர் பல செல்வர்களிடம் சென்றும் ஒன்றும் பெருத ஆற்றுமையினாலே,

‘ஏட்டைக்கட்டி எழுத்தோ பெழுத்தை வைத்
திணைத்துக் கட்டி இசைக்கட்டி லோபர்மேல்
பாட்டைக் கட்டியென் தொண்டையுங் கட்டிய
பாவந் தானினி யென்றைக்குத் தீருமோ?’

என்று கதறியதும் நெஞ்சை அறுத்தது. எல்லாவற்றி லும் மேலாக நமது சுன்னாகம் முத்துக்குமாரக் கவிராயர் பாடல்தான் அவருக்கு அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்தது.

“ வித்துவான் வருகிறூர் மத்தியானம் பொழுது
 வெய்யிலுங் கடிது கையில்
 வேறென்ன உதவுவது சோறென்னினுமுதவ
 வேண்டும் என்றான்பர் கூறுப்
 புத்திதான் ஆரரிசி குத்தி யாக்கினதிங்கே
 புலவன்றுர் வருவ ரென்றே
 போங்கானும் எனமைனவி ஆங்கார வசனங்கள்
 புல அவர் இகலாகியே
 கத்தி ஒருவர்க் கொருவர் மெத்துக்கன பூசலாய்க்
 கைகலந்தாடு மூடக்
 கயவரைப் பாடாமல் உனது பொற் பாதமே
 கவிமாலை சூடார்குளவாய்
 தித்தி சேரடியர்க்கு முத்திதானருஞ்சுநர்
 சிங்கமே! மயிலனியில் வாழ்
 தேமலர்க் கையனே! காமனுக்கையனே!
 திருமங்கை மனவாளனே!

திறவாத பட்டில்

இந்த நினைவுகளோடு புவர் ஒரு

மாளிகையை அனுகுகிறூர். அந்தப் பெரிய மாளிகைக்கு முன்னுள்ள படலையிலே சென்றவுடன் புலவருக்கு ஒரு தயக்கம் ஏற்படுகிறது. உள்ளே போய் அந்தச் செல்வரைக் காண்பதா? அன்றித் திரும்புவதா? என்று யோசிக்கிறூர். மானமானது, “‘மூடர் முன்னே பாடல் மொழிந்தாஉன் வாழ்க்கைத் தேரை ஒட்டப் போகிறூய்? சீ! நாயினும் கெட்ட வாழ்வு இது’” என்று போகாமல்தடுக்கிறது. வறுமையோ, “‘பசிக்குமுன் மானம், குலம் கல்வி எல்லாம் பறந்து போகவேண்டியதுதான், போ; நாளைச் சாப்பாட்டுக்கு நீ என்ன செய்யப்போகிறூய்?’” என்று முன்தள்ளுகிறது. மானத்துக்கும், வறுமைக்கும் நடக்கும் இந்தப் போராட்டத்தைச் சோமசுந்தரப் புலவர் அருமையாக- தத்துபமாக- படம்பிடித்துக்காட்டுகிறூர்.

“இல்லாகையால் வந்த துயரினுல் மிகநொந்து
 இருக்கத் துவிந்து மானம்
 ஏகாது பின் தள்ள ஆற்றுமை முன்தள்ள
 இடையூச ஸாடி யாடி” என்பது பாடல்.

(செந்தமிழ்க்குலதெய்வம், பா. 9)

வறுமை வென்று விடப் புலவர் அம்மாளிகையுள் புகுவ தற்காகத் திறவாத படலையைத் திறக்கிறார். ‘‘பணியாத பேரைப் பணிந்தும் முன் திறவாத படலை பல பல திறந்தும்’’ என்பது அவர் பாடல். ஆம். பல நாட்களாக அவர் அந்தவழியாகப் போயிருக்கிறார். ஆனால் ஒரு நாளாவது அந்த மாளிகைப் பக்கம் அவர் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. அந்தப் படலையை முன் எப்போதாவது அவர் திறந்ததும் இல்லை. இன்றுதான் புதிதாக-முதன் முறையாக – வறுமை துரத்தத் திறக்கிறார்.

கனவானும் புலவரும் அங்கே அவர் கண்ட காட்சி. ஆஹா! அற்புதம்! அற்புதம்!! மாளிகைக்குரிய கனவான் தன்னுடைய எடுபிடி ஆட்கள் புடை சூழ, திண்டு தலையணையின் மீதமர்ந்து இன்னும் எப்படி எப்படியெல்லாம் பணம் திரட்டலாம் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் புலவர் பெருமானைக் கண்டதும் ஓடி ஒளிக்கவில்லை. கதவைச் சாத்தவில்லை. எடுபிடி ஆட்களை விட்டுத்துரத்தவும் இல்லை. புலவர் எதிர்பார்த்ததற்கு மாருக அவரைக் கண்டவுடனே தம் இருக்கையை விட்டு எழுந்து இருக்கைளையும் கூப்பி வரவேற்றார். அது மாத்திரமா? ‘‘புலவர்பிரானே! கடவுள் சத்தியமாகச் சுற்று நேரத்துக்கு முன்கூடத் தங்களைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தோம்’’ என்றும் திருவாய் மலர்ந்தார்.

இதைக் கேட்டதும் புலவர் பிரானுக்கு உச்சி குளிர் ந்தது. ‘‘இவரல்லவோ பிரபு. இவரால் அல்லவோ மாதம் மும்மாரி பொழிகிறது. இப்படிப்பட்ட பிரபுவைக் காணுமல் இவ்வளவு காலமும் இருந்தோமே, இவரைப்பற்றிப் பிறர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கேவலமாய் எண்ணினேமே’’ என்றெல்லாம் நினைத்தார்.

அவர் முகத்தில் சந்தோஷத்தின் அறிகுறிகள் தென் பட்டன. பிரபு புலவர்பிரானைக் கரங்குவித்து வணங்கி இருக்கை தந்து தெண்டனிட்டு, ‘‘அடியேனை நோக்கி வந்த காரணம் யாது? என்னைப்பற்றி ஏதாவது பாடல் பாடிவந்திருக்கிறீர்களா? படியுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று கூறினார். பிரபுவின் உபசாரங்களையெல்லாம் பார்த்த

புலவர் பெருந்தொகையாகக் கேட்க விரும்பினார். ஆன அலும் அவர் பண்பாடு இடங்கொடுக்கவில்லை. மெள்ள மாக, பெளவியமாகச் ‘‘சிறிது பொருள் உதவி செய்ய வேண்டும்’’ என்று வாய்விட்டுக் கூறினார்.

அப்போதுதான் பிரபுவின் சுயரூபம் தெரிந்தது; புலவரது வாய், ‘‘சிறிது பொருள் உதவி’’ என அசைந்த தோ இல்லையோ, பிரபுவின் முகம்-திருமுகம்-கருமுகமாகி விட்டது. பேசியவாய் அடைத்துவிட்டது. கழுத்துச் சரிந்து விழிகள் சொருகிவிட்டன. நாக்கு வீழ்ந்து விக்கல் எழுந்துவிட்டது. கிட்டத்தட்ட மரணவேதனையடையும் நிலைக்கு அவர் வந்துவிட்டார்.

புலவர் திகைத்துப்போனார்! ‘‘என்னை நீ ஏனப்பாசாகிறோய்? இன்னும் சிறிதுகாலம் உண்டு கொழுத்து உறங்கும். நான் வருகிறேன்’’ என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார். ஒருநாளும் திறவாத படலை இந்த மூடனிடம்-கருமியிடம்-வந்தாயே என்று எண்ணிச் சிரித்தது.

தெருவில் ஏறினார் புலவர். இந்த நிகழ்ச்சி அவரது மனதில் மூளைப்போல உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. அருமையான கவிதை ஒன்று அவர் வாயிலிருந்து வழுவி வீழ்ந்தது. உயிருள்ள கவிதை இது:-

‘‘கண்டெழுந் திருக்கங் கூப்பித் தலைக்குமேற்

காட்டி அஞ்சலி செங்குவார்

கடவுளே இப்போது பேசியதும் உங்களது

கதையென்று கண்ணீர் விடுவார்

தெண்டனிடுவார் இங்கு வந்த காரியமேது

தெரிவிக்க வேண்டு மென்பார்

தெறிதுபொருள் உதவியென் றடியெடுத் திடுமேனம்

திருமுகம் கருமுகமதாய்

விண்ட வாய் கூப்பக் கழுத்துச் சரிந்தெளிரு

விழிசொருகி நாக்கு வீழ்ந்து

விக்கு ஸௌழ மரண வேதனையுறும் வச்சையர்கள்

வீட்டிலே பொருள் இரக்கச்

சென்றிடாவரமும் உன்திருவடிச் சேவையும்

சிறியனுக் கருஞ் கண்டாய்

தென்பொதிய மலையிலுறு கும்பமுனிமடியில் வளர்

செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே’’

(நாமகள் புகழ் மாலை, செந்தமிழ்க் குலதெய்வம், 8)

என்பது பாடல். இந்தப் பாடலோடு மாத்திரம் அவர் நிறுத்தவில்லை. மனம் வருந்தி இன்னும் எத்தனையோ பாடல்களைப் பாடினார். அவற்றுள் உருக்கமான ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்:

‘பொய்யரைத் திழிந்த புலையரைப் பாடிப்
பொருளிலாப் புன்மொழி புலம்பி
ஐயை யோ பொழுதை யவத்திலே கழிக்கும்
அறிவிலேன் என்னையும் அருளி
உய்வகை காட்டி உள்திலே இருந்து
நாவினுற் பாவகை உரைக்குந்
தெய்வமே மேலாஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வீ
செய்பிழை பொறுத்தருள் வாயே’

(நாமகள் புகழ்மாலை, பொறுத்த பத்து, 3)

புலவர் திறந்த படலையை மூடிவிட்டு அப்பால் நடக்கிறார். அவர் நடக்கும் வழியில் பலபல காட்சிகள். ஆனால் அவை ஒன்றும் அவர் மனதிற் படவில்லை. செல்வனும் அவன் செயலுந்தான் மனத்திரையில் வந்து கொண்டேயிருந்தன.

வாழையும் புலவரும் | பசியாலும் களைப்பாலும் வருந்
திய புலவர்முன் அழகிய வாழை
தென்படுகிறது. புலவர் வள்ளாகிய வாழையை அனுகினார். ‘வாழையும் புலவரும்’ சந்திக்கும் இந்தப் பகுதி யைப் பண்டிதமணி ‘சி. க.’ தனக்கே உரித்தான் அருமையான நடையிலே எழுதியிருப்பதைப் பாருங்கள்:-

‘தன்கீழ்க் குழந்தைகளுக்குத் தன் உயிரையே அர்ப்பணஞ்ச செய்கின்ற வாழைக்கு வஞ்சகம் ஏது! வஞ்சகம் என்ற ஒன்றை வாழை அறியாது. அது முதல்வள்ளல். அன்றை எந்தப்பக்கத்துக்கு அசைக்கின்றாலோ, அந்தப் பக்கத்துக்கு அசைந்து கொடுக்கின்றது வாழை. வஞ்சகமனிதனைப் போல அன்றையின் கருத்துக்கு மாருகத் தனக்கு என்று ஒன்று வைத்திருப்பதில்லை வாழை. அதன் முள்ளந்தன்டே எத்துணைப் பரிசுத்தமானது. அத்தன்டிலேதானே அது பழுத்துக் கணிகிறது. அத்தன்டைக் ‘குரு’

என்றே உலகம் கொண்டாடுகின்றது. வஞ்சகமற்றதும், அன்னையின் வழியில் நடப்பதும் வள்ளலும் குருவுமான வாழையைக் கண்டால் புலவனுக்கு எப்படி இருக்கும்! புலவன் நாவில் கவிதை ஊறுமா! ஊறுதா!!

“நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து நிழல் புகுந்தியங்கும்
வழியினைப் பொழிய மகிழ்ந்தனன் இருந்துழி”

புலவர் தம்மை மறந்து வாழை நிழலில் மகிழ்ந் திருக்கின்றார்.

“இல்லைன்னும் எவ்வும் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணோ உள்”

என்ற அருமைத் திருக்குறளிலும் அதன் உரை நுட்பங்களிலும் அந்த வாழை பயின்றிருக்கவேண்டும் என்பதிற் சற்றேனும் சந்தேகம் இல்லை. வாழை பரீட்சைக்குப் படிக் கிற வழக்கம் இல்லாதது. ஆயினும் எங்கேயாவது ஒரு சங்கம் படித்தவர்களின் தரமறிந்து பட்டம் வழங்கலாம் என்ற நம்பிக்கையினால் குறித்த வாழை திருக்குறளும் உரையும் படித்திருக்கலாம் போலும்.

என்ன நடக்கின்றது! வாழையையும் புலவரையும் சற்றே எட்டிப் பாருங்கள்!

“மானூர் தொட்டையென மற்றவனின்ற
தேனூர் கதவிச் செழும் பழம் ஊழ்த்து
வண்டழிப் புலவன் மடிமிசை கிலவிழக்
கண்டென இவிக்குங் கனியெடுத் தருந்தி
வெம்பசி தனிதலும் மேன்முகம் நோக்கி
அடுக்குச் சுட்டரைக் கிழக்கிட்டன்ன
பழுக்குலை தூக்கி நெறிப்படநின்றாரும்!
வாழி! வாழி! வானவர் மகளௌன”

“யாதுகொல் யாதுநின்வர வெளை வாழ்த்துதற்
கேது வென்றலும் யானெருபுலவன்
வறுமைதுரப்ப வந்தனன் இருமையும்
பெருமை நிறுத்தும் வள்ளியோர் போலக்
குறிப்பிலிற் கொடுத்துக் கொடும் பசிகளைந்தனை
மனமதுகுளிர் வாழ்த்தினன் நினைனா”

என்றிங்ஙனம் கவிதாசம்பாஷணங்களில் நடம்புரிகின்றது. வாழை புலவர் வறுமைக்கிரங்கிக் கண்ணீர் (கள்-நீர்) வடிக்கின்றது”

கண்ணீர் வடிப்பதோடு வாழை நிற்கவில்லை. புலவரின் வறுமைதீர யாரோ கருமி புதைத்துவைத்த பெருநிதியம் சேர்ந்த கலம் ஒன்றையும் காட்டுகிறது. இந்தப் பாட்டின் உயிர்ப்பாக-புலவர்களின் மனேநிலை இதுதான் என்று அறியும்படியாக - நல்ல குறிக்கோளுடன் புலவர் இதை முடிக்கிறார்.

“நெஞ்சவந் தீயும் நிறை பொருள் அன்றி
வஞ்சகம் பொருள் தொடமாட்டேன்”

என்பதுதான் புலவர் மிடுக்குடன் கூறும் வார்த்தை. வெறும் பஞ்சத்து ஆண்டிகள் அல்ல புலவர்கள், அவர்களுக்கும் தன்மானம் — கொள்கைகள் — உண்டு என்பதை உணர்த்திவிடுகிறார்.

சிவபெருமானும் புலவரும்

ஸயாத லோபிபால் சென்று வெறுங்கையுடன் திரும்பி, வரையாது கொடுக்கும் முதல் வள்ளலாகிய வாழை பழம் உதவ உண்டு, பணம் காட்டப் பெறுது செல்லும் புலவர்பெருமானை இப்போது சிவபெருமான் கோவில் ஒன்றில் காண்கிறோம். அவருக்கு எம்பெருமானிடம் செல்வம் கேட்க ஆசைதான். ஆனால் அவனே பிச்சாண்டி. வெள்ளெருக்கும் அறுகும், கொன்றையும், பாம்பும் அனிந்து கொண்டு இருப்பவன். அவனிடம் போய் செல்வம் கேட்பதா? என்றாலும் தமது முதுமையையும், பினியையும், இகலோக ஆசையையும் கூறி, அவற்றையெல்லாம் போக்கித்தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். அவனருள் கிடைத்துவிட்டால் கிடைக்காததும் உண்டா? சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களது பாடல்களில் மிகச் சிறந்த பாடல் இது:-

முத்தொத்த பற்கள்கரை வித்தொத்த முறியோத்த
 முழுமேனி சருகொத்தது
 முனையோத்த முதுகுவனை சிலையோத்த தெழின்மொய்ம்பு
 முழுவொத்த முருபொத்தன
 கொத்தொத் திருண்டகுல் குயிலொத்த திம்பொழுது
 கொக்கொத்த தூனெ உங்கிக்
 கூடோத்த தினிமுதுமை குறுகியது புன்மனக்
 கோதினுங் குறுகவில்லை
 அத்தத்தி லாசையும் மங்கையர் மயக்குமோ
 ரணுவளவு மாற விஸ்லை
 ஆங்கார மெள்ளளவு மகலவில்லை ஏழைநான்
 அருள்பெறுவ தெக்காலமோ?
 நத்தொத்த பொற்களத் துமையம்மை யிடமேவு
 நாயகா புளியூரில் வாழ்
 நாதனே உயர்நாத போதனே யருள்மேவு
 நாகேச் சுரக் கடவுளே.

(புனியந்தீவு நாகேசரர் பதிகம் - 8)

புலவர் அவர்களது மணிக்கைகளிலே - தமிழ் வாயிலே-
 ஆசிரிய விருத்தங்கள் செய்யும் அழகை எப்படி எழுவது?
 இளமைபோய் முதுமை வந்துவிட்டது என்பதைப் புலவர்
 அவர்கள் எவ்வளவு அழகாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள்? முன்
 அழகாயிருந்தவை இப்போ விகாரமாக மாறிவிட்டன
 என்பதற்கு எத்தனை ஒத்தது என்ற சொல்லைப் போட்டுப்
 பாடலை மனதில் பதியச் செய்திருக்கிறார். எல்லாம் முன்
 இருந்ததுபோல் இல்லை-மாறிவிட்டன. ஆனால் ஆசையும்,
 மயக்கும், ஆங்காரமும் குறையவில்லை; மாறவில்லை; கூடிக்
 கூடப் போய்விட்டன என்பதை அழகிய சொற்களால்
 படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார் புலவர்.

அம்மையும்	அப்பனிடம் சென்ற புலவர் பெருமான்
புலவரும்	அடுத்து அன்னையை நாடுகிறார். அவள்

தாய். உலகம் முழுவதும் ஈன்ற அன்னை. அவளிடம்
 எல்லாம் சொல்லலாம். என்ன வேண்டுமென்றாலும்
 கேட்கலாம். பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை
 என்ன பேறுதான் தரமாட்டான்? எனவே, புலவர் மனம்
 திறந்து பேசுகிறார். “உன்னையல்லாது வேறுகதி எனக்கு
 யார்? பின்னியினும் வறுமையினுலும் நான் அல்லற்படு

கின்றேன். இவற்றை நீக்கி அருள். இவை மாத்திரமா? பிறவித்துன்பத்தையும் பாவக்கொடுவினையையும் முற்றுக இல்லாமற் செய்' என்பது அவர் வேண்டுகோள். பாடல் எனிமேயோடு உருக்கமும் நிறைந்து காணப்படுகிறது; எப்போதும்பாடி உருக்க்கூடியதாக இருக்கிறது.

அஞ்சும் பலபல பிறவி எடுத்தேன்
அம்மா அலமந்தேன்
ஆருத் துயரம் தீர்த்திட வேறுர்
அவனி தலத்துள்ளார்
பஞ்சப் பாப்பெறும் பாடுகள் பட்டேன்
படமுடி யாதினிநான்
பாவக் கெடுவினை ஓவக் கருணைசெய்
பரம தயாநிதியே
விஞ்சும் மிடியால் பிணியால் அடியேன்
மெவிவதும் இனிமுறையோ
வேதப் பொருளே நாதப் பரிபுர
மென்மல ரடி தருவாய்
வஞ்சிக் கொடியே கொஞ்சும் கிளியே
பெரிய குளம் மருவும்
வன்னத்துடியிடை கன்னிப் பிழிந்டை
மாமா சித்தாயே!

(வேலண்ணூர் முத்துமாரியம்மை பதிகம்-2)

முருகனும் புலவரும் அப்பணியும், அம்மையையும் நாடிய புலவரை இப்போது இளைஞரைய் அழகனைய் இருக்கும் முருகன்சன்னிதியில் சந்திக்கிறோம். அவன் குன்ற மெறிந்து குரைகடவிற் சூர்த்திந்தவனல்லவா? முருகப் பிரான் நமது புலவரின் குலதெய்வம், நவாவிழூர் அட்டகிரியிற் கோயில்கொண்டருளிய அப்பெருமானின் அருளினால் பிறந்தவர் அவர். கந்தவனக் கடவையில் கோயில் கொண்டருளிய முருகப் பெருமான்மீது பதிகமும், நான் மனிமாலையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும் பாடியவர். அட்டகிரிக்கல்பகம், கதிர்காமவேலவர்பதிகம், கதிரைச்சிலேடைவென்பா, கதிர்காமயாத்திரை என்ற

நூல்களை ஆக்கியவர். பல்வியையும், காக்கையையும் கண்டாலும், ‘பலுக்காய் பல்லி நல்லாய்-உரை- பயனுந் தானுயபிரான், அலுக்காதேம்யையும், ஆண்டசெவ் வேள்வரப் பலுக்காய் பல்லி நல்லாய்’ என்றும், கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய் - எம் - கண்மணியாயபிரான் விரையார் வெட்சி விசாகன் இங்கேவரக்கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்’ என்றும், கேட்டுக் கொண்டவர். அப்படி முருகன்மீது அளவில்லாத பக்தி கொண்ட புலவர் தம்வறுமையை நீக்கும்படி வேண்டுகிறார்; முருகனிடம் மன்றாடுகிறார்.

பொன்னின்மலை வெள்ளிமலை உன்முதுசோம் மாயவன்

பூமி மற்றுன் சீதனம்

போதிலை னுதியிமை யோருலகம் நியருள்
புரிந்தனித்திட்ட குடிமை

மன்னனகை நகராளி யேவல்புரி பொருளாளி
மலர்மங்கை யுனது மாமி

மாதா பிதாக்களோ முவேழு புவனமும்

வைத்தனித்திடு மாண்பினர்

பின்னைந் யென்னிலோ மன்னுயிர்கள் வேண்டுவன
பிழையாது அளிக்கும் முதல்வன்

பேதையேன் இலம்பாடு போக்கிநிதி தந்திதேல்
பெரியகா ரியமாகுமோ?

துன்னுமர கதகலவ மஞ்சைமிசை யேறியென
துயரறித்திட வருகுவாய்

சோதிவடிவேலனே ஆதிஉமை பாலனே
சுப்பிரமணி யக்கடவுளே.

(மிடிமாலை)

முருகன் பெருமையையெல்லாம் புலவர் பேசுகிறார். அவனுடைய முதுசோம், சீதனம், குடிமை, பணப் பெருமை எல்லாவற்றையும் புகழ்ந்துரைக்கிறார். பின்பு ‘பேதையேன் இலம்பாடு போக்கியருள் – இது உனக்குப் பெரியகாரியமல்ல’ என்று வேண்டுகிறார். இந்த வேண்டுகோருக்கு முருகன் என்ன செய்தான் என்பதைப் புலவரவர்கள் வேறொரு பாடலிலே அருமையாகக் கூறிவிடுகிறார்.

முருகனை அடைந்தெனது முட்டினை அறைந்துதவிர்

முதல்வ வென்றேன் அங்கவன்

தந்தையோ யாகப் பித்தன் என்தாய் நீலி

சமுசார மோடிரண்டு

சங்கட மெனக்குன்னி லூம்பெரி துனக்குநான்

தரவசதி யொன்று மில்லை

பந்தனை யறுக்குநற் பாமாலை யலதுபொற்

பனிமாலை மில்லை யென்கைப்

பற்றுவேல் பற்றுமேற் பற்றேன்ன ஓர்காசு

பற்று தெனக்கழித்து”

திரும்பி விட்டேன் என்கிறார். புலவர் தமது வறுமை யைப் பற்றிக்கூற முருகனே தனது தாய் தந்தையர் மனைவிமார் தமக்குள்ள சங்கடம் எல்லாவற்றையும் கூறுகிறார்கள். கடைசியாகப் பக்குரகள் பாடிய பாமாலைகள்தான் என்னிடம் இருக்கின்றன. உமக்குத்தராப் பொன்மாலைகள் என்னிடம் இல்லை என்றும் கூறி, உமக்குப் பிரியமானால் நான் கையில் வைத்திருக்கும் வேலைத் தருகின்றேன் கொண்டுபோம், என்றும் கூறுகிறார்கள். புலவரோ, ‘உந்த வேல் ஒரு காசுக்கும் பற்றுது என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி விடுகிறார். முருகனுக்கும் புலவருக்கும் நடக்கும் சம்பாஷினை சாதாரண - இயல்பான தமிழில் நடக்கிறது. பொருள் முட்டு, சமுசாரம், சங்கடம், தர வசதி ஒன்று ரூடர்களைக் கையாண்டு புலவர் உயர்ந்து நிற்கிறார். வாழைக்கும் புலவருக்கும் நடக்கும் கவிதாநடைச் சம்பாஷினையையும், முருகனுக்கும் புலவருக்கும் நடக்கும் இயல்பான தமிழ் நடைச் சம்பாஷினையையும் நோக்குதல் நன்று.

சிறிது பொருள் கேட்ட உடனே திருமுகம் கருமுக மாகிவிட்ட உலோபியையும், முதல் வள்ளலாகிய வாழையையும், ஆதியந்தமற்ற அப்பளையும், அணைத்துக் காக்கும் அம்மையையும், அருள் கொடுத்த முருகனையும் புலவர் சந்தித்த காட்சிகளை இதுவரை கண்டோம். இப்போதுதான் சரியான இடத்துக்கு அவர் வர்து சேர்ந்தார். செல்வத்துக்கே கடவுளாகிய இலக்குமியிடம் புலவர் அணுகினார். அவளிடம் தன் மனக்கிடக்கையை ஒரு வினை வாக வெளியிடுகிறார்.

இலக்குமியும்
புலவரும்

“ஆரென்ன சொல்லியென் நீமன்னு முயிர்தமக் கன்னை யன்றே நானுமுன் அடியனன் ரேஞ்னை மிடியனன் ரேதினுன் அகில லோகமும் நிறைந்த சீரென்ன வாய்விடும்?”

என்பதுதான் அவர் வினு.

என் வறுமையால் ஏனக்குச் சிறிது துன்பந்தான். ஆனால் உன்பெருமை போயே போய்விட்டது அம்மா. நீ என் தாய். நான் உன் மகன்; அடிமை. என்னெப்பார்த்து உலகமெல்லாம் சிரித்தால் அகில லோகமும் நிறைந்த உன் பெருமை எப்படி இருக்கும்? எனக்காக வேண்டாம்; உன்பெருமையை நிலைநாட்டவேணும் என் வறுமையை இல்லாமற் செய்’ என்கிறார் புலவர்.

அடுத்துப் புலவருடைய அழகொளிரும் இலக்குமி தோத்திரம் இருக்கிறது. இலக்குமிக்குப் பாடல் பாடியோர் மிகக் குறைவு. நவராத்திரி காலங்களிலே பாடக் கூடிய தோத்திரங்கள் மிகமிகக் குறைவு. புலவர் அவர்களது பாடல்கள் அக்குறையை நிவிர்த்தி செய்கின்றன. பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் மணிமணியாய் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் புலவர் தம் வறுமை கூறி இரந்து நிற்தம் பாடல் உச்சமானது.

அந்துண்ட நெல்லெனக் கவிருண்ட கனியென்ன
ஜயகோ மிடிபுண்டு நான்
அஸியுண்டு தனிகரால் இடியுண்டு வையுண்டு
அடங்காத கவலை யுண்டாய்
வெந்துண்டி யின்றியெத் தனைகாலம் உழலுவேன்
விரையுண்டு புகையுண்டுபூ
வேயுண்டு நறவுண்டு கரியவண்டி னநின்று
வெறிகொண்டு பாடு குழலாய்
சந்துண்டு கச்சினிற் றஜையுண்ட விருதனத்
தையலே அடியனேற்குத்
தனமுண்டு படவுளத் தலையுமுன் டோவெனத்
தரளமுன் னேவாயினிற்
சிந்துண்டு போமென்று வாய்வின்டி டாயினிச்
கிறியனுக் காருண்டு கான்
செங்கணை மாலுரமும் அன்பரகமுங் குடிகொள்
செம்பதும் மலர் வல்லியே.

(இலக்குமி தோத்திரம், 3)

நாமகளும் புலவரும் காலையில் புறப்பட்ட புலவர் அவர்கள் மாலை ஆறு மணிக்குத் தான் வீடுவந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு ஒரே களைப்பு யாரிடமோ தம்வறுமையைப் பற்றி எடுத்துக்கூறினார். ஒரு பயனும் இல்லை. கடைசியாக நாமகளை வேண்டி பாடுகிறார்.

பொல்லா வறுமைத் தழுவிடைப் புக்குப்
புழுவெனயான்
நல்லாய் வருத்தும் வருத்தம் - திருவுளம்
நாட்டிலேயோ
வில்லார் எரியிற் புகுந்தழியா தங்கு
வீற்றிருந்த
அல்லார் குழந்தெய்வ மேஷடி யேனுன்
அடைக்கலமே.

(அடைக்கலப்பத்து)

நல்லாய் வருத்தும் வருத்தம் என்ற தொடர் அழகாக அமைந்திருக்கிறது. மிக்க வறுமைப்பினி என்பது ஒரு கருத்து. நல்லாய்! தாயே என்னை வருத்தும் வறுமை என்பது மற்றொருபொருள். வறுமையாகிய தழுவில் எறும்புபோலத் துன்பப்படும் என்னைக் காப்பாற்றக் கூடியவள் நீதான். ஏனெனில், “வில்லார் எரியில் புகுந்தும் அழியாமல் வீற்றிருந்தவள் நீ தானே?” என அருமையாகக் கூறுகிறார் புலவர்.

அப்போது அவருக்கு மின்னல் போல ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. நாமகளிடம் போய் செல்வம் கேட்டு என்ன பயன்? அழியாச் செல்வத்தையன்றே நாமகளிடம் கேட்க வேண்டும்? மிகத்துணிவோடு பேசுகிறார். பொருளில்லையா? வறுமையா? இவை எல்லாவற்றையும் கண்டு இனி நான் அஞ்சப்போவதில்லை. திறவாத படலைகளைத் திறக்கப்போவதில்லை. ஆனால் தாயே, ஒன்றுக்கு அஞ்சிகின்றேன். உன் அருள் இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று அஞ்சிகின்றேன். உன்வாயில் திறவாத படலையாக இருக்கக்கூடாது. என்வரையில் திறந்திருக்கும் படலையாகவே இருக்கட்டும்.

பொருளில்லை யேனும் புகழில்லை யேனும்
 மெய்ப் பேரதமருள்
 தெருளில்லை யேனும் வலியில்லை யேனும்
 சிறிது மஞ்சேன்
 இருளல்ல நிக்கி எழுமையுங் காக்கும்
 இளங்கொடியே
 அருளில்லையேல் அஞ்சவென் அஞ்சிடா
 தென்னை ஆண்டருளே.

(அலங்காரம், 28)

பூவில் வறுமை வரினும் பொல்லாத
 பினி வரினும்
 மேவு முடலந் தளினும் வேறு
 தயர் மிகினும்
 ஆவி தழைக்க அருளும் அமுதத்
 தயிழனங்கே
 பாவில் வறுமை மருவாத திருவருள்
 பாவிப்பையே

ஆம். அவர் வறுமை தீர்ந்ததோ இல்லையோ நமக்குத்
 தெரியாது. புலவர்பிரான் கேட்டுக்கொண்டபடி பாவில்
 வறுமை வராமலே அவர் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.
 அதனால் ஈழம் புகழ்பெற்றது.

3. வா..... போ

தலைப்பைக்கண்டு மிரண்டு போகாதீர்கள். தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர் விளையாட்டிடத்தில் உரத்துச் சொல்லும் கட்டளைபோல் இது இருக்கிறதா? அப்படி இருந்தாலும் இது விளையாட்டுச் சங்கதியன்று. இது இலக்கிய விடயம். ஒரேவிதமான தொடக்கமுடைய கவிதைகளை ஒருசேர வைத்து நயக்கும் சங்கதி. ஆம். வா.. போ என்ற இரண்டு சொற்களை, இல்லையில்லை, வா, போ, தா, கா, ஆ என்ற சொற்களை முதற்சொற்களாக வைத்துப் பாடிய ஆறு கவிதைகளை உங்கள்முன் காட்டும் கட்டுரை. இந்தக் கவிதைகளுள் இரண்டு கவிதைகள் தங்கத்தாத்தா சோம் சுந்தரப்புலவர் அவர்களுடையவை. இந்த அதிசய ஒற்று மையை - பொருளில் வேற்றுமையை - நீங்கள் உணர்ந்து அனுபவித்தால் 'ஆஹா!' என்று வாய்விட்டுக் கூவவீர்கள்; உள்ளம் குளிர்வீர்கள். அங்கங்கே இப்படிவரும் பாடல் களை ஒருசேரவைத்துப் படித்து இன்பம் அனுபவிப்பீர்கள்.

**ஓரு புலவரின்
தனிப்பாடல்**

முதலில் ஒரு காதற் காட்சியைப் பார்ப்போம். நெடுநாளாகத் தன் காதலைனக் காணவேண்டும்; இன்பம் துய்க்கவேண்டும் என்று நினைத்திருந்த தலைவிக்கு ஒரு நாள் அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அன்று இரவு தலைவன் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு அவள் சென்றாள். அங்கே அவனைக் கண்டாள். அன்று இரவு முழுவதும் தம் மனத்திறந்து இருவரும் ஏதேதோ பேசினார்கள். அவர்கள் பேச்சினிமையில் இரவு கழிந்ததே தெரியாமல் இருந்தனர். விடியப் போகிறது. அதன் அறிகுறியாகச் சேவல் கூவுகிறது. அவன் அவனுக்கு ஆறுதல்கூறிப் புறப் படுகிறான். கட்டாயம் இரண்டொருநாளில் முறைப்படி வந்து மனப்பதாகக் கூறிப் புறப்படுகிறான். அவனுக்கு அவளைப் பிரிய மனமில்லை. அவனுக்கும் அதேநிலைதான். மறுபடியும் சேவல் கூவுகிறது. 'ஆ'வென்று வாய்திறந்து ஊர் முழுவதும் கேட்கக் கூவுகிறது. அவனுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்கவேண்டுமே! 'ஆ'வென்று வாய்கிழிப் பேன் சேவலே! என்று அவள் ஆவேசத்தோடு கூறுகிறான்

அந்தச் சேவல் அவள் வளர்க்கும் சேவல்தான். இவ் வளவு காலமும் கண்ணிற் கருமணிபோல அவள் அதற்கு அன்பாக உணவு கொடுத்து வளர்த்து வந்தாள். ஆனால், இன்று அவளுக்கு அதன்மேல் கோபம் வந்துவிட்டது. ‘நீ கூவியதனுலேதான் அவர் என்னவிட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டார். இரு, இரு உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்’ என்று அவள் ஆத்திரத்தோடு கூறுகிறான். காதலின் உச்சநிலையை இந்தப் பாடலில் நாம் அப்படியே காண்கி ஏற்றும். பாடல் பின்வருவது:-

போ வென்றிரவைச் சிறகால் அடித்துப்
பொழுதை இங்கே
வா வென்றழைப் பதற்கோ வளர்த்தேன்
வண்ணச் சேவலே நான்
தா என்றவர்க்குத் தருமுருகையன்
தடஞ் சிலம்பில்
ஆ வென்ற வாய்க்கிழிப்பேன் பொறுத்தேன்
வளர்த்த ஆசைகொண்டே

இயல்பாகவே சூரியன் தோன்றுதலும், மறைதலும் உள்தாகவும், இந்தச்சேவல் தன் சிறகால் அடித்து இரவைப் போ என்று கலைப்பதாகவும், ‘ஆ’ என்று கூவி ஆதவனை வா, வா என அழைப்பதாகவும் காதல் மயக்கத்தில் தலைவி கூறுவதாக உள்ள பகுதி இரசிக்கத்தக்கது. நான் உணவு தந்து கவனமாக வளர்த்தது இதற்காகவா? என்று கேட்கும் பரிதாபமும், ‘ஆ’ என்ற வாய்க்கிழிப்பேன் என்று கூறும் ஆத்திரமும் ‘பொறுத்தேன் வளர்த்த ஆசை கொண்டே’ என்று கூறும் சாந்தமும் ஒருங்கிணையப் பாடல் அமைந்திருப்பது நன்றாக உள்ளது. ‘தா’ என்றவர்க்குத் தருமுருகையன் தடஞ்சிலம்பில் இன்பம் தர வந்தவரைப் ‘போ’ என்று கலைத்தல் தகாது என்ற குறிப்புப் பொருஞ்ம் பாடலில் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. ஒரு பெண்ணின் தாபநிலையைச் சேவலில் வைத்து யாரோ பெயர் தெரியாத புலவர் அருமையாகப் பாடியுள்ளார். உண்மையான கவிதை இது.

பாடல் இருக்கட்டும். பாடலில் உள்ள முதற் சொற்களாகிய போ, வா, தா, ஆ என்பவற்றை மனதில் பதியவைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அடுத்துப் புலவர் ஒருவரின் அனுபவப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

**வெறிமங்கைக்
கவிராயர் பாடல்**

தங்கத்தாத்தா திறவாத படலையைத் திறந்த காட்சியை முன் கட்டுரையில் பார்த்தோம். அதேகாட்சிதான் இதுவும். என்ன ஒற்றுமை என்று பார்த்துத் திகைக்கிறோம்.

இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் வெறிமங்கைக் கவிராயர். கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்றும், நித்தம் நூறு பொய் சொல்பவனை அரிச்சந்திரனே என்றும், எச்சிற்கையால் காக்கை ஓட்டாதவனைக் கற்பகதருவே என்றும் புகழ்ந்து அலுத்தவர் அவர். ஒருநாள் செல்வர் ஒருவரின் வீட்டை அனுகுகிறார். பணக்காரனையிய அவனைப் போய்ப் பார்ப்பதா? அல்லது வீடு திரும்புவதா? என்ற போராட்டம் அவர் மனத்துள் நடக்கி றது. தரித்திரம் பின்னின்று போ, போ என்று தள்ளுகிறது. மானம் உவனிடம் போய் இரந்தா வாழுப் போகிறோய்? என்று பின்னுக்கு இழுக்கிறது. ‘திறவாத படலை’க் கட்டுரையில் தங்கத் தாத்தாவின் நிலையும் இது தான் எனக் காட்டினேன்.

புலவர் போராட்டத்திலே மானத்திலும் பார்க்க வறுமை வென்றுவிடுகிறது. ஆனால் வெறிமங்கைக் கவிராயரின் மனப்போராட்டத்திலே வறுமையிலும் பார்க்க மானம் வென்றுவிடுகிறது. கடைசியாகச் செல்வரிடம் போகாமல்தமிழ்ச் செல்வத்தை அருளியமுருகக்கடவுளைச் சரணடைந்து பாடுகிறார். பாடல் உருக்கமாக வெளி வருகிறது.

**நா வென்றுஞ் சிந்தாமனியென்றுஞ்
சொல்லியென் கையிலனவித்**

**தா வென்று கேட்கத் தரித்திரம்
பின்னின்று தள்ளியெனைப்**

**போ வென்றுரைக்கவும் நாணமங்கே
யென்ன போவதிங்கு**

**வா வென்றிழுக்கவும் வந்தேன்
விராலி மலைக்கந்தனே**

காதற் பாடலை அடுத்து இந்தக் கடவுட் பாடலைப் பார்த்தீர்களா? இந்தப் பாடலிலும் கா, தா, போ, வா, என்ற சொற்கள் முதலில் வந்திருப்பதை மனதில் வைத்திருங்கள்.

**சிவக்கொழுந்து
தேசிகர் பாடல்**

இந்த இரண்டு பாடல்களை யும் அடுத்துச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் பாடிய ‘கோமச்சரக் கோவை’யில் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம். என்னைக் காப்பாயாக என்று சொல்லு முன்னே ‘வா’ என்று அன்பாய் அழைத்து நல்ல கதியைக் காட்டியருஞும் சிவன் இருக்கின்ற மலை என்று தலைவன் கூறுகிறான். தன்னைத் தலைவி நிராகரிக்கமாட்டாள் என் பது குறிப்பு. அவள் மதியின் ஓளியாகவும், தான் அதை உண்ணும் சகோரப் பறவையாகவும் சுகத்தை அனு பவிப்போம் என்றும் தலைவன் கூறுகிறான். பாடலைப் பாருங்கள்:-

தாவென்றுரைக்குமுன் வாவென்றுழைத்துக் கதியருஞும்
தேவென்றுரை சிவன் கோமச்சரவள்ளால் செஞ்சிலம்பில்
போவென்பதே புகலின்னு ளொருபுயல் போற்றதன்மேல்
தாவென்மதிக் கதிரன்னுள் ககநாஞ் சகோரமதே

இந்தப் பாடலிலும் ‘வா’யும் ‘போ’யும் இருக்கின்றன. அவற்றேஞ்சி தா, கா, என்ற சொற்களும் இருப்பதை அவநானிந்து வைத்திருங்கள்.

**நமச்சிவாயப்புலவர்
பாடல்**

அடுத்து, நமச்சிவாயப்புலவர் தம்மை ‘வா’ என்று அழைத்து ஒரு வள்ளால் செய்த அருமைப் பாட்டைப் பாடுவதைக் கேளுங்கள்:-

பல செல்வரிடத்தும் சென்று ஒன்றும் பெறுமல் ஒரு நாள் செல்லாரிலே இருக்கும் வள்ளவிடம் நமச்சிவாயப் புலவர் போய்ச் சேருகிறார். கொடையாளங்கிய அவனே வரிசை அறிந்தவன்; புலவரின் பெருமை தெளிந்தவன்.

அவனே மிகக் கணிவோடு, “வாருங்கள், வாருங்கள்” என அழைத்து உபசரித்து அருமையான மோதிரம் ஒன்றை அவர் கைவிரலிலே போட்டு அனுப்பிவைத்தான். அப் போது புலவருக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. வந்த எனக்கு இவர் ஏதாவது பணமாகத் தந்தால் வறுமையை ஓட்டி யிருக்கலாம்; இருக்கும் கடனைத் தீர்த்திருக்கலாம். இவரோ மோதிரத்தை அல்லவா பரிசாகத் தருகிறார். இதை விற்கவும் மனம் வராது என்று என்னிச் சிரிக்கிறார்.

பலநாட்கள் கழித்து அந்தப் புலவர் வேரேரு பிரபு விடம் போகிறார். பிரபுவைப்பற்றி அவர் வழியில் கேள்விப் பட்டது இவைதான்: இந்தப் பிரபுவுக்குப் பாட்டு என்றால் வேப்பங்காய். புலவர் என்றால் பிச்சை எடுப்போர் என்பது எண்ணம். என்றாலும் வாயில்வரை போய்விட்டார். ஏதா வது தாருங்கள் என்று சொல்லக் கைகளை நீட்டினார். ஆனால் உடனே கைகளை மடக்கிக்கொண்டு வாய் பேசாது திரும்பிவிட்டார். காரணம் என்ன? அவரே சொல்லு கிறார்:-

“நான் ஏதாவது தாருங்கள்” என்று கேட்கக் கைகளை நீட்டியது உண்மைதான். ஆனால், ஒருகையிலே செல்லா ரான் போட்ட மோதிரம் என்னைப் பார் த்துச் சிரித்தது. படித்த புலவரை மதிக்கின்ற கற்பகதருவை வென்ற கைகளையடைய செல்லாரானிடம் போய்க்கேட்ட நீ, பாட்டென்றால் என்னவென்றே தெரியாத புல்லனிடம் வந்து நிற்கிறுயே, உனக்கு மானம் என்று ஒன்றிருந்தால் இவனிடம் வருவாயா? உன் செய்கை உனக்கு வெட்கத்தைத் தரவில்லையா? என்று கேட்டு அந்த மோதிரம் சிரிப்பதுபோல இருந்தது; அதனால் திரும்பிவிட்டேன்” என்கிறார். இது எனக்குப் பரிசல்ல, புல்லரிடம் போய்க் கேளாதே என அவன் இட்ட தடை என்கிறார்.

தாவென்ற கைத்தலத் தண்ணைல் கேஸ்லூரான்
கனிந்து நம்மை

வாவென் றழைத்திட்ட மோதிரமா
வண்மை யானதமிழ்ப்

பாவொன்று சற்றும் அறியாத யுல்லர்தம்
பக்கவிற் போய்த்

தாவென்று கையெடுத் தேற்காமலிட்ட
தடை இதுவே

இந்தப் பாடலிலும் வா, தா, கா, பா என்ற சொற்கள் முதலாக வந்திருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

சோமசுந்தரப்புலவர்
பாடல்

இனி, நமது சோமசுந்தரப் புலவர் பாடலுக்கு வருவோம்.

புலவரவர்கள் ‘நாமகள் புகழ்மாலை’யில் இரண்டு பாடல்களில் இச்சொற்களை அமைத்து அழகுசெய்திருக்கிறார். தமிழ்த்தாயின் துதியாக, நாமகள் வணக்கமாகப் பாடக்கூடிய பாடல்கள் அவை. ‘உன் அருளை எனக்குத் தா’ என்று சொல்லித் தமிழ்த்தாயை - நாமகளை - நாம் போய்த் தண்டனிட்டு வணங்கி நின்றால் அவள் எம்மைப் புறக்கணிக்கமாட்டாள். அவள் எம்மை ஒரு குழந்தையைப்போல, தன் சேயைப்போல ‘வா’என்று அழைத்துத் தன் மடிமீது இருத்துவாள். பிறகு எங்கே உன் வாயைத் திற, நான் ஒரு அருமையான பண்டம் வைத்திருக்கிறேன்; உன் வாய்க்குள் போடுகிறேன்’ என்று வருடி அணைத்தபடியே கூறுவாள். நாமோ கிடைப்பது அதிகமாகக் கிடைக்கட்டும் என்ற நினைப்பில் வாயை ‘ஆ’என்று அகலத் திறக்கிறோம். அவள் வாய்க்குள் என்னவோ போடுகிறோன். பின்பு ‘சரி இனி நீ போ’ என்று கூறுகிறோன்.

அவள் நம் வாய்க்குள் இட்டது என்ன? புதிய தமிழ் அமிழ்தம். அதனால் வெறும் பசிமட்டும் அடங்கவில்லை; வெறும் இன்பம்மட்டும் கைகூடவில்லை. ஆண்டாண்டாய் தலைமுறை தலைமுறையாய் அனுபவித்த அஞ்ஞானப் பசிகூட அடங்கவிட்டது. இந்த அனுபவத்தை, ‘தாயும்-சேயுமாய்’ உள்ள காட்சியைப் புலவர் எளியசொற்களால் அருமையும் ஆழமும் நிறைந்த பாடலாக நமக்குத் தந்திருக்கிறார். எத்தனைமுறை பாடினாலும் புதிய புதிய சுவைதரும் பாடல் அது. பாடலைப் பாருங்கள்:-

தூ வென்று சொல்லித் திருமுன்னரே
தண்ட னிட்டு நின்றுல்

வா வென்றழைத்து மடிமீதிருத்தி
வருடி அணத்து

ஆ வென்று வாயைத் திறவென்று
அஞ்ஞானம் பகியடக்கிய

போ வென்று புத்தமுதிவாள்
அருந்தமிழ்ப் பூங்கொடியே''

இந்தப்பாடல் தங்கத் தாத்தாவின் அருமையான பாடல் என்பது என் எண்ணம். இந்தப் பாடலிலும் தா, வா, ஆ, போ என்ற சொற்கள் முதலில் வந்திருப்பதை நீண்கள் பார்க்கலாம். இதைப்போன்ற இன் ஞாரூபாக பாடலையும் பாருங்கள் :-

வா வென்றழைப்பது போலீமைக்கும்
வண்தமிழ்க் கவிதை

தூ வென்று கேப்பது போலே செவிக்கடை
ாரும் பின்னர்

ஆ நன்றேன் ரூரைப்பது போன் மலர்ந்தின்
ஙருள் பிலிற்றும்

பூ வொன்று செந்தமிழ்த்தேவி
கயலீம் பொருவிழியே

நாமகள் இமைத்தல் அருள்செய்தற்கு ‘வா’ என்பது போலாகும். செவிக்கடைசார்த்தல் தமிழ்ப்பாடல் ‘தா’ என்பது போலாகும். மலர்ந்து இன்னருள் பிலிற்றுதல் ‘ஆ’ நன்று என்றுரைப்பது போலாகும்.

இந்த ஆறு பாடல்களிலும் ‘வாவென்று’ - ‘தாவென்று’ என்ற சொற்கள் வந்திருக்கின்றன. ‘போவென்று’ என்ற சொல் நான்கு பாடல்களிலும் ‘ஆவென்று’ ‘காவென்று’ என்ற சொற்கள் முங்குன்று பாடல்களிலும் வந்து அழகு செய்திருக்கின்றன.

நாம் எவ்வளவோ பாடல்களைப் படிக்கிறோம். ஞாபகத் தில் இருப்பதில்லை. நல்ல பாடல்களை ஞாபகத்தில் வைத் திருப்பதற்கு இப்படியான ஒற்றுமைகளைக் கண்டு இரத்தித்து வைத்திருப்பது சாலச் சிறந்ததாகும். தங்கத் தாத் தாவின் ‘தாவென்று சொல்லி’ என்ற அருமந்த பாடலை மனத்தில் நீங்காமல் வைத்திருப்பதற்கு மற்றைய பாடல் கள் உதவும் என்பது என் எண்ணம்.

4. அந்தகா! வந்துபார் !!

நாம் பிறந்து அறிவுபெற்ற நாள் தொடக்கம் இறப் பைப்பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கொள்ளும் கொடுங்கூற்றுவன் கொல்ல நம்மைத் தேடிக்கொண்டுபின் ஞால் திரிவதாகச் சதா கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். வாழ்வில் பிடிப்பின்றி கலையே உருவமாக ஊடாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். ‘‘காடு வா, வா என்கிறது; வீடு போ, போ என்கிறது’’ என்ற பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்த எண்ணம் நமக்கு நன்மையே செய்யும்; அற வழியில் செல்லத்தூண்டும் எனப் பலர் நம்புகிறார்கள். அந்த எண்ணம் வாழ்வையே கெடுத்துவிடும் எனச் சிலர் சொல்கிறார்கள்.

அழியும் பொருளை நம்பி, அதுவே கதியென நினைத்து எவ்வகையிலும் அதைத்தேடி இகலோக மகிழ்வை எண்ணி யிருப்பவர்களுக்கு சாவு என்பது ஒன்று உண்டு என்று நினோக்கும் நினைப்பு அடிக்கடி வருவது நல்லதுதான். பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யாமல் அறவழியில் பொருள் தேடி அருள் வழிகாட்ட நடப்பவர்களுக்கு இயமைனப் பற்றிய எண்ணமே தேவையில்லை. அந்தகா! வந்துபார் !! என்று இறுமாந்திருப்பார்கள். அவர்களைத் திருவள்ளுவர் முதலிய அறநெறிப்புலவர்கள் பயப்படுத்தாமல்,

‘‘கூற்றும் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றுவின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு’’

என ஊக்குவிப்பார்கள். மற்றவர்களைச் சமண நூலாசிரியர்கள் இளமை நிலையாது, யாக்கை நிலையாது,

செல்வம் நிலையாது எனப் பச்சைப்படியாக எச்சரிக்கை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். சிலருக்கு இது வறட்டுக் கூச்சலாகவேபடும்.

அந்தகா வந்துபார்

சரியான பற்றுக்கோடு ஒன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் இறப்பைப்பற்றியே சிந்திப்ப தில்லை. அவர்கள் இயமைனப் பார்த்துக் கேலியாக வும் நகைக்கிறார்கள். பயங்கரமான இயமைனப் பார்த்து ஒரு பக்தர் பயமெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, “அடா எமனே, கிட்டவந்துபார் என் கெட்டித்தனத்தை; என்கைக்கு எட்டும்படியாக வந்துபார் உனக்குத் தைரிய மிருந்தால்” என்று பயமுறுத்துகிறார். “அந்தகா வந்து பார் சற்றென்கைக் கெட்டவே” என உரப்புகிறார். அதோடு விட்டாரா? இன்னும் ஒருபடி மேலே போகிறார். நீ கையில் வைத்திருக்கும் தண்டாயுதமும், திரிசூலமும் தூரப்போய் விழுப்படியாக உன்னை அடித்து நொருக்கித் திண்டாடச் செய்துவிடுவேன்; தைரியமிருந்தால் வந்துபார்” என்று மிரட்டுகிறார்.

“தண்டாயுதமும் திரிசூலமும் விழுத்
தாக்கி யுனைத்
திண்டாட வெட்டி விழுவிடுவேன்”

என்பது அவர் உறுதியான வாக்கு.

இந்த உறுதி-இயமைக் கண்டும் பயப்படாத பலம் - அவருக்கு எப்படிவந்தது? அவரே சொல்கிறார்:- “வெறும் உடற்பலத்தால் மட்டும் இதை நான் சொல்லவில்லை. என்னைவிட எத்தனையோ மடங்கு உடற்பலமுள்ளவர்களை நீ கண்டிருப்பாய். நான் சரியான பற்றுக்கோடு ஒன்றைப் பிடி தளராமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அது என்ன தைரியமா? திருச்செந்தூர் வேலவன்மீது உள்ள பக்தி. அவனது நொண்டன் நான். அவர் எனக்கு எல்லையில்லாத ஞானப் பலத்தை அளித்துள்ளார். அந்த ஞானச்சுடா-

என்கையில் வாளாக இருக்கிறது. அதை நான் வைத்
திருக்கும்போது உன்னால் என்னிடம் நெருங்கமுடியாது',
என்கிறூர்.

".... செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டாகிய வென்அவிரோத ஞானச்
கடர் வடிவாள்
கண்டாயடா அந்தகா, வந்துபார்'

என்பது அவர் அருள்பெற்ற ஞானப்பேச்சு.

. இப்படியெல்லாம் இயமனுக்கே சவால்விடும்படியா
கப்பாடும் அருட்செல்வர் யார் தெரியுமா? திருப்புகழ்,
கந்தரலங்காரம், கந்தரனுழுதி முதலியவற்றைப் பாடி
யருளிய அருணகிரிநாதர்தான். அவர் பாடிய கந்தரலங்
காரத்திலேதான் மேற்படி பாடல் வருகின்றது. பாடலை
மீண்டும் பார்ப்போம்:-

தண்டா யுதமும் திரிகுலமும் விழுத்
தாக்கியுனைத்
திண்டாட வெட்டி விழுவிடு வேன்செந்தில்
வேலனுக்குத்
தொண்டாகிய வென் அவிரோத ஞானச்
கடர் வடிவாள்
கண்டாயடா அந்த கா வந்துபார் சற்றேன்
கைக்கெட்டவே.

அருணகிரி நாதரின் அருட்கவியைப் பார்த்துவிட்டு அப்
பால் திரும்பினேமானால் ஒரு புலவர் இயமன் எனக்கு,
"அடியேன் தெண்டனிட்ட விண்ணப்பம் என்று மன்றுடி

**கூற்றுவன் எழுதிய
ஓலை** ஓலை எழுதியிருக்கிறான் பாருங்
கள்', என்று பெருமிதத்தோடு
கூறுகிறூர். அவரைச் சற்று
நிமிர்ந்து பார்க்கிறேம். அவர் நெஞ்சை நிமிர்த்துக் கார
ணம் சொல்கிறூர். நான் சாதாரண ஆளல்லத்தமிட! கூடற்
பிராட்டியின் பக்தன். அவளோ சிறு பெண்பிள்ளைதான்.

ஆனாலும் அவளைப் பக்தியோடு நான் கைகூப்பித் தெண்டனிட்டேன். அவ்வளவுதான் நான் செய்தவேலை. இயமன் கிட்டக்கூட வரவில்லை. தூரத்திலேயிருந்து பக்த னகிய எனக்குப் பணிவோடு தெண்டனிட்டு ஒலை எழுதி அனுப்பிவிட்டுப் போய்விட்டான்'’ என்கிறார் அவர். பாட லைப் பாருங்கள்:-

“கான் தெண்டனிட்ட நெடுங்குழலாளை
என் கண்மயினையத்
தேன் தொண்டவாய்ச்சியைத் தென்கூடலிற்
சிறுபெண்மிளையை
யான் தெண்டனிட்ட பொழுதே இயமன்
எனக்கும் அடி
யேன் தெண்ட வீட்ட விண்ணப்பமென்றேலை
எழுது வனே”

பக்தியினால் எழுந்த நெஞ்சரத்தைப் பார்த்தீர்களா?

போடா-வாடா

சென்ற கட்டுரையில் வா, போ என்ற சொற்கள் வரும் பாடல்களை வரிசை செய்து காட்டினேன். இந்தப்பாடலையும் பாருங்கள். ஒரு புலவர் வாடா, போடா என்று பாடுகிறார். சாதாரணமாகக் குழந்தைகள் பேசும் தொனியில் பேசுகிறார். பக்தி யோடு கூடிய உயர்ந்த பொருளைச் சாதாரண எளிய நடையில் கையாளுகிறார். அவர் ஈஸ்வரியைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்: - ‘‘அம்மா! தாயே!! அதோ கேடாய் வரும் இயமன் கிட்ட வருகின்றன். எங்கெங்கோ எல்லாம் ஒடினேன். யாரும் காப்பாற்ற முன்வரவில்லை. கடைசியாக உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன்; அன்னையாகிய உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன். நீ இயமனைப் பார்த்து என் பக்தனைத் தொடாதே; போடா என்று துரத்து; என்னை மகனே வாடா! என்று கூப்பிடு. உன் பாதாரவிந்தத்தில் எனக்கு அடைக்கலம் தந்து வாழ்வி. இதை நீ செய்தல் வேண்டும். நீ இப்படிச் செய்தால் உன்னையார் தடுக்கப்போகிறார்கள்?

இச்செயல் கூடாதென்று யார் சொல்லப்போகிறார்கள்? ஒருவருமில்லையே” என்கிறார் அவர். அவர் பாடல் பின் வருவது:-

“கோடாய் வரும் யமீனைக் கிட்டவராகே தூரம்
போடா என்றேட்டி உந்தன் பொற் கமலத்தாள் நிழற்கீழ்
வாடா என அழைத்து வாழ்வித்தால் அம்மூனைக்
கூடாதென்றார் தடுப்பார் கோமளத்தாய் ஈஸ்வரியே.”

அந்தகா! வந்துபார் என்று பெருமிதம்படக் கூறிய அருட்கல்லியாகிய அருணகிரிநாதர் பாடலையும், இயமன் தனக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் எனப் புதிய பாணியில் கூறிய கவிஞரையும் இயமீனைப் போடா என்று துரத்து, என்னை வாடா என அழைத்து வாழ்வி என்று எளிமையாகக் கூறிய புலவரையும் சந்தித்தோம். இன்னும் மூன்று புலவர்களைச் சந்தித்துவிட்டுச் சோமசுந்தரப்புலவர் பாடலுக்கு வருவோம்.

தொடு பார்ப்போம்

அரசஞ்சன்முகங்கள் என்ற இலக்கணைப் பெரும்புலவரைப் படித்து வர்க்கத்தினர் யாவரும் அறிவர்; ஈழநாட்டுப் புலவர்களோடு இலக்கண விடயமாகப் பல வாதங்கள் நிகழ்த்திய வர். அவர் மதுரை சொக்கநாதரைத் துதித்துப் பாடுகிறார். “என்னுடைய நெஞ்சத்திலே - மனத்தடத்திலே - உமாதேவியை இடப்பாகத்திலே வைத்துள்ள சொக்கநாத சுவாமியின் பாததாமரைகள் எப்போதும் விரிந்த படி இருக்கின்றன. அவை எனக்கு ஆராத இன்பம் மாத்திரம் அளிக்கவில்லை. என் உயிரையும், ஊனையும் காத்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. இதனால் இயமன் என்னை அணுக மாட்டான். கிட்ட அணுகினாலும் என் உயிரைத் தொடமாட்டான். தொட்டால்...? மதுரைச் சொக்கநாதர் அவனைச் சும்மா விடமாட்டார். அவன் ஒருமுறை

என்னைத் தொட்டுப்பார்க்கட்டும்’ என்று அழகாக நயம் படப் பாடுகிறார். பாடல் பின்வருவது:-

‘நடுவனுர் நண்ணுவரோ நண்ணினு மென்னம்மைத்
தொடுவரோ தொட்டாலுஞ் சும்மா—விடுவரே
நஞ்சமலர் கண்டத்து நாரியுமை பாகனடிக்
கஞ்சமலர் நெஞ்சமுறக் கண்டு’

தொடுவரோ...? தொட்டாலும் சும்மா விடுவரோ? என்ற வினாக்கள் சாதாரண பாமர மொழியாகப் பாடலில் வந்து பாட்டை உயர்த்துகின்றன.

என் காலருகே வாடா நவயுகத்தின் புதுமைக்கவிபாரதி
எதையும் ஆவேசத்தோடு உள்
ளத்தை ஊடுருவப் பாடுபவர். ‘‘தேடிச் சோறு நிதம்
தின்று...’’ என்றுதொடங்கி, ‘‘சூடிக் கிழப்பருவமெய்தி
வரு-சூற்றுக்கிரை யெனப் பின்மாயும் வேடிக்கை மனித
ரைப் போலேநான் வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?’’
என்று கேட்டவர். அவர் எல்லாக் கவிஞர்களையும்விடக்
காலனை மோசமாக அதட்டுகிறார்; பயப்படுத்துகிறார்.

அவர் காலனுக்கு உரைத்தல் என்ற பாட்டைத் தொடங்குவதே, தன் முன்னால் காலன் நின்றால் துவம் சம் செய்வதுபோல இருக்கிறது. “காலா! உனை நான் சீறு யூஸ்லின மதிக்கிறேன் – என்தன் – காலருகே வரடா! சற்றே உனை மிதிக்கிறேன்” என்று அவர் பாடுவதைக் கேட்டால் உண்மையில் இயமன் ஓடி ஒளித்துக்கொள்வான் போல நமக்குப்படுகிறது.

மற்றவர்களைப் போலல்லாமல் பாரதியார் கால னுக்கு இரண்டு கதைகளை ஞாபகப்படுத்தினார். ஒன்று ‘‘ஆதிமுதலே’’ என அழைத்த யானையை முதலையிடம் இருந்து நாராயணன் காத்த கதை. உன்னால் அந்த யானையின் உயிரைக் கவரமுடிந்ததா? என்று கேட்கிறார் அவர்.

அடுத்தது மார்க்கண்டனது உயிரைக்கவரப்போய் காலன் பட்டபாடு. இதைக் கவனம் வைத்துக்கொள் என்கிறு பாரதியார். தனக்குப் பற்றுக்கோடாக, “வேலாயுத விருதினை மனதிற் பதிக்கிறேன்” என்றும், “நாராயணங்க நின்முன்னே உதிக்கிறேன்” என்றும் கூறுகிறார்.

வேலாயுத விருதினை மனதிற் பதிக்கிறேன்—நஸ்ல
 வேதாந்த முரைத்த ஞானியர் தமை
 யென்னித் துதிக்கிறேன்—ஆதி
 மூலாவென்று கதறிய யானையைக் காக்கவே—நின்தன்
 முதலைக்கு நேர்ந்ததை மறந்தாயோ,
 கெட்ட மூடனே—அட (காலா)
 ஆலால் முண்டவெடி சரணைன்ற மார்க்கண்டன்—தன
 தாவி கவரப்போய் நீபட்ட
 பாட்டினை யறிகுவேன்—இங்கு
 நாலாயிரம் காதம் விட்டகல்! உனைவிதிக்கிறேன்—ஹரி
 முன்னே உதி க்கிறேன்—அட (காலா)
 என்பது அவர் பாடல்.

நமனே நீ ஒரு பெண்

ஈழத்திலே தன் நகைச்சுவை யாலும், முசுப்பாத்திச் செயல் களாலும், இரண்டுற மொழிதலாலும் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டவர் கல்லடி வேலுப்பிள் ளைப் புலவராவர். அவர் நமனை நிந்தித்தல் என ஒரு சரம கவியில் தனியாகவே ஐந்து பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். எல்லாப் பாடல்களையுமே தனக்கே உரித்தான் நகைச் சுவை தோன்றப் பாடி இருக்கிறார். ஒரு பாடலில் இயம ஜைப் பார்த்து பின்வருமாறு கேட்கிறார்:- நமனே நீ ஒரு ஆண்மையற்ற பெண். மனிதர்கள் நேருக்குநேராக நின்று சண்டை செய்கிறார்கள்; பலப்பாரீட்சை பார்க்கிறார்கள். நீயோ ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வந்து ஒளித்திருந்து கொண்டு உயிரை எடுக்கிறாய். மனிதர் உன்னைக் கண்டால் ஆட்டி அடிப்பார். அல்லது நீதிமன்றத்திலே உன்மீது வழக்

குப் போட்டு வாட்டி வதைப்பர். அதனால் உனக்குப்பயம். துணிவிருந்தால் எல்லாருக்கும் தெரிய நீ வந்து உயிரை எடுபார்ப்போம்” என்கிறார். பாடல் பின்வருவது:-

“ஆட்டி அடிப்பரென் றச்சமுற்று மன்றி
லார் வழக்கீஸ்
வாட்டி வதைப்பரென் றச்சமுற்று உயிர்
வாங்கையிலே
தாட்டிகமாய் உன் உருவத்தை யாவரும்
தான்றியக்
காட்டிவிடாது மறைவதிது பெண்மை
காண்நமனே’’

**போய்வா என்று
அதட்டலாம்**

கடவுளரையே சரணடைந்த பக்தர்க் கும், புலவர்களும் பாடியுள்ள ஐந்து பாடல்களையும், நமைனக் கேவிசெய்த பாடல் ஒன்றையும் பார்த்தோம். இனிச் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடலைப் பார்ப்போம்.

நமது தங்கத் தாத்தா இயமை வெல்வதற்கு நம்மை எங்கும்போய் அலையவேண்டாம். அதற்குச் சுலபமான வழி ஒன்று இருக்கிறது என்கிறார். அது என்ன தெரியுமா? ‘‘தமிழ் என்ற மூன்றெழுத்தையே - அந்த மந்திரத்தையே ஜெபித்துக்கொண்டிரு’’ என்கிறார். பாடல் எளிமையாக - மிக ஆழமுடையதாக - மனதில் பதியும்படியாக அவர் வாயிலிருந்து வெளிவருகின்றது. பாடல் இது:-

‘‘சஞ்சலம் போம் இன்பம் தழைக்கும் இயமையும்
அஞ்சலம் போய்வா என்று அதட்டலாம்—வஞ்சகர் செய்
மந்திரம் ஓதாது கலைவாணி தமிழ் மூன்றெழுத்து
மந்திரம் ஓதிவரின்’’

தமிழ் கலைவாணியின் மந்திரம் அந்தத் தமிழ் என்ற மந்திரத்தை ஒதுவதென்றால் வெறுமனே தமிழ், தமிழ் என்று

சொல்லிக்கொண்டிருப்பதன்று. தமிழிலுள்ள அறநூல்களை - தேவார திருவாசகங்களை - புராணங்களை - காப்பியங்களை முறைப்படி படித்தல் என்பதுதான் பொருள். “இருந்தமிழே உன்னேல் இருந்தேன் - இமையோர் - விருந்தமிழ்த மென்றாலும் வேண்டேன்”என்றார். ‘தமிழ்விடுதாது’ பாடிய புலவர். “தெள்ளூற்ற தமிழழுதின் சுவைகண்டார் ஈங்கு அமரர் சிறப்புக்கண்டார்” என்றார் மகாகவி பாாதியார். “வீழ்வரரை வீழாது காப்பவன் நீயே வீரரின் வீரமும் வெற்றியும் நீயே” என்றார் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன். நமது புலவரோ தமிழ் இகலோகத்தில் சஞ்சலத்தை நீக்கும் இன்பத்தைத் தரும். அதுமாத்திரமா? இயமனையும் போய் - வா - என அதட்டச்செய்யும் துணிவையும் தரும் என்கிறார். அருமையான பாடல் இது.

தமிழ் என்ற கலைவாணியின் மந்திரம் என்ன அதிசயங்களை எல்லாம் செய்தது என்பது ஒரு தனிக்கட்டுரை. அது இப்போது வேண்டாம். நாமகள் புகழ்வரலை என்ற தங்கத் தாத்தாவின் நூல் அந்த மந்திரத்தின் அதிசயங்களை எல்லாம் விரித்துக்கூறும் நூலேதான். ‘சஞ்சலம்போம்’ என்ற அருமந்த பாடலை அறிமுகப்படுத்தும் முகமாக, அதை இயமனை அதட்டும் மற்றைய பாடல்களோடு மாலையாக் கிக் காட்டியிருக்கிறேன். புலவர் பாடலை ஞாபகஞ் செய் வதோடு மற்றைய நல்ல பாடல்களை மனப்பாடம் செய் வதும், பாடி மகிழ்வதும் இரசனைக்குரியது மாத்திரமல்ல; நாம் நல்ல பற்றுக்கோடு ஒன்றைப் பற்றுவதற்கும் வழி வகுக்கும் என்பது என் எண்ணம்.

5. தங்கத் தாத்தாவும் பண்டிதமணியும்

தவப் பேறு

கவிதையாகிய நாயகி, இலக்கணப் பண்டிதர்களிடம் சேராமல், உரையா சிரியர்களிடம் உறவாடாமல் இரசிகர்களையே பெரிதும் விரும்புகிறான் என்னும் கருத்துப்பட வடமொழியிலே ஒரு சூலோகம் இருக்கிறது. வெறும் இரசனை மட்டும் போதாது. தான் இரசித்தவற்றை அப்படியே சொல்லக் கூடியவனாகவும் இருந்துவிட்டால் அக்கவிதை பெற்றபேறு -கவிஞர் பெற்றபேறு-அளவிட முடியாததாகிவிடும். தங்கத்தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களுக்குப் பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் அத்தகைய தொண்டைச் செய்து தானும் உயர்ந்து புலவர் அவர்களையும் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை அவர்களுக்கு இரசிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் வாய்த்ததுபோல், ஈழத்தில் தங்கத் தாத்தா அவர்களுக்குப் பண்டிதமணி வந்துவாய்த் தார். இந்த வாய்ப்பு- இந்தச் சம்பந்தம்- இந்தச் சேர்க்கை ஈழத்துத் தமிழ்மக்கள் செய்த தவப்பேறு என்றே நான் கருதுகிறேன். என்னுடைய இந்த முடிவைச் சிலர் எள்ளி நகையாடலாம். கம்பனுக்குப் பிறகு கவிஞர்களே இல்லை என்போரும், உரையாசிரியர்கள் அருளிப்போந்ததையே கவிதை விமர்சனம் என்று கட்டி அழுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிச்சயம் சிரிப்பார்கள். ஷல்லி, கீட்ஸ், விட்மன், தாகூர் என்று சதா பிறநாட்டுக் கவிஞர்களைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு எழுதிய விமர்சனங்களைப் பற்றியும் ‘கிளிப்பிள்ளைப் பாடம்’ ஒப்பித்து தங்களால் ஈழநாட்டில் ஒரு கவிஞர்க்கும் பிரயோசனம் ஏற்படாத ‘எல்லாம் தெரிந்த’ விமர்சகர்களும் சிரிக்கலாம்!

இந்த இருவகைப் பண்டிதர்களாலும் கவிதாரசனை வளரப்போவதில்லை, கவிஞர்கள் மதிப்புப் பெறப்போவ தில்லை.

பண்டிதமணியவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களிடம் எந்த முறையில் படித்தவர்கள், புலவர் அவர்களை எப்படி இனங்கண்டு கொண்டார் என்று காண்பதே இரச ஜெக்குரிய விடயமாகும். பண்டிதமணி சி. க. அவர்கள் சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன், அந்தாதி, யமகம், புராணம் என்றவகையில் உள்ள நூல்களைக் கடுமையான இலக்கண ‘இரும்புக்கடலை’களை சூமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களிடம் ‘இரு என இருந்து சொல் எனச் சொல்லி ப்ருகுவனன் ஆர்வத்தனுகி’ முறையாகப் படித்தவர். அவரைப்போலப் படித்த பண்டிதர்களும், வித்துவான் களும் பாரதி பாட்டையே தொட்டுக்கூடப் பார்க்காத போது, பார்த்தாலும் பழைய உரையாசிரியர் நடையில் விமர்சிக்கும்போது பண்டிதமணி ஆடிப்பிறப்பையும், கத்தரிவெருளியையும் இரசித்தாரே, பாட்டைச் சாதாரண மக்களையும் சிறுவரையும் இரசிக்கவைத்தாரே, இது தவப்பேறு அல்லாமல் வேறென்ன?

புலவர் அவர்களோ ஆசிரியத் தொழிலோடு, முருகனையும் நாமகளையும் பாடிக்கொண்டு குணத்தில் தங்கமாய் ‘தானுண்டு தன்பாடுண்டு’ என்று ஒதுங்கி வாழ்ந்த வர். அவர் தமக்குப் ‘புலமையுண்டு - பாடல் வரும்’ என்றே அறியாதவர். அடக்கமாக வாழ்ந்தவர். இந்த அடக்கத்தை, பண்டிதமணி அவர்களே ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ‘தாம் ஒரு கவிதா சாமர்த்தியம் படைத்தவர். அந்தச் சம்பத்துப்பிறப்பிலே தமக்குலபித்தது என்பதை வெகுகாலம் அவர் அறியார். இதுதான் அவர்விட்ட பெரியபிழை. இப்படிப் பிழைவிட்ட சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில் உளர். அவர்களில் ஒருவர் மகாவிங்க சிவம். புலவரும், சிவமும் தங்கள் சம்பத்தின் பெருமையை அறியாதவர்கள்.’

இதைக் கூர்ந்து நோக்கி, நுனித்தறிந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகம் பெருமைப்படச் செய்தவர் பண்டிதமணி. இது தவப்பேறல்லாமல் வேறென்ன?

பண்டிதமனியவர்கள் தன்னுடைய பேச்சாற்றலை, விமர்சனத் திறமையை தம்முடைய குருவாகிய குமார சுவாமிப்புலவர் அவர்களியற்றிய இராமோதந்தம், மேக தூதக் காரிகை, சாணக்கிய நீதிவெண்பா இவற்றிற்காகச் செலவிட்டு உயர்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் குமார சுவாமிப்புலவர் அவர்களுடைய துணிவு, படாடோபத் தைக் கண்டு அஞ்சாமை, நடுவு நிலைமை, கல்வி, ஆற்றல் கண்டனத் திறமை ஆகியவற்றை மெச்சி அவரை ‘ஓரு மனிதர்’ என்று மெச்சினார். தங்கத்தாத்தா அவர்களை ‘ஆடிப்பிறப்பொடு கத்தரித்தோட்டமும் ஆக்கி அளித்த புலவர் பிரான்’ என்று வாழ்த்தினார். இதை ஈழத்து விமர்சகர்களிற் சிலர் உணரவேண்டும்.

பரிசும் பாராட்டும்

பண்டிதமனியவர்கள் ‘தங்கத்தாத்தா’ அவர்களைத் தன் பேச்சாலும், விமர்சனத்தாலும் எப்படிச் சிறப்பித் தார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

வட இலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்கத்தைத் தூண்டி, முப்பது வருடங்களுக்கு முன் அக்காலத்து வடபெரும் பாக வித்தியாதரிசகராக இருந்த கே.எஸ். அருணந்தியவர் கள் ஒரு அருமையான தொண்டைச் செய்தார்கள். பாடசாலைக் குழந்தைகள் பாடக்கூடிய பாடல்களை இயற்று வோருக்குப் பரிசு என ஒரு போட்டியை ஏற்படுத்தினார்கள். நமது புலவர் அவர்களும் அப்போட்டியில் எப்படியோ கலந்துகொண்டார்கள். போட்டியின் நடுவர்களாக இருந்தவர்களில் பண்டிதமனியர் ஒருவர். புலவர் அவர்களது ஆடிப்பிறப்பையும், கத்தரி வெருளியையும் கண்டார். அவைகளை மாத்திரம் சிபார்சு செய்துவிட்டு இருந்துவிட்டார். மற்றையோர் வேறு சில ஆசிரியர்களையும் சிபார்சுசெய்தனர். புலவர் அவர்களை இந்தப்போட்டியில் பங்குபற்றச் செய்தவர் யாரோ? என்று துக்கப்பட்டார் பண்டிதமனி. “எனக்கு அதுபெரிய மனக்குறை வாய் இருந்தது. புலவர் அவர்கள் அப்படி நடந்தாலும் நமது அதிகார வித்தியாபீடம் புலவர் அவர்களை அந்த வரிசையில் வைத்து மதிக்கக்கூடாது என்று எண்ணி வேண்.” இது பண்டிதமனி எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு

பகுதி. இதை ஊன்றி நோக்கினால், எழுத்தெழுத்தாக வாசித்துக் கிரகித்தால் முப்பது ஆண்டுகளில் நமது இலக்கிய உலகம் எவ்வகையில் சீரழிந்து கிடக்கிறது என்பது புலனாகும். எழுத்தாளர்களும், பண்டிதார்களும், பேச்சாளர்களும், கலாநிதிகளும் பல்கிப்பெருகி இருக்கிறார்களென்பதுண்மை. வரிசை அறிதல், அவ்வவர்க்கேற்ற மதிப்புக் கொடுத்தல் என்ற பண்டம் போயே போய் விட்டது. பண்டிதமணி குமாரசவாமிப் புலவரின் வாரிச. அதற்குன் அந்தப்பண்டம் இன்னும் அவரைவிட்டு ஒடிப் போகவில்லை.

பண்டிதமணியவர்கள் இதோடு நிற்கவில்லை. புலவர் அவர்களைச் சன்மானிக்க நடந்த கூட்டத்திலே, அவர் முன்னிலையிலே ஆடிப்பிறப்பையும், கத்தரிவெருளியையும் விமர்சனம் செய்து ஈழநாட்டுப் புலவர்களாகிய சின்னத்தமிப்புப்புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர், சேஞ்சே ராய முதலியார் ஆகியோரது வரிசையிலே தங்கத்தாத்தாவையும் ஏற்றிவைத்தார். புலவர் அவர்கள் பண்டிதமணியை “வண்டமிழிதமறி பண்டிதமணியே வாழிய வாழியவே” என வாழ்த்தினார்கள். அப்போதுதான் ஈழத்து இலக்கிய உலகம் ‘கண்ணரக் காண ஒரு கவிஞர் இருக்கிறார்’ எனப் புளகாங்கிதம் அடைந்தது.

புவிவாலும் பசுவாலும்	1938ஆம் ஆண்டளவிலே
----------------------	-------------------

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்களது ‘மலரும் மாலையும்’ என்ற நூல் சுருங்கிய அளவிலே வெளிவந்தது. அதிலுள்ள ‘ஆசிய ஜோதி’ப் பாடல்களையும், புலிப்பாடலையும் விமரிசனம் செய்து ‘கண்ணரக் காண ஒரு கவிஞர்’ என்ற தலைப்பில் இரசிக மணி டி. கே. சி அவர்கள் கலைமகள் பத்திரிகையிலே அருமையான ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரை திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலை வட்டாரத்தில் வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசப் பட்டது. கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையைப்போல ஈழத்திலே பாட யார் இருக்கிறார்கள்? இரசிகமணி டி. கே. சி. போல விமர்சிக்கத்தான் எவர் உள்ளார்கள்? என்ற பேச்சுப் பண்டிதமணி சி. க. அவர்கள் காதிற்கும் எட்டியது. அன்று கலைமகள் கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு

சோமசுந்தரப் புலவரது ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரிவெருளி என்னும் பாடல்களையும், புலவர் அவர்களது மகனுகிய சோ. நடராஜன் அவர்கள் எழுதிய ‘மருதக்கலம்பகம்’ என்னும் பாடலையும் விமர்சித்து அருமையான ஒரு கட்டுரை எழுதினார். இந்தப் பாடல்களைப் ‘பொக்குவாய்’க் கிழவி ஒருத்திக்கு வாசித்துக் காட்டியதாகவும், அவள் அதை இரசித்த மாதிரியாகவும் தனது இனிய நடையிலே தன் முத்திரைகள் ஆங்காங்கே வெளிப்பட அவர் தீட்டி னார். சிதறு பூ என்ற தலைப்பில் ‘தும்பி’ என்ற புனைபெயரில் அக்காலத்தில் வெளிவந்த ஈழகேசரி ஆண்டுமட்டவில் அக்கட்டுரை பவனி வந்தது. புனைபெயரில் கட்டுரை வெளி வந்தாலும் பண்டிதமணியின் வசனநடையும், ‘முத்திரை’களும் அவரேதான் அதை எழுதியவர் என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தது. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்களது புலிப்பாடவில் உள்ள ‘வாலைமுறுக்குதுபார் – வால்நுணி, வட்டம் சுழலுதுபார்’ என்ற வரிகளையும், புலவர் அவர்களது,

“பூட்டிய வில்லும் குறிவைத்த பாணமும்
பொல்லாதபார்வையும் கண்டதோ - உன்றன்
பொல்லாதபார்வையும் கண்டதோ
வாட்டமில்லாப் பயிர் மேயவந்தபச
வாலைக் கிளாப்பிக் கொண்டோடுதே - வெடி
வாலைக் கிளாப்பிக் கொண்டோடுதே.”

என்ற வரிகளையும் ஒப்பிட்டு - இரண்டு வால்களையும் பதம்பார்த்து - எங்கள் மாட்டு வாலுக்கு முன், வெடி வாலுக்கு முன், உங்கள் புலிவால் ‘சட்னி’ யாகாதோ என்று கேட்டிருந்தார். இந்தச் ‘சிதறுபூ’ கட்டுரையைப் பற்றி இருபத்திரண்டு வருடங்களுக்குப்பிறகு பண்டிதமணியவர்கள் ஒரு இடத்தில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்கள். ‘‘ஸழகேசரி ஆண்டுமலரில் வெளிவந்த அந்தக் கட்டுரையைக் கண்ட டி. கே. சி. அவர்கள் புலவரின் பாடல்களை வியந்தார் என்று கேள்வி, பகிரங்கமாக இரசிக்கவில்லை. அது புலவர் ஈழத்தில் பிறந்த குற்றந்தான் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.

பகிரங்கமாக இரசிக்காத காரணம் எனது இளமை முறுக் குத்தான். அதாவது, என்குறை என்றே கருதுகின்றேன். புலிவாலைக் கீழ்ப்படுத்திப் பசவாலைக் கிளப்பிப்பிடித்து, இதோ வெடிவால் என்று நான் வீம்புபேசியது டி. கே. சிக் குச் சற்றே தாக்கம் ஆகலாம். அது என்தவறு. தேசிக விநாயகம்பிள்ளை கவித்துவ சம்பத்தில் சாதாரணமான வர் அல்ல. இன்று புலவரைப் பாராட்டுதல் போலவே அவரையும் பராட்டுகிறேன். இவருக்கு அவர். அவருக்கு இவர் இளைத்தவர் அல்லர்.”

தொட்டது துலங்கியது ‘சிதறு டு’ என்ற கட்டுரைக் குப்பின் பண்டிதமணியவர்கள் புலவர் அவர்களது ஆறுமுக நாவலரைப் பற்றிய ‘அன்ன நடை’ப் பாட்டை விமர்சித்து வழங்கும்படி செய்தார். ஈழகேசரிப் பத்திரிகையிலே நாவலர் நினைவாக வந்து பாடல்கள் அவை. அந்தப் பத்திரிகையில் ஒரு மூலையிலே, ‘ஆறுமுக நாவலன் சீரடிகள் வாழி’ என்ற தலைப்பில் அவை வெளிவந்தன. திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர்களுக்கு, அதை அவர் — அன்னநடை என்ற பாட்டை — கொடுத்து நயம் எழுதும்படி கேட்டிருந்தார். ஒரு மாணவன் வினாத்தாளை என்னிடம் தந்து இது யார் பாடிய பாட்டு? இதன் நயம் என்ன? என்று கேட்டான். ஏதோ எனக்கு அப்போது மனதிலே பட்டதைக் கூறினேன். ஆனால் என் மனதிலே திருப்தி ஏற்படவில்லை. நாலைந்து நாட்கள் சென்றபின் பண்டிதமணி அவர்களைச் சந்தித்தபோது அந்தப் பாடல்பற்றி வினவினேன். மாதிரிப் பாடம்போல, ‘அன்னநடை’ என்றபாடலை எனக்கு அவர்வீளக்கஞ்செய்து பல பாடல்களோடு ஒப்புநோக்கி அந்தப் பாடவின்உயிர்த் துடிப்பைத் தொட்டுக்காட்டினார். அதன்பிறகு நானே பல சந்தர்ப்பங்களில், பொதுமேடைகளில் அதை உபயோகித்து வெற்றிகண்டுள்ளேன். ‘ஈழத்து இலக்கியவளர்ச்சி’ என்ற எனது நாலை அந்தப்பாட்டோடுதான் தொடங்கி

யுள்ளேன். அவர் தொட்டது துலங்காமற் போகவில்லை. எதை நல்லது என்று தொட்டுக்காட்டினாரோ அது சிரஞ் சீவித்துவம் பெற்று வாழ்கிறது.

இந்தத் தனிப்பாடலைவிட, புலவரின் ‘இலங்கை வளம்’ என்ற நூலுக்கு அவர் எழுதிய விமர்சனம் புலவர் அவர் களை அசைக்க முடியாத ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் தூக்கி வைத்தே விட்டது. அந்த விமர்சனத்தில் அவர் தொட்டுக் காட்டிய ‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கை’ என்ற கதிர்காமப் பாடல் ஈழமெங்கனும் முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழ் விழாவிலே பண்டிதமணி பேசிய ‘தமிழ்’ என்னும் சொற்பொழிவு பல இடைஞ்சல் களினுலே தோல்வியற்றது. அதே சொற்பொழிவை, சிவக் கவிமணி சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் தலைமை யில் இந்துக்கல்லூரியில் ஒரு சைவ மகாநாட்டில் பண்டித மணி உற்சாகமாகப்பேசி, தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்கள் சைவ சமயத்தையும் நாயன்மார் களையும் பாடும்போது எவ்வளவு ‘இழிவாக’ப் பாடுகிறார்கள் என்பதைப் பல உதாரணங்களால் வீளக்கிவிட்டு, ஈழத்தின் தனித்தன்மையை - சமயப் பிடிப்பை - எடுத்துக்காட்டும் முகமாகப் புலவரவர்களின் ‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கை’ என்ற பாடலை விமர்சித்தார்கள். பெரியபூராணத்தைக் ‘கரைத்துக் குடித்த’ சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் அப் பாடலைக் கேட்டுச் சபை முன்னிலையிலேயே ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

அடுத்து இலங்கைவளத்திலே அவர் முக்கியமாகத் தொட்ட பாடல்கள் இரண்டு. ஒன்று ‘வண்ணைனின் மொழி கேட்டு’ என்ற அழூர்வமான கற்பனைப்பாடல். மற்றது கன்னியாயிலுள்ள வெந்தீர் ஊற்றைப் பற்றிய ‘காத லனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல ஒன்று’ என்ற பாடல், ‘வண்ணைனின் மொழி’ப்பாடலைப் பண்டிதமணி ‘கல்கி’ ஆசிரியருக்கும் விளக்கமாகக் கூறி இரசிப்பித்தார்.

அப்பாடல் ‘கல்கி’யிலும் வெளிவந்து புகழ்டைந்தது. ‘தவி பாடிப் பரிசு பெறுன்மனம் போல ஒன்று’ என்ற வரிக்கு, புலவர் அவர்கள் மரதன் ஓட்டப்போட்டி கவிதையிலே பரிசு பெறுத்தையும், கவிதையைப் பார்த்த ‘நடுவர்கள்’ புலவரை மதிக்கத் தெரியாத விதத்தையும் வேறொரு கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டும் எழுதியுள்ளார். புலவரது பாடல் களிலே கற்பணையும், உயிர்த்துடிப்பும் உள்ள பாடல் தொகுதி ‘இலங்கை வளம்’ என்பதுதான் அவரது அசைக்க முடியாத முடிபு. பண்டிதமணியவர்கள் எத் தனியோ எழுத்தாளர்களது நூல்களுக்கு அவற்றை வாசியாமலே பொதுப்படையாக முன்னுரை எழுதியுள்ளார்கள். சாடையாக மறுத்தெழுதிய முன்னுரையும், ‘நெயாண்டி’ செய்த முன்னுரையும்கூட உண்டு. ஆனால், இலங்கை வளத்துக்கு ஒரு ‘ஆற்றுப்படை’ போல அவர் எழுதிய முன்னுரை இருக்கிறதே அது ஓர் இலக்கியம். காலத்தாற் சாகாத இலக்கியம். இலங்கை வளத்தின் நயத்தை வசன ரூபமாகத் தந்த பண்டிதமணி ஆராமை மிக்கூர “இலங்கை வளம் கேளாத செவியென்ன செவியே, இரும்பாலே செம்பாலே செய்திட்டசெவியே” என முடித்திருக்கிறார்.

கண்ணுக்கு வேண்டுங் கவி | புலவர் அவர்களின் ‘தார மாய்த் தாயானுள்கை’

என்ற பாடலை ஒரு பத்திரிகையிலே கண்ட பண்டிதமணி அதன் நயத்தை வியந்துவிட்டு பாடலிலேயே புலவர் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதினார்கள். பாடல் இது :-

“மின் றாங்கி முன்னெழுஉம் பெற்றியரத்தார் தேவர் உன்றுரத்துக் குறக்க முன்டு கொலோ - குன்றுமே தண்ணென் தமிழ்ப்புலவோய் தாயானுள் கையிருக்கக் கண்ணுக்கு வேண்டுங்கவி.”

இப்பாடலின் சிறிய விளக்கம்போன்று, ‘சிறுவர் செந் தமிழ்லே’ எழுதப்பட்டுள்ளதை நோக்கினால் பாடல் விளக்கமாகும்.

புலவர் அவர்களின் ‘தாரமாய்த் தாயானேன் கை’ என்ற கலிவெண்பாவைப் படித்தபண்டிதமணி வாசகி அம்மையாரின் நினைப்பும், வள்ளுவரின் மனைவாழ்க்கை மாண்பும் உள்ளத்தில் விம்பிக்கச் ‘‘இன்னம்மையின் கை இத்தனையுஞ்செய்யக் கண்ணயராதிருக்க வேண்டுமன்றே? அதற்குமன்றே கவி வேண்டும்? பின்றாங்கி முன்னெழுங் வாசகிக்கு இத்தனை கட்டமையில்லையே’’ என்று வினவினார்! இப்பாடலுக்குக் கவிதையிலேயே மறுமொழியெழுதிய புலவரவர்கள் ‘கண்’ பற்றிய இரண்டு வெண்பாக்களையும் எழுதினார்கள். அவர்களது உறவைப் பற்றிப் பின்வரும் குறிப்பு (சிறுவர் செந்தமிழ்) நன்கு நோக்கத்தக்கது.

‘‘உள்ளத்துணரவும், அழகியதோர் வடிவமுற்றுக் கற் போரையும் உணர்ச்சிவயப்படுத்துமாயின் அதுவே பாட் டெனப்படும். புலவரும், பண்டிதரும் ஆக்கிய மேலைப் பாடல்கள் அத்திறத்தனவாம். இவர் தம் வித்தகத் தொடர்பு சங்ககாலத்துக் கபிலர் பரணர்தம் முறவினை நினைவுட்டுகின்றது. பாம்பறியும் பாம்பின்கால்.’’

பண்டிதமணியவர்கள் பல நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். பல கட்டுரைகளை வடித்துத் தந்திருக்கிறார்கள். தகூஷகாண்ட உரை எழுதிப் புகழ் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால், புலவர் அவர்களை ஈழநாட்டு இரசிகர் முன்னே தொட்டுக் காட்டிய ஒன்றே அவரது புகழுக்குப் போதும். இந்த நாட்டில் புலவரது புகழ் இருக்கும்வரை பண்டித மணியின் சேவையும் நின்று நிலவும். இதுஉறுதி. இருவர் புகழும் ஒங்குவதாக!

பிள்ளை ①

கலாந்தி சாஸ். இளந்திரையன்

தில்விப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்

இதோ, உங்கள்முன் இருக்கும் திறவாத படலையைத் திறந்திர்கள். அங்கே உங்களுக்காகக் காத்திருந்த ஆசிரியர்களை. செந்திநாதரோடு கவிதைச் சவைத் தடத்திலே நடந்தீர்கள். அதன்பின் இந்த நூலைப்பற்றிய என்னுடைய அபிப்பிராயத்தையும் பொறுமையுடன் வாசியுங்கள்.

கனக. செந்திநாதரை நீங்கள் அறிவீர்கள்; தமது இளமை முழுவதையும் தமிழ் இலக்கிய ஏடுகளோடேயே கழித்து, இன்று முதுமை அனுகி நிர்கும் அவருடைய தடம் ஈழத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தெளிவாகப் பதிந்திருப்பதை நீங்கள் உணர்ந்தே இருப்பிரக்கள். இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் தக்க திறனோடு எழுதவல்லவரான அவர், விமர்சனத் துறையிலே முழுமையாகவும், முதன்மையாகவும் ஈடுபட்டுக் கவிதைக் கடவிற் கதை முத்துக்களை அள்ளி வழங்கியதையும், ஈழத்து ஒளி விளக்குகளை ஏற்றி மகிழ்ந்ததையும், கவிதைவானில் ஒரு வளர்பிறையையும், ஈழத்துப் பேரே மன்னர்களையும் காட்டித்தந்ததையும் — இவற்றுக்கெல்லாம் முடிமணியாக “�ழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி”யை அனந்து கணித்ததையும் நீங்கள் எல்லோரும் அறிந்தே இருக்கின்றீர்கள். இவ்வாரூப இலக்கியச் சுவைப்புத் துறையிலே ‘ஆகிவந்த கை’தான் இதோ “திறவாத படலை”யை நமக்காகக் கட்டி முடித்திருக்கிறது.

தங்கத் தாத்தா தந்த தங்கப் பாடல்களைப் பற்றிய விமர்சனத்துக்குத் “திறவாத படலை” என்று ஏன் பெயர் வைக்க வேண்டும்? இந்தக் கேள்வி புத்தகத்தைத் திறந்ததும் உங்கள் நெஞ்சிலும் எழுத்தான் போகிறது. நானும் ஒரு ஊகம் செய்தேன்; புத்தகத்துள்ளே உள்ள கட்டுரைகளில் “திறவாத படலை” என்பதும் ஓன்று. அதுவே இந்த நூலின் மிகச் சிறந்த கட்டுரை என்றே, அதில் விமர்சிக்கப்படும் பாடல்கள்தாம் தங்கத் தாத்தா வின் மிகச் சிறந்த பாடல்கள் என்றே சொல்லமுடியாது. எனவே, அந்தக் கட்டுரையே புத்தகத்துக்குத் தலைப்பாக அமைந்ததென்று கருதமுடியவில்லை. புத்தகத்தின் தொடக்கத்தில் நண்பரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் ஆசிரியர். அந்த நண்பரின் இதயப் படலை பலப்பல புலவர்களின் பாடல்களுக்குத் திறந்திருக்கிறது. ஆனால், ஈழத்தவரான அவரின் இதய வாசல் தங்கத் தாத்தாவின் பாடல்களுக்குத் திறந்ததே இல்லை. திறவாத அந்தப் படலையைத் திறந்து, “அப்படிப்பட்ட சுவைகள்

களின் இதயத்துள்ளே தங்கத் தாத்தாவின் பாடற் சுவையைக் கொண்டு குவிக்கும் நோக்கத்துடன்யே இந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாகவே இந்தநால் திறவாத பட்லீ என்ற பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும்' என்று சிந்திப்பது பொருத்தமாகவே உள்ளது.

கனக. செந்திநாதரை இரசிகமணி என்று தமிழ் ஹலகம் போற்றுகின்றது. அந்தச் சிறப்புக்கு அவர் முழுமையான தகுதி படைத்தவர். பழுத்துக் கணிந்து வரும் அவருடைய இரசனைத் திறனுக்குத் 'திறவாத பட்லீ' மற்றுமொரு சான்றூக அமைகின்றது.

எந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றி எழுதினாலும், ஆசிரியரைப் பற்றி எழுதினாலும், அதனுடைய அல்லது அவருடைய அடிமூலமான தன்மையைத் தொட்டுக் காட்டி, அதன் அடிப்படையில் விளக்கந்தந்து நிறுவுவதே திறனுமின் தலைமைப் பண்டு. இந்தப் பண்பை சரியாக உணர்ந்து செய்யவர் இரசிகமணி. இதனை மற்ற நால்களிற் போலவே இந்த நூலிலும் எடுத்த எடுப்பிலேயே அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

'ஆறுமுகநாவலரது சண்டமாருதப் பிரசங்கங்களாலும், சங்கரபண்டிதரின் ஆழ்ந்த சமயப் புலமையினாலும் கிறித்த சமயத்தை எதிர்த்துத் தனது கலாசாரத்தை ஓரளவு காப்பாற்றிக் கொண்ட யாழ்ப்பானம் இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலே போலி ஆசாரம், ஆங்கில மோகம் இவற்றிற்கு அடிமையாகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆசிரியப்பணியையே தனது வாழ்க்கைப் பணியாக ஏற்றுக்கொண்ட புலவர் அவர்கள் தமது மென்மையான கபாவத்துக்கமைய இவற்றை ஒழிக்கப் பாடுபட்டார். யாழ்ப்பானத்தின் 'கந்தபுராண கலாசாரம்' நிலை கொள்ளப் பாக்களை இயற்றினார். இந்தச் சூழ்நிலையை மனதில் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பதிய வைத்துக் கொண்டாற்றான் அவரின் கவிதைகளை. இரசிக்க முடியும். இதை விடுத்து பாரதி சகாப்தத்தின் புதுமைக்கவியென்றே, புதுமையைப் புகுத்திய புரட்சிக்கவியென்றே தங்கத் தாத்தாவை நினைத்துவடக் கூடாது.'

இப்படி நங்கரம் பாய்க்கிக் கொள்ளாவிட்டால், ஏதேதோ இலக்கிய முழுக்கங்களால் அலைக்கழிக்கப்படுகின்ற சில 'வாசக இளவட்டங்கள்' மூன்றாம் பக்கத்தோடேயே புத்தகத்தை மூடி விடுவார்கள் அல்லது சோமசுந்தரக் கவிதைகளிலே புயலையும், சூழவளியையும் தேடி ஏமாந்து போவார்கள். வாசகர்களாகிய நீங்கள் அந்த விதமான தொல்லைகளுக்கு ஆளாகிவிடாத படி — நவாலியூர்க் கவிஞர் இன்னின்ன போக்குடையவர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டதன் மூலம் — உங்களைச் சரியான தடத்திலே வழிப்படுத்துகிறார் இரசிகமணி.

பாரதி போன்ற இக்காலப் புலவர்களைத் தத்தம் கட்சிக் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவாக இழுத்து நிறுத்தும் சில திறனும் வாளர்களையும் கணக். செந்திநாதரையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். கவிஞரின் பாடல்களில் தங்கள் கருத்துக்கு ஆதரவாகத் தோன்று சிற சில பகுதிகளுக்கு மட்டும் வெள்ளையடித்துக் காட்டி அவரது முழுமையான மெய்யான தோற்றத்தை இருட்டடிப்புச் செய்கின்ற வர்களின் மத்தியிலே, “பாரதி சகாப்தத்தின் புதுமைக் கவி என்றே தங்கத் தாத்தாவை நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது” என்று ஓவிய மறைவின்றிப் பேசும் இரசிகமணியின் தெளிவையும், துணிவையும் கவனியுங்கள். காலத்தின் இழுபறிகளால் நிலைகுலைந்து விடாமல் இல்லாததற்குச் சப்புக் கொட்டாமல் உண்மையே பேசும் இந்தத் தின்மைதான் திறனும்வாளனுக்குரிய முதல் இலக்கணம்.

நவாவியூர்க் கவிஞர் ஓர் அரசியல்வாதியைப்போல் எழுந்து நின்று குரல் கொடுக்கவில்லை. நகிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பண்ணைக் காக்கும் காவலராகவே அவர் காட்சியளிக்கிறார். ஆனால் இந்தக் காவற்காரர் சம்பளத்துக்கு அமர்த்தப்பட்ட கூவியாள் அல்லர்; அளவான தமது நிலத்தில் தொழில் புரிந்து தாமே இரவுக் காவலுக்குச் செல்லும் கமக்காரர் அவர். அந்த உரிமை சார்ந்த அக்கறைதான்,

‘‘வேற்று மொழிகளைக் கற்றேரும் — எங்கள்
மெய்யான முதுசொத்தை விலைகூறி விற்றேரும்
‘‘நற்றமிழ் ஒதுதல் விட்டோம் — எங்கள்
நடையடை பாவனை நன்நெறி விட்டோம்’’

என்னும் குற்றச்சாட்டுகளில் தெறிக்கிறது. இந்த அடிகள் இரண்டையும் தனித்தனியே இரண்டுமுறை பாடிப் பாருங்கள். ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு தொழில்களை நாம் செய்ததாகக் கவிஞர் குற்றம் சுமத்துகிறார் என்று எண்ணுகின்றேரும். உண்மை அதுவல்ல, ஒவ்வொன்றிலும் நம்மீது சுமத்தப்படும் குற்றம் ஒவ்வொன்றுதான். ஆனால் அந்த ஒரு செயலே இரண்டாவது செயலாகப் பரிணமித்து விட்டது.

(நமது மொழியைப் புறக்கணித்து) வேற்று மொழியையே (பெரிதாக மதித்துக்) கற்றேரும்; அந்தச் செய்கையே நமது மெய்யான முதுசொத்தை நாம் விலைபேசிய கதையாக முடிந்து விட்டது. வீட்டுக்குக் கேடவையான பொருள்களெல்லாம் இருந்தும், அவற்றின் பயன்பாட்டை உணராமல் புதிய பொருள்களை வாங்கி வந்துவிட்டால் ஏற்கெனவே இருந்த பொருள்கள் வெளி யேற வேண்டியதுதானே! அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது நாம் வேற்று மொழிகளைக் கற்கப்போன கதை! ஓரே ஒரு செயல் புரிந்து இருந்ததை அழித்ததும், எலாத்தை ஏற்றதுமாகிய இரண்டு

தூதஸ்லீஸ்களை விளைவித்துக் கொண்டாயே, பேதைத் தமிழனே! என்ற குற்றச்சாட்டை உள்ளடக்கியுள்ளது இந்த ஒரே அடி. இதுபோன்ற செறிவுமிக்க பகுதிகளைத் தொட்டுக் காட்டுகிறார் இரசிகமணி.

உரியவர்களுக்கு உரிய சிறப்பைத் தேடித் தருவதே நல்ல நோக்கினரின் கடமை. உண்மை உணர்ந்த இந்த நல்ல நோக்கினர் தங்கள் கருத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் தங்கள் பணியைச் செய்யும்போது ஒர் அதிகாரத் தோரணை கூட அங்கே தலைகாட்டுகின்றது. தங்கத்தாத்தாவைப் புறக்கணித்து வந்துள்ள திறனுய்வாளரை அதட்டும் உரிமைத்துணிவு இரசிகயணிக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. ‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கை தனில் மூழ்கி’ என்ற பாடலில், ‘பொருவில் கந்தா சுகந்தா வென்று பாடி’ என்று புலவர் அழகாக அமைத்திருக்கும் வரியை நினைத்து வாழ்வது இரசிகர்கள் இருக்க முடியுமா? என்று அவர் கேட்கும்போது அவர் குரலில் இந்தத் துணிவுதான் பளிச்சிடு கிறது.

இப்படிச் சில அடிகளை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு கவி ஞன் பெருமை அடையமுடியாது. எனவே ஈழத்து வாசகரும் திறனுய்வாளரும் செல்லாத இடங்களாக உள்ள புலவரின் பல நூல்களின் சுவையை விளிவாக விளக்குகிறார் இரசிகமணி.

சுழநாட்டைப் பற்றியும், ஈழத்தமிழகத்தின் பளைச்செல்வதைப் பற்றியும் புலவர் பாடியுள்ள அழகு, அவரை மக்களுக்கே உரிய கவிஞராக்குகின்றன. இந்தியத் தமிழகத்தின் நெல்லை மாவட்டத்துக்குப் ‘பனைமரா ஜில்லா’ என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. இங்கேகூட—நான் அறிந்தவரை—பனைமரக் கும்மி, தால் விலாசம் போன்ற சுவையிக்க நூல்கள் தோன்றியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. அந்த மாவட்டத்திலேயே பிறந்து. காலைப் பதனீரும் மாலைப் பதனீரும், சூழ்ப்பதனீரும் நுங்கும் அருந்தி, கருப்பட்டி தின்று பனையோலைக் கூரை வேய்ந்த வீட்டிலே வாழ்ந்து வளர்ந்த வனுகிய நான் கூடச் சில விடுகதைகளையும், பழமொழிகளையும், ‘அறம் பாடல்’களையும் தவிரப் பனையைப் பற்றி இவ்வளவு அழகிய பாடல்களைக் கேட்டதில்லை.

�ழத்துச் சோமகந்தரஞாரின் இனிய ‘பனம் பாட்டு’கள் தமிழகத்தாருக்கு மிகுந்த மகிழ்வைத் தரும் என்பதில் ஜயமில்லை. இங்கும் இரசிகமணி மிக இனிய பாடல்களையே நமக்கு நினைவுட்டுகிறார்:-

‘உருக்குவாள் ஏந்திப் பகைசெற்று உலகினை
ஓம்பும் மணிமுடி மன்னவன்போல்
கருக்குவாள் ஏந்திக் கலியை அழித்திந்தக்
காசினியைக் காக்கும் ஞானப் பெண்ணே’

இது பனைமரத்தின் சிறப்பு, நூங்கிள் கலையைப்பற்றி அவர் பாடும் பாடலின் கற்பனை கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடல் ஒன்றை நினைவுபடுத்துகின்றது. ஆயினும் நூங்கு குடித்துக்குடித்து இனித்த உள்ளமே அதைக் ‘கண்டவுடனே வாழுறி இனித்திடும் கற்கண் டும் தேனும் நறும்பாகு’ மாகக் கற்பனை செய்யமுடியும். ஈழத் துச் சிறப்புப் பண்டமாகிய பண்டைப் பற்றிய பாடலிலும் முன்பு இல்லாத ஒரு சிறப்புக் காணப்படுகின்றது.

“செங்கதி ரோன் சடும் இந்தப் பலகாரம்
செய்து வைத்துத் தின்ன மாட்டாமல்
அங்கே பிறர் சமைத்து இங்கே விடுவதற்கு
ஆசைப் பட்டோமடி ஞானப்பெண்ணே”

சொல்லுக்குச் சொல் கலையும், நயமும் பொருந்திய பாடல் இது.

ஆடிப்பிறப்பும், கத்தி வெருளியும் கவிஞரின் பாடல்களுக் குள்ளே ஏற்கெனவே பிரபஸ்யம் பெற்றனவ. ஆதலால், இரசிக மணி அவைகளைத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு, ‘ஆடுகதறியது’ பற்றி விரிவான விமர்சனம் செய்கிறூர். யாழிப்பாணக் கலா சார்த்தில் புகுந்த ஒரு கேட்டை இடித்துக் காட்டுவதன் மூலம் இக்கவிதை, “காலம் தந்த கவிதை”யாக மிளிர்வதையும் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். கோவில்களில் உயிர்க்கொலைபுரிவதைக் கண்டிக்கும் இந்தப் பாடல், வெட்டப்பட்ட குட்டியாட்டை நினைந்து தாயாடு கதறுவதாக அமைந்திருப்பது படிப்போரின் உணர்ச்சிகளைக் கவ்விப் பிடித்து உலுக்குவதாக உள்ளது:-

“காவில் ஒருபாவி கழுத்தில் ஒருமாபாவி
கோவி இழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனே?
தூவாரும் மேனி சுழன்று துடிதுடிக்க
ஆஆ! எனவாய்விட் டையா இறந்தனையோ?”

ஆகா! என்ன உணர்ச்சியான பாடல்! இந்தச் கருணைப்பாடல் எழுந்த ஊரில் கடவுளின் பெயரால் நடக்கும் உயிர்க்கொலை தவிர்க்கப்படவில்லை என்றால் ஈழத்துத் தமிழரின் இதயப்படலை ‘திறவாத படலை’யாகத்தான் இருக்கிறது என்பதில் ஜயமில்லை.

கவிஞரின் “தாரமாய்த் தாயானான்கை” என்னும் பாட்டு இதே அளவுக்குப் படிப்போரின் நெஞ்சை உருக்கி, அதிலே கவி ஞரின் துணையியாருக்கு ஒரு சிறப்பிடம் அளித்திருக்கிறது. அந்தப் பாடலின் உயிர்ப் பகுதியை அழகாகச் சுட்டிக்காட்டிய இரசிக மணி, புலவரின் சில தனிப்பாடல்களையும் கணைத்தப் பாடல்களையும் எடுத்துச் சொல்லிச் செல்கிறூர்.

‘‘செந்தீயின் நாப்போலச் செழுந் தளிர்கள் ஈன்று
திருமாவின் நிறம்போலப் பசியதழை பொதுவி
நந்தாத நெடுந்தெருப்போற் கிளைகள்பல ஒச்சி
நடுக்காட்டிலோர் இலவ மரம்வளர்ந்த தன்றே’’

இந்தப் பாடலை எடுத்துக்காட்டி கவிஞர் போட்டுள்ள உவமை சஞ்சகாக வாழுறுகிறூர் இரசிகமணி. இப்பாடலின் சிறப்புக்கு உவமைகள் மட்டும் காரணமல்ல, தளிர் ஈன்று, இலவ பொதுவி, கிளை ஒச்சி வளரும் இலவ ஏரத்தின் ஒவ்வோர் அனுவும் உயிர்த் தமிழ்ச் சொற்களால் சித்திரிக்கப்படுவதும் ஒரு காரணமாகும்.

நூலின் மூன்று கட்டுரைகள் ஒப்பியல் ஆய்வு தெறியில் அமைந்துள்ளன. வறுமை படர்ந்த புலவரின் அனுபவம், சில சொற்களை ஆளவதில் பல புலவர்களுக்குள்ள ஒருமைப்பாடு, எமணையும் எதிர்த்து நிற்கும் துணிச்சல் என்னும் மூன்று நிலைகளில் வைத்து இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. சற்றேற்றக்குறைய ஒரே கருத்து, பல்வேறு காலங்களில் (அல்லது ஒரேகாலத்துப் பல புலவர்களின் கையில்) என்னென்ன வடிவங்களைக் கொண்டுள்ளது என்பதை உணர ஒப்பியல் ஆய்வு உதவுகிறது. ஆசிரியர் குறிப் பிட்டிருப்பதுபோல பல நல்ல பாடல்களை மனத்தில் பதித்துக் கொள்ளவும் வகைசெய்கிறது.

‘‘அந்தகா வந்துபார்’’ என்ற திமிரில் நின்றவர்கள் ஓவ்வொரு வரும் தத்தம் வழிபடு கடவுளரையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு வீரம் பேசினார்கள். புதுமைக் கவியான சுப்பிரமணிய பாரதியார் கூடப் பழைய மார்க்கண்டேயர் கதையையும், ஆதிமூல முதலைக் கதையையுமே எமனுக்கு நினைவுட்டினார். சோமகந்தரரோ தமது காலத்தில் உயர்வபடுத்திச் சொல்லவேண்டியிருந்த தமிழையே எமக்கு எதிராக நிறுத்தியின்றார். கவிஞர் தம்முடைய காலத் தையும், மக்களையும் மறந்தாரல்லர் என்பதற்கு ஏற்ற சான்றூக உள்ளது இப்பாடல். பன்றரம்பு பம்பிக்கிடக்கும் தங்கத் தாத்தா வின் கவிதை யாழில் இந்த நரம்பைத் தொட்டு மீட்டியமை இரசிக மணியின் திறனையுத் திறக்குப் போதிய சான்றூக உள்ளது.

இரசிகமணியை நீங்கள் நேரில் சந்தித்திருக்கிறீர்களா? இத் தகையவர்களை வாசுக்கள் ஒருமுறையாவது கண்டு அவளவாவ வேண்டும். எதையும் வாய்விட்டுச் சொல்லிச் சூவைக்கும் வஞ்சக மில்லாத மனத்தினர் இவர். சமுத்தில் (1962-ல்) ஒருநாள் முழு வதும் நாங்கள் இவரோடு இருந்தபோது, சமுத்தின் பிரபல சிறு கதை எழுத்தாளர் ஒருவரைப்பற்றிய பேச்சு வந்தது. அமைதி யாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், அவருடைய நல்ல கதை ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, ‘‘ஷோக்கா எழுதுரூர்’’ என்று துள்ளி எழுந்தார். உண்மையில் அப்போதுதான் ஓர் உண்மையான இலக்கியச் சூவெஞ்சை என்வாழ்வில் முதன்முதலாகக் கண்டேன்.

இந்தப் புத்தகத்தில் இதே முத்திரை அங்கங்கே பதிந்திருக்கிறது. தங்கத் தாத்தாவின் பல பாடல்களை நமக்கு விளக்கிவரும் அவர், சில இடங்களில் மட்டும், இது அருமையான பாடல், மிக உயர்வானது, புலவரின் புகழை நிலைநிறுத்தக்கூடியது என்று வாய் விட்டுச் சொல்லுகிறார். கவிதைகளிலே நல்ல இனிமையைக் காணும்போது அதைப் பிறகும் சுவைத்து மகிழுவேண்டுமே என்னும் ஆர்வப்பெருக்கால் உந்தப்பட்டு இரசிகமணி இப்படி எழுதுகிறார்.

‘தீவாத படலை’யில் ஒரு கட்டுரை, தங்கத் தாத்தாவின் புகழைப் பரப்புவதில் பண்டிதமணி செய்த பணியினைப் புலப் படுத்துகிறது. தங்கத் தாத்தாவை நினைக்கும்போதே அவருடைய கவிதைகளைப் பரப்புவதில் முன் நின்ற பண்டிதமணியையும் நினைத் துக்கொள்ளுகிறார் இரசிகமணி. எது ஒன்றையும் தொடக்கவைத்து வர் சௌக்கு அத்துறையிலே ஒரு தனி இடம் உண்டு. அந்த இடத்தை அவர்களுக்குக் கொடாது மறுப்பவர்கள், அந்த நெறியில் நடப்பதற்கே தகுதியற்றவர்கள். இதனை விமர்சகர் உலகம் உணரவேண்டி இந்த நற்பணியைச் செய்திருக்கிறார் இரசிகமணி.

இந்தக் கட்டுரையில் வேறொன்றையும் சாதித்திருக்கிறார் செந்திநாதர். விமர்சன அறிமுகத்தையே ஒரு சிறு கதைக்குரிய (என், எல்லாப் படைப்பிலக்கியங்களுக்குமே உரிய) சில உத்திக வோடு எழுதுவது இரசிகமணியின் தனித்தன்மைகளில் ஒன்று. நாவின் முற்பகுதியில் பலவாக எடுத்துச்சொன்ன தங்கத்தாத்தாவின் பாடல்களில் தலைமைச்சுவை உடையவற்றைக் கடைசிக் கட்டுரையில் மீண்டும் நினைவுட்டுவதன் மூலம், ஒரு சிறுக்கதையின் ஆற்றல்மிக்க முடிவுபோல இந்த நால் முடிகிறது. இந்தச் சில நல்ல உயிரான அடிகளை மீண்டும் இங்கே நினைவுபடுத்தும்போது, புத்தகம் நெடுக நாம் படித்த செய்திகள் அனைத்தும், மீண்டும் ஒருமுறை நம் மனத்திரையில் ஒடுகின்றன.

நான் ஈழத்தின் இச்காலப் படைப்புக்களையும் அவை பற்றிய குறிப்புக்களையும் தேடித்தேடிச் சேகரித்து வகைப்படுத்திப் பார்த்து, ஈழத்தை முழுமையாகப் படிக்க முயன்று வருகிறேன். தங்கத் தாத்தாவைப்பற்றி ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருப்பதாகக் கூட நான் நினைத்திருந்தேன். இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பிறகு, தாத்தாவைப் பற்றி நான் ‘‘அற்றது கைம்மன் அளவே’’ என்பதை உணர்ந்தேன். உணர்ந்தது மட்டுமல்ல, இவ்வளவு அறியக் கிடைத்ததே’’ என்று உள்ளம் குளிர்ந்தேன். அந்த உவகையில் சொக்கிப்போவதால், இரசிகமணி என்னைவிட முத்தவர் என்பதையும் மறந்துபோய், அவரை ‘‘வாழ்த்தி’’னேன்.

இதுபோன்ற நூல்களைப் படித்ததன் வாயிலாகச் சிறந்த விமர்சகர் களாக வளர்ப்போகும் தமிழ் வாசகர்களே, இரசிகமணிக்கு ஜம்பத்தைத்து வயது நிறைவூறும் தருணத்தில் இந்த அறிய நால் வெளிவருகிறது. இதைப் படித்து மகிழ்ந்து பிறரிடையே பற்புவதன்மூலம், அந்த நல்ல மனிதரின் இதய வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

திவையம்

நன்னோழி வாழ்த்து

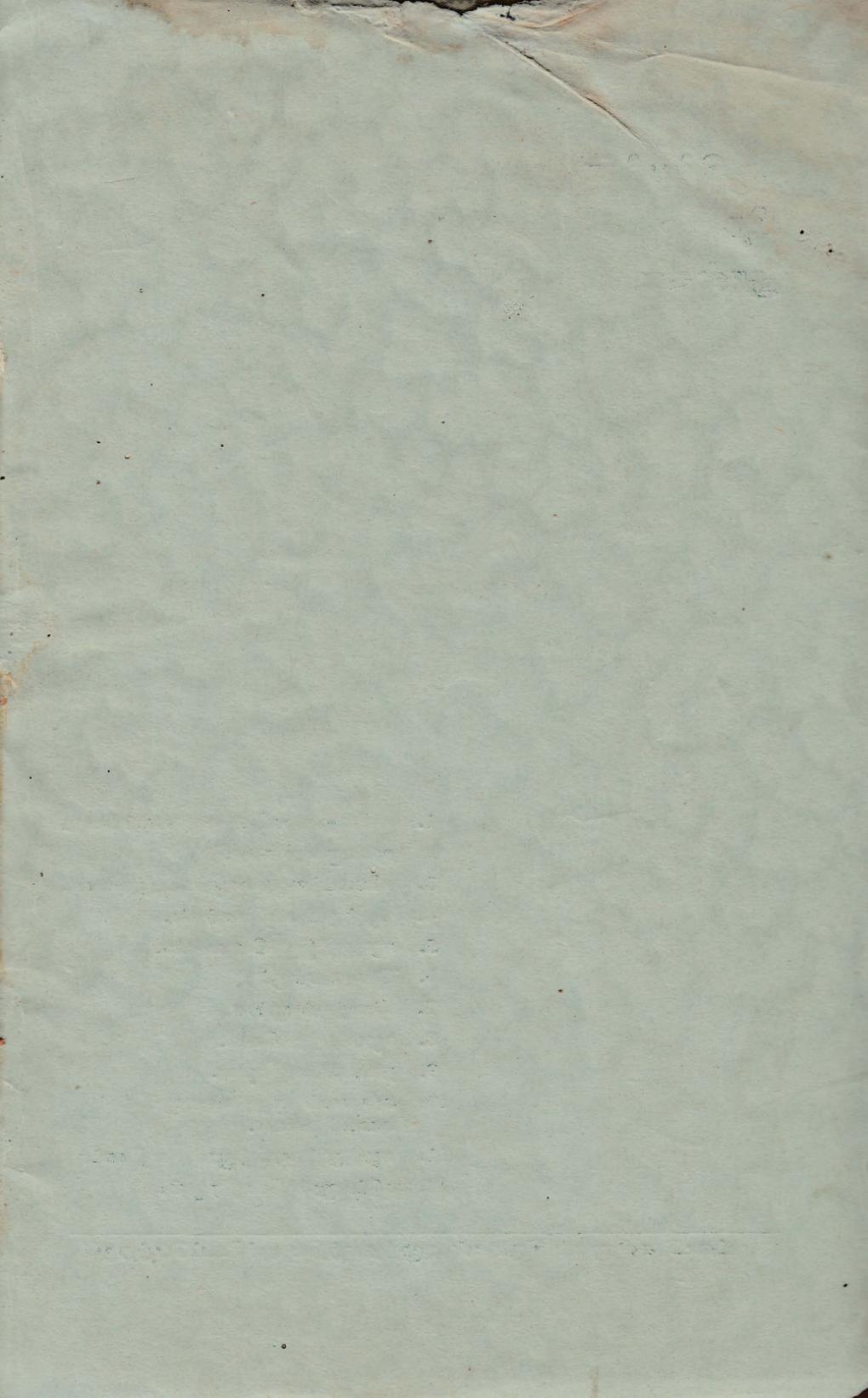
தினை: பாடாண்

துறை: வாழ் நதியல்

நவாளியூர்ப் புலவர்மணி சேர. இளமுகுனுர்

திருப்பாற் கடலும் மந்தரபூந் நீகைக்கத் தங்கப் புலவர்ப்பிரான்
செழுநூற் புனரி கடைந்தளித்த தெவிட்டா வழுதக் களிதைகளில்
விருப்பாய்ச் சிலவே மதிதிதடேத்து விளக்கங் கணமே சுவையுட்கோள்
விளைவே நினைவுபுனிவாய்ந்து மேலூப்புலழும் வெள்கிடவே
நிரப்புக் கானு ஏரநடையால் நிலைக்கும் நயனு லொன்றலித்தான்
நீரை குன்று நயனாற்றுச் சூடா மனியாய் நிலவுகவே
கருப்பே யறியாக் கருத்துடையான் கணவும் நனவும் ஈழத்துக்
கவிஞர் பாலா யவராக்கங் கண்டு களிக்குங் காதலினுள்.

சழப் புலவர் நூற்கணையை யெல்லார் தாழுங் கூட்டுஞ்சே
ஏற்றங் காண வழிசெய்தா ரீருவர் தம்மு ஸொருவன்கான்
ஆழப் புனரி மனிக்குவையை யன்னிக் கரையில் வைத்ததுபோல்
ஆண்டு முப்பான் குடைந்தெட்டே யருநூன் மாலை பத்தளித்தான்
காள கண்டன் தமிழேதன் கருத்திற் கலந்த கற்புடையான்
கவிதைர் சுவைஞர் தலைமனியாங் கனக செந்தி நாதனே
வாழி பாட்டுஞ் சுவையும்போல் வரம்பு பிறழா வண்டமிற்போல்
வாழி நிறவாப் படலையெனும் வள்ளப் பனுவல் வாழியவே.

ஆசிரியர்ன் பிற நால்கள்

1. கவிதை வானில் ஒரு வளர்பிறை.
2. முன்றுவது கண்.
3. கலீமடந்தையின் தவப் புதல்வன்.
4. சமுத்துக் கவி மலர்கள்.
5. சமுத்து இலக்கிய வளர்க்கி.
6. வெள் சங்கு.
7. பிரபந்தப் பூங்கா.
8. சமும் தந்த கேசி.
9. நாவலர் அறிவுரை.
10. அருமைக் குழந்தைகளுக்கோர் அம்பிப் பாடல்.
11. சமுத்துத் தமிழ்நூல் வழிகாட்டி.
12. கடுக்கனும் மோதிரமும்.

அட்டை, சன்னகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.